

ЗАВЕТЪТЪ НА ЛЮБОВЪТА

БЕСЕДИ ОТЪ УЧИТЕЛЯ

ДЪРЖАНИ: ВЪ С. МЪРЧАЕВО И ВИТОША

СОФИЯ

ПРЕБЖДВАНЕ

Ще прочета само три стиха отъ Евангелието, които иматъ отношение къмъ настоящето и бъдещето на човѣка.

„Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратилъ“.

„Ако думитѣ ми пребждватъ въ васъ, и вие пребждвате въ мене, Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ, ще направимъ жилище въ васъ, и Азъ ще ви се изявя“.

„Азъ съмъ пжтьтъ, истината и животътъ“.

Тѣзи три стиха иматъ отношение къмъ пжтя, истината и живота. Ако пжтьтъ не изхожда наникжде, ако е затворенъ, какъ ще ходимъ по него? Пжтьтъ показва, че трѣбва да имашъ условия да се движишъ. Но движение не може да става, безъ да има движение въ човѣка, безъ да има топлина — вътрешенъ потикъ, и безъ да има сила, съ която той да извърви пжтя.

Въ пжтя се намира смисълътъ на живота. Що е смисълъ? Едно ядене има смисълъ, когато ти причинява удоволствие и радостъ. Четенето на една книга има смисълъ, когато ти дава радостъ. Ако четешъ една книга на чуждъ

езикъ, но не разбирашъ значението на думитѣ какъвъ смисълъ има тя? Човѣкъ, който не разбира любовта въ нѣйнитѣ елементарни форми, не е разбралъ смисъла на живота. Ако ти не оценявашъ земния животъ, какъ ще оценишъ небесния? Можемъ да кажемъ, че земниятъ животъ е пжпка, ангелскиятъ животъ е цвѣтъ, а Божествениятъ животъ е узрѣлъ плодъ. Казвашъ: Плодъ! Но, ако плодътъ не мине презъ формата на цвѣта, не може да стане плодъ; и цвѣтътъ не може да стане, ако не е билъ пжпка. На пжпката се дава известна сила, а въ цвѣта тая сила се изразходва. Цвѣтътъ е говоръ. Като цвѣне едно растение, то говори. Миризмата е говоръ на растението. Има растения, които говорятъ по-хубаво, тѣхното ухание е по-приятно, по-сладко. Ние мислимъ, че уханието е нѣщо безсѣдържателно. То е цѣла поезия, подобна на стихотворението на единъ поетъ. Ако не разбирашъ езика му, то нѣма съдържание. Ако разбирашъ езика му, то има съдържание. За единъ математикъ, една математическа формула има съдържание. А за обикновения човѣкъ тя нѣма съдържание.

Ние трѣбва да се освободимъ отъ онова механично разбиране. Ние мислимъ, че животътъ може да се влѣе. Животътъ не може да се влѣе — отникъде не може да се влѣе. Има нѣщо, което се влива въ човѣка, но то не е животъ. Въ лампата се влива нѣщо, но това не е свѣтлината, която се влива. Свѣтлината

отпосле иде. Тръбва да имашъ знание, да превърнешъ петрола въ газообразно състояние, и тоя газъ да превърнешъ въ свѣтлина.

Има три запалки въ свѣта. Едната запалка е любовта, другата е мъдростта, а третата е истината. Човѣкъ, който не е способенъ да се запали по тритѣ начина, той никакъ не може да разбере, какво нѣщо е животътъ, какво нѣщо е знанието и какво нѣщо е свободата.

Човѣкъ, който е разбралъ любовта, става безсмъртенъ.

Човѣкъ, който е разбралъ мъдростта, става съвършенъ.

Човѣкъ, който е разбралъ истината, става свободенъ.

Нѣкой казва: Да се освободимъ! Много пжти можешъ да правишъ усилия да се освободишъ. Най-лесно е да се добие свободата, но е и най-мжно. Ако не разбирашъ любовта и мъдростта, не можешъ да разберешъ истината. Ако не разбирашъ любовта, не можешъ да имашъ понятие, какво нѣщо сж сладкитѣ думи въ живота. Съдържанието на нѣщата се познава чрезъ любовта. На физическото поле, като изучаваме една ябълка, изучаваме я по закона на любовта.

Сладчината е изразъ на любовта. Колкото по-правилно е разбирането ни за любовта, толкова сладчината е по-добра. Сладчината не е само въ ябълката. Има сладки мисли и сладки

постъпки. Нѣкога единъ човѣкъ те погледне така, че цѣлиятъ день ти е приятно — има сладчина въ погледа му. А другъ те погледне и те срѣже.

Съвременнитѣ хора се страхуватъ отъ смъртта. Знаете ли защо? Защото на границата на физическото поле сж турени най-долнокачественигѣ духове. Наричатъ ги обирници или апаши. Каквото имате, тѣ го обиратъ. По-неже често сте минавали презъ тая областъ, търсите другъ пътъ. Ако искашъ да не бждешъ обранъ, трѣбва да си служилъ на любовта. Ако искашъ да не бждешъ обранъ, трѣбва да си служилъ на мъдростта. Ако искашъ да не бждешъ обранъ, трѣбва да си служилъ на истината. Иначе, ще бждешъ обранъ по всички правила. И тогава, споредъ индуситѣ, пакъ ще се върнешъ назадъ. Всѣки, който е обранъ, пакъ ще се върне назадъ, за да събере богатства. Който отива на онзи свѣтъ, трѣбва да носи нѣщо. Ако синътъ, който е отишълъ да се учи, се върне безъ знание, за какво е отишълъ?

Момъкътъ, който обича момата, за три нѣща я обича. Ако една мома не носи въ себе си качества на любовта, качества на мъдростта и качества на истината, азъ говоря за душата, тая мома не може да бжде обичана.

„Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратилъ“. Това е начало на любовта.

„Ако думитѣ ми пребждватѣ въ васѣ, и вие пребждвате въ мене, Азѣ и Отецѣ ми ще дойдемѣ, ще направимѣ жилище въ васѣ, и Азѣ ще ви се изаявя.“ Това е мждростѣта.

„Азѣ съмѣ пжтѣтъ, истината и животѣтъ.“
Това е истината.

Ако тѣзи три стиха се разбератѣ, макарѣ и по елементаренѣ начинѣ, тѣ ще дадатѣ поводѣ за ново знание. Вие никога не можете да научите единѣ езикѣ, ако нѣмате слухѣ. Искате ли да изучите писмения езикѣ, трѣбва да знаете азбуката на тоя езикѣ, имената и значитѣ на буквитѣ, съ които той си служи.

Вѣ Божествения свѣтъ нѣщата сж реални. По какво се отличава Божествениятѣ езикѣ? Вѣ Божествения езикѣ, като кажешѣ една дума, което кажешѣ, веднага става, още въ момента плодѣтъ е узрѣлъ. Вѣ Божествения свѣтъ нѣщата зрѣятѣ. Ти никога не можешѣ да узрѣешѣ и добиешѣ нѣщо, ако душата ти не влѣзе въ Божествения свѣтъ. Не говоря за тѣлото — тѣлото не може да влѣзе.

Казвашѣ: Азѣ познавамѣ тоя човѣкъ. — Какѣ го познавашѣ? — Тоя човѣкъ е добѣръ. — Какѣ познавашѣ добрия човѣкъ? — Той има отличенѣ, свѣтълъ умѣ. Това, което не можешѣ да опишешѣ, е реално. Това, което не можешѣ да опредѣлишѣ, е реално. Божествениятѣ езикѣ, Божествениятѣ свѣтъ само се чувствуватѣ. Ангелскиятѣ свѣтъ само се вижда. А човѣшкиятѣ свѣтъ е свѣтъ на движение. За да си човѣкъ,

трѣбва да ходишъ. Нали си ходите на гости? Това е човѣшкиятъ свѣтъ. Като отидете на гости, за какво говорите? При сегашнитѣ условия ще говорите за бомби, за хлѣбъ, за това-онова. Човѣшкиятъ свѣтъ е свѣтъ на свобода. Оттукъ ще започнете и ще изучавате първата буква на свободата.

Има нѣща въ свѣта, които препятствуватъ на човѣка за разбиране на любовта, на Божията мъдростъ и истина. Допуснете, че отивате при единъ вашъ боленъ приятелъ, носите му една хубава, красива ябълка, вкусно ядене; имате всичкото добро желание да си хапне, но той казва: Не мога да ямъ. Носите му една хубава книга, съ добро съдържание, но той казва: Не мога да чета. Докарали сте автомобилъ за него, но той казва: Не мога да се мърдамъ отъ мѣстото си.

Казвамъ: Сегашнитѣ хора живѣятъ въ единъ свѣтъ, въ който, като се влюбятъ, първо се разболяватъ. Това, което хората наричатъ любовъ, то е болестта на любовта. Тѣ влизатъ здрави въ любовта, но излизатъ болни и казватъ: Не ми трѣбваше! За любовта хората се биятъ на бойното поле, умиратъ за своето отечество. Отъ любовъ къмъ паритѣ, да забогатѣятъ, тѣ работятъ презъ цѣлия си животъ. И, следъ като придобиятъ пари, оставятъ ги на другитѣ и казватъ: Другитѣ да се ползватъ. Какъ ще се ползватъ другитѣ, когато ти не си се ползувалъ? Това е все едно,

професорът да каже на студентитѣ: Азъ не разбрахъ това, но вие ще го разберете.

Въ любовта първо трѣбва да разберешъ, какво нѣщо е топлината. На земята любовта и човѣшкиятъ животъ не могатъ да се изявятъ безъ топлина. Ако имаме термометъръ, можемъ да опредѣлимъ любовта на човѣка. Нѣкой казва, че ме обича. Ще туря термометъра подъ мишцата му и ще опредѣля, колко топлина има. Горението не е любовъ. Да горещъ, това значи, да се измжчвашъ. Това, за което се мжчишъ, не е любовъ, то е безлюбие.

Челъ съмъ много книги за откраднатата любовъ. Всички вѣрватъ, че любовта може да се открадне. Единственото нѣщо, което не се краде, е любовта. Всичко друго може да се открадне, но любовта — никога. Единственитѣ нѣща, които не могатъ да се крадатъ, сж онѣзи, които излизатъ отъ любовта, отъ мъдростта и отъ истината. Всичко друго може да се открадне. Азъ не зная, какво разбирате вие подъ „кражба.“ Често хората смѣсватъ понятията. Човѣкъ, който е скритенъ, казватъ за него, че лъже. Скритността не е лъжа. Лъжата е единственото нѣщо безъ съдържание. Лъжа е това, което нѣма никакво съдържание и никаква стойностъ. Лъжата е нѣщо позлатено. Нѣкога лъжата я позлатяватъ съ любовъ, нѣкога съ мъдростъ, а нѣкога съ истина. Всѣки, който иска да те излъже, ще ти говори за любовъ, за знание, за свобода. За

любовта не се говори. За мъдростта не се говори. За истината не се говори. Тамъ се мълчи. Какъ говори печката? И да не ви говори, вие знаете, дали е студена, или топла.

Азъ мога да ви дамъ подаръци, мога да ви подаря и месечината, но какво ще ви ползува това? Мога да ви подаря планети, слънца, но какво ще ви ползватъ тѣ? Напримѣръ, подаря ви слънцето. Като отидете тамъ, какво ще правите? Сжществата на слънцето сж силни отъ васъ, тѣ иматъ любовъ, знаятъ повече отъ васъ, Ще бжде смѣшно, вие, невежитѣ хора на земята, като отидете тамъ съ своята тапия, да имъ станете господари. По-нѣкога вие изпадате въ това положение. Напримѣръ, казвахъ за нѣкого: Азъ го обичамъ! — туряшъ тапията си, искашъ да го владѣешъ. Той е слънце. Какъ ще го владѣешъ? Единственото нѣщо, което не се владѣе, е любовта. Единственото нѣщо, което не се владѣе, е мъдростта. Единственото нѣщо, което не се владѣе, е истината. Тѣ сж абсолютно независими. Трѣбва да се освободите отъ подобни заблуждения.

Често мислите, защо Христосъ не влиза въ вашето положение, не взима участие въ страданията ви. Питамъ: Вие страдали ли сте като Христа? Нито на одного отъ васъ не е текло кръвъ отъ поритѣ, както на Христа. Че страдалъ Христосъ, това не е още любовъ. Това показва голѣмитѣ препятствия, които стоеха на

пътя къмъ постигане на любовта. Голѣми препятствия има на пътя къмъ любовта.

Въ Америка нѣкжде, единъ земеделецъ ималъ голѣмъ чифликъ. Цѣлата мѣстность била покрита съ каменна кора — нищо не ставало на тая земя. Единъ день той решилъ да напусне това мѣсто. Иде единъ ученъ и му казва, че подъ тая канара, на 25 см. дълбочина, има хубава почва. Отстранили канарата, и плодородната почва се подала отдолу.

Допуснете, че отивате при Бога и казвате, че Го обичате, че сте готови да направите всичко за Него. Господъ, Който знае всичко, ще ви погледне, нищо нѣма да каже и ще ви даде една малка работа, да види, колко Го обичате. Ако сте въ училище и кажете, че обичате учителя си, трѣбва да направите нѣщо за него, да покажете, че го обичате. Трѣбва да учите предметитѣ, които ви е преподавалъ. Единъ учителъ ви преподава музика — трѣбва да знаете поне една пѣсень. Ако обичате знанието, трѣбва да разбирате добре поне една книга. Ако обичате свѣтлината, трѣбва да знаете, какво нѣщо е тя, да се разговаряте съ нея. Често съмъ казвалъ, че човѣкъ трѣбва да се разговаря съ свѣтлината. Боли те гърбътъ. Изложи гърба си на свѣтлината, мисли за нея, за това, което тя съдържа, и болката ще изчезне. Всички болести на ума произтичатъ отъ недоимѣкъ на свѣтлина. Всички болести на сърдцето произтичатъ отъ недоимѣкъ на топлина

Всички болести на душата произтичатъ отъ недоимъкъ на истината. Ако си готовъ всичко да направишъ за истината, ти си богатъ човѣкъ. Като дойде нѣкой и ти заговори за истината, ти ще бждешъ готовъ да направишъ всичко, каквото тя иска. Ако обичашъ мъдростъта, ще направишъ всичко, каквото тя иска. Само любовта можешъ да любишъ. Ако я любишъ, тогава ще имашъ животъ въ себе си. Единствената сила, която подържа живота, е любовта. Казано е: „Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратилъ“. Това е животъ вѣченъ, да познаемъ любовта. Не е необходимо да идемъ на онзи свѣтъ, за да познаемъ любовта. Ние сме вече на онзи свѣтъ. Ние сме едновременно и въ Божествения свѣтъ, и въ ангелския свѣтъ, и въ човѣшкия свѣтъ. Съ ума си ние сме въ Божествения свѣтъ, съ сърдцето си ние сме въ ангелския свѣтъ, а съ душата си ние сме въ човѣшкия свѣтъ. Съ душата си ти ще служишъ на хората.

Господъ иска своето си. Той не казва, дай ми ума си, или дай ми душата си, но казва: „Сине мой, дай ми сърдцето си“. Христосъ казва на едно мѣсто: „Отче, въ Твоитѣ рѣце предавамъ Духа си“. На много мѣста въ Библията е казано: „Сине мой, дай ми сърдцето си“. Човѣшкото сърдце трѣбва да влѣзе въ Божественото, за да се пречисти. Иначе, то ще остане нечисто. Щомъ е нечисто, всички ра-

бети ще останатъ неразбрани. Човѣшкото сърдце се пречиства само чрезъ свѣтлината и чрезъ истината. Чистота и светостъ сж две различни нѣща. Светостъта е качество на ума, чистотата е качество на сърдцето, а свободата — качество на душата. Казано е въ Писанието: „Богъ вдѣхна въ ноздритѣ на човѣка дихание на животъ, и той стана жива душа“. Да живѣешъ, това значи, да си свободенъ. Първиятъ етапъ на свободата е животътъ.

Съвременнитѣ хора искатъ да бждатъ обичани. Богъ, Който ни е създалъ, ни е обикналъ вече. Сега иде втората фаза — ние да обичаме. А ние още стоимъ и казваме: Да има кой да ни обича! Понеже си на земята, въплътилъ си се, това показва, че Богъ те обича. Сега ти трѣбва да проявявашъ любовта си къмъ Бога. Ако хората не разбиратъ това, сегашниятъ имъ животъ ще се обезсмисли. Тѣ все очакватъ нѣкой да ги обича. Богъ те обича, обсипалъ те е съ безброй блага: свободенъ си; дишашъ — чистиятъ въздухъ влиза презъ дробоветѣ ти; слушашъ — най-хубавитѣ тонове влизатъ презъ ушитѣ ти; най-хубавото ухание влиза презъ носа ти; най-хубавата храна влиза презъ устата ти. Богъ ти е далъ и свобода да ходишъ, дето искашъ. Какво повече очаквашъ отъ това?

Законъ е: човѣкъ, който иска много, живѣе въ човѣшкото. Хората искатъ много. Вземете малкото дете, и то иска много, не се за-

доволява съ малко. И ангелитѣ искатъ много, но се задоволяватъ съ малко. Най-малко иска Богъ. Не можешъ да разберешъ любовта, ако не искашъ най-малкото.

Нѣкой говори за човѣшка, за ангелска и за Божествена любовъ. Ще ги представя нагледно. При Божествената любовъ, когато обичашъ нѣкой човѣкъ, само отдалечъ да го зърнешъ, отъ половинъ километъръ само да видишъ гърба му, или главати му, ти цѣлъ день си веселъ. Той не ти е говорилъ, нито те е видѣлъ, но си доволенъ. При ангелската любовъ ти си веселъ, когато той само ти се усмихне. При човѣшката любовъ ще се ржувашъ съ него, ще го пипнешъ. Като хванешъ ржката му, ще усѣтишъ, че е студена. И най-после, като ти говори, ще опиташъ, че езикътъ му не е добъръ. Всички се спъватъ въ човѣшката любовъ.

Ангелитѣ сж красиви. Човѣкъ, който не е красивъ, не е ангелъ. За да бждешъ ангелъ, трѣбва да си красивъ. За да бждешъ Божественъ, трѣбва да взимашъ най-малкото. Като ти дадатъ една бучка захаръ, цѣлъ день ще я носишъ и ще ѝ се радвашъ. Азъ съмъ наблюдавалъ, какъ постѣпва детето: близне бучката захаръ, тури я въ джебчето си и се радва; после пакъ я извади, пакъ я близне.

Какво сте придобили досега? Ти си билъ младъ, красивъ, но единъ день се погледнешъ и виждашъ, че си остарѣлъ. Ти си обичалъ

всички, и тѣ сж те обичали, но дойде день
 никой не те обича; приятелитѣ, синоветѣ, зетьо-
 ветѣ ти казватъ: Стариятъ! Господъ да си го
 прибере, да си отиде! Нѣма по-голѣмо страда-
 ние отъ това.

Сега искамъ да ви наведе на мисълта,
 да бждете богати, защото вие сте богати.
 По-голѣмо богатство никой не може да ви
 даде. Не ви давамъ знание — много знания
 имате; много библиотеки, много книги, много
 научни работи, но не умѣете да ги използвате.
 И свобода имате много, но сте вързани, както
 децата понѣкога връзватъ бръмбари. Бръмба-
 рътъ хвъркне, и понеже е вързанъ съ конецъ
 за крака, тупне на земята. Ти искашъ да бж-
 дешъ свободенъ, но нѣкое дете те е вързало
 за крака. Хвъркнешъ и тупъ, паднешъ на зе-
 мята — вързанъ си, едно дете си играе съ
 тебе. Ти обичашъ нѣкого, но сж те вързали, и
 цѣлъ день се мжчишъ. Богатъ си, пари имашъ,
 всичко имашъ, но връзвашъ се за паритѣ и
 казвашъ: Нѣма да излѣза днесъ, да не ме обе-
 ратъ, да не разбиятъ касата ми. Питамъ: Пар-
 ритѣ нуждаятъ ли се отъ пазене? Единстве-
 ното нѣщо, което не познава любовта, а по-
 знава всички хора, това е парата. На парата е
 все едно, дали е въ цигански джобъ, или въ
 джоба на царя.

Престанете да се самоизмамвате въ лю-
 бовта! Преди години дойде при мене единъ
 младъ момъкъ и ми каза: Искамъ да обикна

нѣкого. Запитахъ го: Защо не обикнешъ баща си и майка си, които сж ти дали животъ? Той отговори: Невежи сж, не харесвамъ характера на майка си. — Деветъ месеца те е носила майка ти съ любовь! Ако не обичашъ майка си, ти никого не можешъ да обичашъ. Човѣкъ, който не обича Бога, никого не може да обича.

Нѣкой казва: Обичамъ те. — Зная, колко ме обича. Ако съмъ кокошка, ще дойде една вечеръ, ще ме хване за гръкляна, ще отрѣже главата ми, ще оскубе перата ми и ще ме опече. Ако съмъ ябълка, пакъ зная, какъ ме обича. Какво правите съ нѣщата, които обичате? Които сж за ядене, ядете ги; които сж за ездене, ездите ги; които сж за горене, изгаряте ги. Горишъ дървата, и това наричашъ любовь.

„Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когато си изпратилъ“. Това е животъ вѣченъ, отдалечъ да виждашъ слънцето на живота да изгрѣва и да му се радвашъ. Когато дойде на зенита, пакъ да се радвашъ. Когато слънцето залѣзва, това е човѣшката любовь — и на нея да се радвашъ.

При сегашнитѣ условия вие се питате: Кой може да ни избави? Всички стоите и очаквате да дойде свободата отнѣкжде. Кой може да освободи хората? Само Богъ освобождава.

Колко е мжно да се разбере животътъ! Съвременнитѣ хора не живѣятъ настоящия

животъ, но живота на миналото, отъ преди хиляди години. Недоволенъ си нѣкога, искашъ да си отмъстишъ — това е животъ на миналото, съ минали понятия. Богъ е Любовь, всичко въ свѣта е красиво и хубаво, а вие сте недоволни — и това е отъ миналото. Билъ си богатъ, но взели сж богатството ти; ималъ си знанис, но си го изгубилъ; ималъ си силна паметъ, но сега забравяшъ; билъ си силенъ, но сега усѣщашъ, че силитѣ те напушчатъ. Кжде сж отишли силитѣ ти? Това сж заблуждения на миналото.

„Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратилъ“. Това е животъ вѣченъ, да се освободишъ отъ всички минали заблуждения и да дойдешъ до Новото, което Богъ дава. Той изисква да разберемъ живота, който ни е далъ. Напримѣръ, като дадешъ на единъ човѣкъ чаша вола, цѣлъ день да се радвашъ, че си направилъ най-малкото. Като дадешъ на нѣкого плодъ, да се радвашъ, че си ималъ условие да дадешъ единъ плодъ. Ако срещнешъ единъ човѣкъ и му кажешъ една хубава дума, да се радвашъ цѣлъ день, че си го срещналъ. Това е служене на Бога.

Сега, за да разберете любовта, искайте най-малкото. Въ свѣта най-малкото дава Господъ, и най-многого дава пакъ Господъ. На насъ дава най-малкото. Той е създалъ свѣта. Казвашъ: Малко ми е дадено. Едно житно

зърно е малко, но като се сѣе години наредъ въ земята, то расте, увеличава се и дава плодъ много. Малкото расте, а голѣмото се смалява.

Ако нѣмашъ най-малкото отъ любовта, ти не можешъ да я разберешъ.

Ако нѣмашъ най-малкото отъ мъдростта, ти не можешъ да я разберешъ.

Ако нѣмашъ най-малкото отъ истината, свобода не можешъ да имашъ.

Бждете доволни отъ най-малкото, което ви е дадено. Това е най-трудната работа. Даватъ ти едно зрънце, но ти го подхвърляшъ и казвашъ, че малко сж ти дали.

Поставете най-малкото отъ любовта въ сърдцето си!

Поставете най-малкото отъ мъдростта въ ума си!

Поставете най-малкото отъ Истината въ душата си и ще добиете знанието: „Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратилъ“.

„Ако думитѣ ми пребждватъ въ васъ, и вие пребждвате въ мене, Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ, ще направимъ жилище въ васъ, и Азъ ще ви се изявя“.

„Азъ съмъ пжтьтъ, истината и животътъ“.

И тогава да кажешъ: Ти си, Господи, пжтьтъ, истината и животътъ; азъ ще ходя по тоя пжть съ Тебе заедно.

Упражнение. Дветѣ рѣце съединени надѣ главата подѣ остърѣ жгълѣ. Бавно сваляне на рѣцетѣ до главата и издигане нагоре, подѣ остърѣ жгълѣ (три пѣти). Спускане рѣцетѣ надолу, въ движение на обливане.

При издигане рѣцетѣ надѣ главата се изговаря стихътѣ: „Това е животѣ вѣченѣ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратилѣ“.

При сваляне рѣцетѣ на главата се изговаря стихътѣ: „Ако думитѣ ми пребждватѣ въ васѣ, и вие пребждвате въ мене, Азѣ и Отецѣ ми ще дойдемѣ, ще направимѣ жилище въ васѣ, и Азѣ ще ви се изявя“.

При третото движение — спускане рѣцетѣ надолу — обливане, се изговаря стихътѣ: „Азѣ съмѣ пѣтътъ, истината и животътѣ“.

1

1. Беседа отѣ Учителя, държана на 19 мартѣ, недѣля, 5 ч. с. 1944 г., с. Мърчаево, Софийско.

НОВОТО ВЪ ЖИВОТА

Човѣшкиятъ животъ има смисълъ, само когато човѣкъ го разбира. Говоря за живота, като за велико благо, чрезъ което Богъ се изявява. Цѣлото бждеще на човѣка зависи отъ разбирания животъ, За да се разбере животътъ, нуждни сж известни условия. Да кажемъ, че човѣкъ има желание да ходи, но нѣма нахжде, просторъ нѣма. И свѣтлината пжтува, но за нея с нужна цѣлата вселена.

Животъ безъ мисълъ нѣма изразъ.

Животъ безъ свобода не може да се изяви.

Животъ безъ любовъ не може да се осжществи.

Искамъ да ви говоря за сжщесгвени нѣща. Много отъ научнитѣ работи сж „научни залъгалки“. Съ каква бързина се движи свѣтлината? Съ триста хиляди километра въ секунда. Това число за васъ нищо не значи, понеже не можете да схванете тая бързина. Обаче, свѣтлината, която е минала покрай васъ, следъ една секунда ще бжде далечъ 300,000 километра. Това пространство отъ 300,000 клм. е незнайно за васъ. Тоя въпросъ има друга научна страна. Напримѣръ, човѣшката ми-

сълъ се движи съ бързина три квадрилиона и 600 билиона километра въ секунда. Съ тая бързина ти можешъ да бждешъ навсѣкжде въ материалната вселена. Остава да мислишъ, какво нѣщо е квадрилионъ. Хилядѣ години да мислишъ, нѣма да го схванешъ. Това сж научни термини, които много отъ ученитѣ не разбиратъ добре.

Често вие произнасяте думата „любовъ“. Между думата любовъ и самата любовъ има такова разстояние, каквото между небето и земята. Мнозина сж ми говорили за любовта. Нѣкой казва: Сърдцето ми гори. Ако сърдцето на човѣка гори, това не е любовъ. Ако е за горене, и огньгъ гори, и лампата гори. Едно отъ качества на любовта е, че тя ражда животъ, но не животъ на страдание. Да страдашъ, това не е любовъ. Нѣкой казва: Ако ме обичашъ, ще страдашъ. Това е насилие. Ти хващашъ една кокошка и я колишъ. Казвашъ и: Ако ме обичашъ, трѣбва да умрешъ, да станешъ жертва за мене. Какво означава умирането? Да умре човѣкъ, това значи, да отиде въ другия свѣтъ. Когато слугата излиза отъ дома на господаря си и отива на нивата, и той умира. Като се върне, оживява. Слънцето, като залѣзва, умира; като изгрѣва, оживява. Вие мислите, че като умре нѣщо, изчезва. Не, въ другъ свѣтъ влиза.

И първитѣ хора, отъ много знание станаха много учени -- влѣзоха въ другъ свѣтъ.

Господъ ги облѣче въ дрехи и ги изпжди вънъ отъ своя домъ. Той имъ каза: Идете да учите! Адамъ и Ева бѣха първитѣ студенти, които излѣзоха отъ бащиния си домъ и влѣзоха въ университета на земята да се учатъ. Въ рая тѣ носѣха царски дрехи, мантии, а на земята се облѣкоха въ здрави, кожени дрехи, да не се кжсатъ. Въ тоя свѣтъ законитѣ сж съвсемъ други. Следъ като напуснаха рая, между първитѣ хора се започна борба — отъ нищо нѣщо стана. Родиха имъ се три мъжки деца. Тогава имъ дойде на ума, да служатъ на Бога и казаха: Трѣбва да се прави нѣщо, да не забравимъ учението на рая, да туримъ нѣкакъвъ редъ.

Единиятъ отъ синоветѣ бѣше земеделецъ. И принесе въ жертва на Бога отъ най-хубавото жито, което имаше. Като горѣше житото, димътъ му не отиваше нагоре, къмъ Бога, а пѣплѣше по земята, като мъгла. Другиятъ синъ бѣше овчаръ. И той принесе едно отъ своитѣ агнета въ жертва на Господа. Димътъ отъ жертвата му възлизаше нагоре. Тогава Каинъ си каза: Извадихъ най-хубавото жито отъ земята, принесохъ го въ жертва, но защо димътъ пѣпли по земята? Ето, и братъ ми закла агне, но димътъ му отива нагоре. И започна Каинъ да разсждава научно: Материалътъ на моята жертва е по-доленъ отъ материала на брата ми. Ако принеса брата си въ жертва на Бога, Той ще погледне къмъ

мене благосклонно. И принесе брата си въ жертва. Това, което бѣше теория въ неговия умъ, стана действителностъ. Тогава Господъ го запита: Каине, кжде е братъ ти? — Не съмъ стражъ на брата си, отговори Каинъ. Богъ му каза: „Крѣвта на брата ти вика отъ земята. Ти направи едно престѣпление, не попита брата си, иска ли да стане жертва“. Каинъ се обръща къмъ Господа съ думитѣ: „Ти ме пждишъ, но който ме срещне, ще ме убие“. Господъ му отговори: „Който те убие, върху него ще дойде седмokratно отмъщение. Азъ ще ти туря белегъ, никой да не те убива“.

Казвамъ: Грѣхoветѣ на свѣта сж смъртни, не се изкупватъ. Единственото нѣщо, което изкупва, е любовта. Никакви мѣрки, никакви пари, никакво жертвоприношение, никакви молитви, никакво разкаяние не сж въ сила да изкупятъ грѣха. Отнемешъ ли живота на чoвѣка, който Богъ му е далъ, ти трѣбва да му го върнешъ. Първиятъ моралъ е: Не отнимай на чoвѣка благата, които Богъ му е далъ. Ако искашъ да благувашъ, не препятствувай за умственото развитие на чoвѣка; не препятствувай за духовното развитие на чoвѣка; не препятствувай за физическото развитие на чoвѣка.

Сега нѣкои отъ васъ сте дошли отдалечъ и казватъ: Ние имаме любовъ, иначе, не бихме дошли. Значи, вие, които дойдохте тукъ, имате любовъ. А онѣзи, които не дойдоха? И свѣтлината, която иде отъ 150 милиона кило-

метра отъ слънцето, сжщо присжтствува на събранието. Всѣко присжтствие, лишено отъ любовъ, не носи никаква полза; всѣка мисль, лишена отъ любовъ, нѣма сила; всѣко чувство, лишено отъ любовъ, нѣма съдържание; всѣка постѣпка, лишена отъ любовъ, не може да се реализира. Любовта е всликиятъ законъ за постигането на онова, за което сме дошли на земята.

Трѣбва да се живѣе, трѣбва да се яде, трѣбва да се работи! — Какъ? — Въ ялснето има две крайности: когато преяждашъ, това е разточителность, прегрѣшение; когато не си дояждашъ и постишъ, за да пестишъ, „бѣли пари за черни дни“, то е друго прегрѣшение. Ще ядешъ и ще благодаришъ на Бога. Ще ядешъ толкова, колкото ти е опредѣлено, нито грамъ повече. Ако ядешъ много, ще работишъ много. Сегашнитѣ хора много работятъ. Нѣкой поетъ или философъ е написалъ много книги. Какво е допринесълъ съ своитѣ книги? Тая храна, която философътъ предлага на хората, е твърда и мжчносмилаема. Какво ще разбере простиятъ човѣкъ отъ понятията „субстанция, есенция“, или отъ теорията на Канта? Какво ще разбере той, ако му се каже, че сѣрната или азотната киселина се съединява съ различни вещества? Киселината съдържа известни елементи, които могатъ да изядатъ човѣка. Киселинитѣ сж Каиновцитѣ въ свѣта; основитѣ сж Авеловцитѣ, които ставатъ жертва, а солитѣ сж Си-

товцитѣ. Казва се въ Писанието: „Ако солъта обезсо тѣ, съ какво ще се осоли?“ Когато Каинъ уби Авела, тогава дойде Ситъ — солъта въ свѣта. Трѣбва да се тури друга основа. Ако поставите любовта за основа на живота си, върху какво ще градите? На камъкъ трѣбва да се гради, но на камъкъ се гради земна сграда. Животъ, който не е съграденъ върху любовта, носи най-голѣмитѣ нещастия. Животъ, съграденъ върху любовта, носи най-голѣмитѣ блага.

Когато говоримъ за любовта, ние разбираме свѣтлината въ човѣшкия умъ. Щомъ мислишъ, любовта е проникнала въ ума ти. Щомъ чувствувашъ, любовта е проникнала въ сърдцето ти. Щомъ си здравъ, любовта е проникнала въ тѣлото ти. Болестта показва безлюбие. Хора, които не мислятъ, живѣятъ въ безлюбие; хора, които не чувствуватъ, живѣятъ въ безлюбие. Тѣ не могатъ да очакватъ нищо въ живота. Азъ говоря за любовта, като единствена сила, съ която човѣкъ може да постигне всичко, което желае; може да постигне всичко, за което мисли; може да постигне всичко, което чувствува.

Представете си, че съмъ беденъ човѣкъ, нѣмамъ петъ пари въ джоба си, но нося въ себе си една свѣтла мисълъ, едно свѣтло чувство и една свѣтла постѣпка. Значи, азъ зная законитѣ на свѣтлината и законитѣ на живота. Срѣщамъ човѣкъ, боленъ отъ неизлѣчима бо-

лестъ. Неговиятъ животъ е въ моитѣ ръце. Азъ имамъ възможность да го излѣкувамъ. Тоя елексиръ, за който се говори въ Писанието — елексирътъ на вѣчния животъ — е любовта. Една капка отъ любовта струва милиарди. Взимамъ една капка отъ първичната материя на любовта и капвамъ въ неговия умъ, въ неговото сърдце и въ неговата душа. Отъ тая капка се добива свѣтлина въ ума и благородни чувства въ сърдцето. Когато капне въ твоята душа, тя създава благородни постѣпки, които правятъ човѣка силенъ, да постигне всичко.

Нѣкой казва: Не мога да направя това, или онова. Какъ се биятъ хората сега? Какъ правятъ това? Казва се, че хората не могатъ да изпълнятъ Христовото учение. А сега се се биятъ 20—30 милиона хора, всѣки се жертвува, напуска и баща си, и майка си, и жена си, и кжщата си — всичко напуска.

Ние не искаме хората да умиратъ за насъ. Досега бѣше така, хората умираха, а сега искаме хората да живѣятъ. Ние не искаме хората да страдатъ за насъ, но да благуватъ. Дойде нѣкой човѣкъ между близкитѣ си и веднага го заставятъ да работи като волъ. Понѣкога вие мислите, че сте по-учени отъ другитѣ. Това е заблуждение. Нѣма нито единъ човѣкъ по-ученъ отъ другитѣ. Споредъ мене, ученъ човѣкъ е тоя, който изпълнява Божията воля, който изпълнява закона на любовта, който

служи на любовта. Човѣкъ, който не служи на любовта той е първокласенъ простакъ. Свѣтътъ страда отъ тия голѣми простаци. Казватъ за нѣкого: Той е владика, има корона на главата. Оставете тая корона. Ако човѣкъ нѣма короната на любовта, на мъдростта, на истината, на добродетелта, какво значение има другото? И ако той не носи знанието на истината въ своитѣ ржце, какво значение има неговата стойностъ? Отъ ржката ти трѣбва да излиза нѣщо хубаво: да напише нѣщо хубаво, да изоре земята хубаво, да ушие нѣщо хубаво. Ако погледнете ржката си, ще видите, че Богъ е положилъ всички закони на нея. На ржката сж написани законитѣ и на любовта, и на мъдростта, и на истината. И Библията е написана на ржката, но всичко е написано много ситно. По ржката врачуватъ. За да ти кажатъ бждещето, трѣбва да отидешъ при тоя, който разполага съ това знание.

Сега азъ да ви кажа бждещето: Ако сте лишени отъ любовта, голѣмо страдание ви чака. Ако сте лишени отъ мъдростта, голѣмо страдание ви чака. Ато сте лишени отъ истината, голѣмо страдание ви чака. Казвате: Какво да се прави? Ако сте запознати съ любовта, очакватъ ви най-голѣмитѣ блага, които можете да си представите. Ако сте запознати съ знанието и съ плодоветѣ на знанието, най-голѣми блага ви очакватъ. И, ако сте запознати съ истината, сжщо голѣми блага ви очакватъ,

Знаешъ ли, какво да кажешъ, това е врачуване. Кога единъ човѣкъ се нарича баща и кога — майка? Бащата трѣбва да мине презъ единъ етапъ — да се откаже отъ своя егоизъмъ. Нѣкой иска да живѣе само за себе си, не иска да има разпрavia съ хората. За да бжде баща, човѣкъ трѣбва да роди единъ синъ и една дъщеря. Ако не може да роди синъ и дъщеря, той не е баща. Оная майка, която не може да роди единъ синъ и една дъщеря, не е майка. Първо ще родишъ синъ въ Божествения свѣтъ, тамъ ще го намѣришъ. После ще го родишъ въ ангелския свѣтъ, между анелитѣ, и най-после ще го родишъ на земята, между хората.

Азъ не говоря за децата на земята. Синъ, който не обича баща си, синъ ли е? Баща, който не обича сина си, баща ли е? Майка, която не обича дъщеря си, майка ли е? Дъщеря, която не обича майка си, дъщеря ли е? Най-голѣмото благо за бащата е синътъ и дъщерята да го обичатъ. И най-голѣмото благо за сина и за дъщерята е бащата и майката да ги обичатъ. Ако бащата и майката обичатъ дъщерята, тя и като се задоми, ще бжде добре. Но, ако нѣма благословението на бащата и на майката, всичко е напраздно. Другояче казано: Ако нѣмаме Божието благословение и благословението на Неговия Духъ, нищо не можемъ да постигнемъ. Ако не виждаме Бога въ свѣтлината, която ни праща, въ въздуха, който дишаме, въ водата, коя

то приемъ, и въ хлѣба, който ядемъ, де е Той? Като ядемъ хлѣбъ, ще благодаримъ. Господъ е скритъ въ хлѣба и, ако ядешъ съ любовъ, ще Го чувствувашъ. Ако ядешъ безъ любовъ, Господъ ще те накаже. Въ сжщность, ти самъ се наказвашъ.

Казано е въ Писанието: „Азъ съмъ пжтътъ, истината и животътъ“. Пжтътъ с свързанъ съ движението. Пжтъ безъ движение нѣма смисълъ. Хората трѣбва да се движатъ по пжтъ. Истината е свързана съ свободата. Истина безъ свобода нѣма смисълъ. Да обичашъ истината, значи, умътъ, сърдцето и душата ти да сж свободни.

Сега се заражда между хората споръ. Всички спорягъ и казватъ: Не ме обичатъ хората. Отдс знаеис, че не ви обичатъ?

Ще ви приведа единъ анекдотъ. Върви по единъ пжтъ богатъ човѣкъ, милионеръ. Срѣща го единъ беденъ и му казва: Господине, не минавай по тоя пжтъ, опасенъ е. — Това не е твоя работа, свободенъ съмъ да минавамъ, отдето искамъ. — Казвамъ ти като на братъ, мини отстрана на пжтя. — Да мълчишъ! Бедниятъ продължилъ пжтя си, по по едно време чулъ викъ за помощ — Братко, извади ме, голѣмо нещастие ме сполетѣ! —викалъ богатиятъ. — Познавашъ ли, кой съмъ? — запиталъ бедниятъ. Не те познавамъ. — Азъ съмъ оня, който ти казвахъ да не минавашъ по тоя пжтъ. Азъ те познавамъ, ти си го-

лѣмъ кождеръ. Ще те извадя отъ кладенеца, ако се подпишешъ, че нѣма да искашъ сумата, която баща ми ти дължи. Ти падна въ кладенеца, за да научишъ закона на щедростта. Ако си щедъръ и прощавашъ дълговетъ на длъжниците си, ще те извадя; ако не си щедъръ, ще те оставя въ кладенеца. — Ще ти дамъ половината отъ богатството си, ако ме извадишъ.

Единъ английски милионеръ влѣзълъ въ скривалището си, дето било богатството му, но, по невнимание, вратата се заговорила следъ него и не могълъ да излѣзе. Той билъ осъденъ на гладна смъртъ. Въ последния моментъ на живота си, той написалъ една бележка: Половината отъ имането си ще дамъ на оня, който може да ми даде парче хлѣбъ. Умира и дава само половината отъ богатството си.

И съвременнитѣ хора даватъ само половината отъ своето богатство. Дайте цѣлото си богатство, за да живѣете. Кой ще ви помогне?

Царъ Иродъ, за да бжде благоугоденъ на евреитѣ, издалъ заповѣдь да затворятъ апостолъ Петра, да турятъ букаи на краката му и да го принесатъ въ жертва, както Авела. Но 120 негови братя-християни се молѣха за него, да се освободи. Една нощъ влѣзе при него единъ ангелъ, бутна го и му каза: Стани и се облѣчи. Въ тоя моментъ букаитѣ паднали отъ краката му, и двамата се намѣрили предъ вратата, която сама се отворила. Ангелътъ из-

веде Петра навънъ и му каза: Повече да не се показвашъ предъ очитѣ на Ирода. Апостолъ Петъръ мислѣше, че това е сънъ, но, като видѣ, че е свободенъ, зарадва се. Това направи любовта на 120 души. Ако своятъ умъ, своето сърдце и своята душа не работятъ за тебе и за твоя ближень, и ангелътъ нѣма да ти помогне. Съвременнитѣ вѣрващи трѣбва да впрегнатъ ума, сърдцето и душата си, да се молятъ едни за други.

Често ме питатъ, кога ще дойде мирътъ. Молете се, мирътъ ще дойде. Отъ васъ зависи. Ако всички се обърнатъ съ ума, съ сърдцето и съ душата си къмъ Бога, мирътъ ще дойде веднага. Сега всички искатъ да победатъ. Мжже и жени се биятъ. Мжжътъ иска жената да отстъпи; и жената иска мжжътъ да отстъпи. Мжжътъ казва: Азъ съмъ мжжъ. Жената казва: Азъ съмъ животътъ, азъ съмъ нивата. Какво струва твоето сѣме безъ нивата? Ще стои въ хамбара. Де ще го сѣнешъ? Мжжътъ казва: Какво струва нивата безъ сѣмето? Нивата излѣзе отъ Адама. Тя бѣше въ Адама и отъ него излѣзе. И Адамъ не е глава. Едно време и той бѣше нѣкжде. Господъ го взе оттамъ и каза: „Да направимъ човѣка по образъ и подобие свое“. Кое бѣше образътъ и подобieto на Бога? — Законътъ на Божествената любовъ, на Божествената мъдростъ и на Божествената истина. Тоя законъ вложи Богъ въ човѣка. Да обича човѣкъ

любовта, отдето животът иле! Да обича човѣкъ знанието! Да обича свободата, за да не изнасилва никого.

Нѣкой пита: Какъ се служи на Бога? За да служишъ на Бога, не изнасилвай мисълта на човѣка, не изнасилвай неговитѣ чувства и постѣпки. Остави го свободенъ. Казвашъ: Да му дамъ просвѣта. Не сме ние, които просвѣщаваме хората. Богъ ги просвѣщава чрезъ насъ. Всички ние трѣбва да бждемъ проводници на Неговата свѣтлина, на Неговата топлина и на Неговата сила. Ще мислимъ, че всѣки човѣкъ е излѣзълъ отъ Бога, а щомъ е излѣзълъ отъ Бога, той носи любовта. Щомъ е излѣзълъ отъ Бога, той носи знанието, което е потрѣбно за всѣки човѣкъ. Щомъ е излѣзълъ отъ Бога, той носи свобода.

Христосъ казва: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, слѣзълъ отъ небето. Всѣки, който ме яде, има животъ въ себе си“. Достатъчно е да погледнешъ тоя хлѣбъ и да го изядешъ съ любовъ, за да дойде въ ума ти една свѣтла мисль. Така и неразположението ти ще изчезне. Ще вземешъ ли тогава да тишешъ „парице, парице, всесилна царице“? Живиятъ хлѣбъ има отношение къмъ любовъ а. Ако човѣкъ не изпълнява законитѣ на любовта, въ мозъка му се деформира известенъ центъръ. Всѣки трѣбва да знае това. Ако човѣкъ не върви по пътя на мъдростта, мозъкътъ му започва да се деформира на друго мѣсто. Ако човѣкъ не из-

пълнява законитѣ на истината, главата му започва да се деформира на специфично мѣсто. Какво струва главата, на която е деформирана предната, задната или горната частъ? Глава, спитена горе, прилича на змийска глава, на която горната частъ е срастната съ грѣбначния стълбъ. Въ такава глава липсватъ моралнитѣ чувства. Ако търсишъ съчувствие въ змията, нѣма да го намѣришъ. Наблюдавалъ съмъ, какъ змията хваща жабата за крачето. Жабата крѣка, но змията спокойно си я хваща и поглѣща. Което животно да хване жабата, тя не крѣка; хване ли я змията, крѣка. Отъ любовъ ли крѣка, или отъ страхъ? Нѣкога и змията си получава урока — учителъ ѝ е таралежътъ. Той я хваща за опашката, свива се и показва само бодлитѣ си. Змията се увива около таралежа, но нищо не може да му направи. Тя става негова жертва. Турцитѣ казватъ: „Каквото правишъ, това ще намѣришъ“.

Преди нѣколко дѣня една сестра ми казва за друга, че е упорита, ленива, обича много да говори. Казвамъ: Тая сестра е добра артистка, представя една ленива жена. Нали ще я представи, както трѣбва? Ако не я представи правилно, публиката нѣма да я хареса. Ако я представи, както трѣбва, ще ѝ ржколлѣскаатъ. Жена, която не може да бие мъжа си, не е артистка. Мъжъ, който не може да бие жена си, не е артистъ. И двамата сж на сцената, играятъ ролитѣ си. Ако добре ги изиграятъ,

публиката имъ ржкоплѣсна — счита ги герои. Ако не копаешъ нивата, какво ще ти даде тя? Боятъ е копанъ. Погрѣшката на мъжа е, че копае на гърба на жена си. Когато мъжътъ се разсърди, иска да копае на гърба на жена си. Не, нека вземе мотиката, да отиде на нивата и да каже: Това правя заради жена си. Когато жената се разсърди на мъжа си, и тя да вземемотиката, да отиде на нивата да копае и да каже: Това правя заради мъжа си. Или, да изпере дрехитѣ му и да ги изглади. Това е новото разбиране, новиятъ начинъ на живѣне. Така постѣпва и Богъ съ насъ. Той ни най-малко не прави въпросъ за нашитѣ погрѣшки. Че си пилъ много, Той не прави въпросъ за това, но казва: Пий! — Какво? — Вода. Не пий спиртни питиета, но пий отъ най-чистата вода.

Първото нѣщо: Новото учение изисква взаимно почитание. Ако не се научишъ да почиташъ хората, и тѣ нѣма да те почитатъ. Трѣбва да ги почиташъ, защото Богъ живѣе въ тѣхъ и чрезъ тѣхъ ни изпитва. Кажешъ ли, че нѣкой човѣкъ е лошъ, отговарямъ: Той е артистъ, играе на сцената.

„Нѣма нищо скрито-покрито“. Мъжътъ, който бие жена си, има нѣкои характерни линии на лицето си, специално на скулитѣ. И жената, която бие мъжа си, има сѣщитѣ линии на лицето си. Ако мъжътъ бие жена си, като отиде въ другия свѣтъ, ще го питатъ, какво

е научилъ. — Научихъ да бия жена си. — Каква пѣсенъ съчини като я биеше? Боятъ е свирене на нѣкакъвъ инструментъ: вземешъ единъ акордъ, втори, трети — трѣбва да се чуе нѣщо. Пѣсенъ има и въ биенето на барабана. Той дава основния тонъ на цѣлия оркестъръ. Ако не можешъ да биешъ човѣка по закона на любовта, по закона на мъдростта и по закона на истината, това не е бой. Човѣкъ, битъ по закона на любовта, придобива животъ; човѣкъ, битъ по закона на мъдростта, придобива знание; човѣкъ, битъ по закона на истината, придобива сила. Ако си битъ така, радвай се, че сж тѣ били. Първитѣ християни се радваха, че сж бити по закона на истината. Съвременнитѣ хора не познаватъ тоя законъ. Ще кажете, че това сж елементарни работи. Споредъ мене, цигуларъ, който не може да свири добре, нищо не разбира отъ музика; пѣвецъ, който не пѣе добре, нищо не разбира отъ музика; ораторъ, който не може да говори, не е ораторъ.

Велики блага ни е далъ Богъ! Като срещнешъ единъ човѣкъ на пжтя си, ако не го погледнешъ красиво, ти не си разбралъ законитѣ на живота. Казвашъ: Срещнахъ една жена, която никога нѣма да забравя — 20 години минаха оттогава. Единъ погледъ само ми даде, но като си спомня за него, всичкитѣ ми страдания изчезватъ. Това е изкуство, знание! Не

само да се оплакваме, че страдаме, но да се радваме, когато страдаме.

Господъ казва:

Не считайте мъчнотиитѣ въ живота за наказание! — Тѣ сж бичѣтъ на благословението.

Не считайте несподитѣ въ живота за наказание! — Тѣ сж потикъ къмъ повдигане.

Не считайте нещастията въ живота за наказание! — Тѣ сж целителенъ балсамъ въ ржката, която повдига.

Следвайте повеленията на моя Духъ.

Слушайте моитѣ свѣтли духове и вървете по пжтя, по който тѣ ви водятъ.

Ходете по пжтя, по който Богъ ви води.

Слушайте свѣтлиѣ духове и ще бждете благословени.

Когато обичаме нѣкого, трѣбва да му дадемъ най-хубавата храна; когато обичаме нѣкого, трѣбва да му дадемъ най-чистия въздухъ; когато обичаме нѣкого, трѣбва да му дадемъ най-меката и приятна свѣтлина. Тая лампа показва, какви трѣбва да бждемъ ние. Тя е най-хубавата лампа въ Мърчаево. Ние искаме всички Мърчаевци да бждатъ свѣтли като тая лампа. И другитѣ да бждатъ свѣтли като тая лампа. Благодарение, че се намѣри тя да замѣсти електричеството.

Най-великото нѣщо е любовта.

Нѣма по-велико нѣщо отъ това, да възприемемъ Божията любовъ, Божията мъдростъ, Божията истина.

Нѣма по-велико нѣщо отъ това, да въз-
приемемъ Божието знание и свобода.

Единственото нѣщо, което трѣбва да ни
радва, е присѣтствието на Божията любовъ
въ насъ, присѣтствието на Божията мъдростъ
въ насъ и присѣтствието на Божията истина
въ насъ.

Единственото нѣщо, което трѣбва да ни
радва, е присѣтствието на новия животъ въ
насъ, присѣтствието на знанието въ насъ и
присѣтствието на свободата въ насъ.

„Азъ съмъ пѣтътъ, истината и животътъ“.
Пѣтътъ е въ насъ — Богъ е вътре въ насъ.
Всѣки, който познава тоя пѣтъ, тая истина
и тоя животъ, има всичкитѣ Божии благосло-
вения. Това е Христовото учение. Христосъ
казва: „Ако ме любите, ще упазите моя законъ“.

Какво по-хубаво отъ това, да бждешъ
Чадо Божие, Синъ Божи! Какво по-хубаво отъ
това, да бждешъ Дъщеря или дете на Бога!
Нищо не може да се сравни съ това. Ако си
Синъ Божи, имашъ всичко на разположение
— сега и въ бждеще. Ако си Дъщеря Божия,
имашъ всичко на разположение — сега и въ
бждеще.

Досега вие сте спали. Какво ви очаква
въ бждеще? Божията любовъ. Ще опитате
Божията любовъ на земята въ всичката ѝ пъл-
нота. Следъ това ще опитате любовта въ
ангелския свѣтъ. Най-после ще опитате лю-
бовта въ Божествения свѣтъ. Тогава ще раз-

берете връзката между човѣшката, ангелската и Божествената любовъ; тѣ сж части на едно и сѣщо нѣщо — пѣпка, цвѣтъ и плодъ.

Започнете съ човѣшката любовъ. Въ Господнята молитва е казано: „И прости ни дълговетѣ наши, както и ние прощаваме на нашитѣ длъжници“. Мѣчно е да обичашъ нѣкого. Много естествено — има причина за това. Но има начинъ да обичашъ. Кажи: Господъ ни обича такива, каквито сме. Не можемъ ли и ние да обичаме така? Мислите ли, че вие сте много чисти? Защо ви обича тогава Богъ? — За любовта и за истината въ човѣка. Богъ обича истината и въ грѣшния. И, ако Богъ е снизходителенъ къмъ васъ, и вие трѣбва да постѣпвате като Него. Ще има препятствия, но не говорете само теоретически: Да обичаме! Изкуство е да обичашъ! Ония, които обичатъ, сж крайно възискателни. Ка то разбер нѣкой, че го обичашъ, става много възискателенъ къмъ тебе. Ако въ първо време той не е доволенъ отъ 5-тѣ лева, коитом у давашъ, после нѣма да бжде доволенъ и отъ повече. Най-после той ще иска да се жертвувашъ за него. Не можешъ да се жертвувашъ за човѣка, ако не си сигуренъ, че ще оживѣешъ. И Христосъ се пожертвува за хората, но вѣрваше, че ще оживѣе въ новия животъ. Жертвата не иска смъртъ. Ние трѣбва да се жертвуваме при мисълта, че ще влѣземъ въ новия животъ. Ако нѣкой иска да се жертвува, трѣбва да

разбира закона: да умремъ за стария животъ и да оживѣемъ за новия.

Да престанемъ да живѣемъ въ стария животъ, но да възприемемъ любовта и да влѣземъ въ нея. Да престанемъ да живѣемъ въ стария животъ на невежеството и да влѣземъ въ знанието. Да престанемъ да живѣемъ въ закона на робството и да влѣземъ въ свободата. Ако тия контрасти не съществуватъ, нѣма правилно разбиране. Кажете ли нѣкой, че нѣкога обичалъ, а сега не обича, това значи, че не иска да работи. Давамъ му петъ, десетъ лева, не иска да работи. Постепенно увеличавамъ, пакъ не иска да работи. Като му дамъ хиляда лева, иска да работи. Той казва: Азъ работя съ пари.

Какъ трѣбва да се работи: съ пари, или безъ пари? Ние не проповѣдваме работа безъ пари — за всичко ще плащашъ. Ако те обича нѣкой, ще платишъ за любовта му; ако ти предава нѣкакво изкуство, пакъ ще платишъ. Исаия казва: „Елате и си купете“. Какво ще купишъ безъ пари? Ще плащашъ съ звонковитѣ монети на любовта, на мъдростта и на истината. Трѣбва да се плаща. Казано е: „Даромъ сте взели, даромъ давайте“. Божието благо се възнаграждава съ Божие благо. Казваме „карма и дихарма“. Думата „дихарма“ имаватански коренъ. Тя има връзка съ думата „даръ“. Подъ „дихарма“ християнитѣ разбиратъ благодать. Щедро дава изворътъ, но ако ти

пиешъ отъ него и не благодаришъ, нищо не придобивашъ. Пий отъ извора и благодари на Бога. Дето минешъ, разказвай за тоя изворъ. Ако болниятъ пие отъ тая вода и не благодари, нищо не се ползува. Ако благодари, ще оздравѣе. Трѣбва да благодаримъ на Бога за най-малкото благо, за най-малкия свѣтълъ лжчъ. Трѣбва да благодаримъ за извора, за цвѣтето, за красивия погледъ, който ни е отпавилъ нѣкой.

„Азъ съмъ пжтътъ, истината и животътъ“. Пжтътъ, чрезъ който знанието иде; истината, чрезъ която свободата иде; животътъ, чрезъ който любовта иде. Това е новото, което иде вече въ свѣта. Като вървимъ по пжтя на любовта, на мъдростта и на истината, Богъ ни нарича свои Синове и Дъщери.

Сега не ви казвамъ Богъ да бжде съ васъ. Вие сте въ Бога и оставете Богъ да действува въ васъ. Слушайте Бога. Слушайте Го въ вашия пжтъ. Ако слушашъ, радостенъ си; ако не слушашъ, не си доволенъ, чувствувашъ, че не си постъпилъ правилно. Когато изпълнявашъ Божията воля, всѣкога си радостенъ; ако не я изпълнявашъ, никой не те сжди, но Богъ ти казва: Изправи погрѣшката си. Трѣбва ли да откъсвашъ отъ заплатата на слугата си по единъ-два лева? Не кжсай нищо, но дай единъ-два лева повече. Къмъ нѣкой си много щедъръ и казвашъ: Обичамъ те. — Това сж праздни думи. На нѣкого не искашъ да

кажешъ, че го обичашъ — въздържаешъ се, скривашъ чувството си. Право е, не трѣбва да се говори за любовта, но нека тоя човѣкъ чувствува, че любовта ти е абсолютно безкористна. Следъ това да почувствува, че е приелъ животъ, знание и свобода и да каже: Благодаря, че Господъ ми даде възможность да срещна тоя човѣкъ.

Сегашниятъ свѣтъ се нуждае отъ хора, които носятъ Господа навсѣкжде. Казано е: „Така да просвѣтнатъ дѣлата ви“.. Безъ любовъ, безъ знание и безъ свобода дѣлата не могатъ да просвѣтнатъ. Съ други думи казано: Безъ любовъ, безъ мъдрость и безъ истина дѣлата не могатъ да просвѣтнатъ. Когато дѣлата ви просвѣтнатъ и прославите Отца Вашего, Който е на небеса, тогава да кажете, като Христа: „Господи, изпълнихъ Твоята воля, прославихъ Те. Сега прослави ме и Ти, Отче, съ славата, която имахъ преди създаването на свѣта“. Какво означаватъ думитѣ „Богъ е приготвилъ нѣщо велико за васъ?“ Това значи: „Нито на ума, нито на сърдцето на човѣка е дохождало онова, което Богъ е приготвилъ за него“.

Това сж далечни работи. А сега, при тия усилни времена, само Божията любовъ може да ни помогне да носимъ тежкия товаръ. Само Божията мъдрость и Божията истина могатъ да ни помогнатъ да носимъ тежкия товаръ. Богъ ще бжде на наша страна, и ние ще носимъ

Божиего благословение. Нѣма по-велико нѣщо отъ това, да носишъ Божието благословение, и ангелитѣ Божии да слизатъ и възлизатъ и да пазятъ Божитѣ избраници.

Сега ние се молимъ Божията любовъ да обхване цѣлия свѣтъ. Божията мъдрость и Божията истина да обхванатъ цѣлия свѣтъ и да дойде новиятъ животъ. Днесъ хората се биятъ, защото имъ липсва любовъ, знание и свобода. Шомъ дойдатъ животътъ, знанието и свободата, войната ще се прекрати.

Съвременната война е война на смъртта и на безлюбието. Следъ нея ще дойде войната на любовта. Това сж майкитѣ, които трѣбва да раждатъ, да замѣстятъ убититѣ синове и дъщери. Майкитѣ ще пресъздадатъ свѣта. Той се нуждае отъ майки, които раждатъ, и отъ деца, които ходятъ по Божия пѣтъ, да носятъ Божествения животъ. Да раждаме безъ да разрушаваме !

„Азъ съмъ пѣтътъ, истината и животътъ“.

„Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратилъ“.

Любовъ, мъдрость, истина.

Животъ, знание и свобода.

Движение, учение и работа — това е новото въ свѣта.

Кажете въ себе си: Господи, да проявимъ най-малката любовъ, най-малкото знание и най-малката свобода, които излизатъ отъ Духа.

*

2. Беседа отъ Учителя, държана на 22. мартъ, сръда,
5 ч. 1944 г. с. Мърчаево, Софийско.

НАЙ-КРАСИВИЯТЪ ДЕНЬ

Милиони слънца има въ вселената, но само едно слънце огръва земята, само отъ едно слънце се ползува тя. Другитъ слънца даватъ малка свѣтлина и малка топлина. Земята може да разчита единствено на слънцето. Задачата на останалитъ слънца и звезди е да опредѣлятъ времето и събитията, които ставатъ въ свѣта. Какво означава думата звезда? На английски „звезда“ се казва star, а на български, старъ е оня човѣкъ, на когото краката сж отслабнали и не държатъ. Споредъ българитъ, ако човѣкъ разчита на звездитъ, остарѣлъ е вече. Старитъ хора сж стари звезди, които не помагатъ на земята.

Всички хора иматъ познания и казватъ: Христосъ дойде на земята да спаси човѣчеството. Що е спасението? Слушалъ съмъ много обяснения на тая дума и отъ проповѣдници, и отъ учени, но нито единъ не се е домогналъ до истината. Христосъ дойде да спаси свѣта, но спаси ли Го? Ако свѣтътъ бѣше спасенъ, хората нѣмаше да страдатъ и да боледуватъ. Казвате: Трѣбва да вървимъ по законъ. Трѣбва да вървимъ по законъ, но за кого е създаденъ законътъ: за здравитъ, или за болнитъ? Законътъ е създаденъ за здравитъ, за добритъ,

за умнитѣ хора — за лошитѣ хора нѣма законъ. Повечето хора иматъ понятие за закона, като за нѣкакво ограничение. Това не е законъ, това е животинско състояние. Въ животинското царство голѣмитѣ животни ограничаватъ малкитѣ — и това не е законъ. Малкитѣ животни не се каратъ съ голѣмитѣ — подчиняватъ имъ се. Малкото животно, като види голѣмото, отдалечъ още му отваря пътъ. Голѣмото животно е и прокуроръ, и сѣдия, и стражаръ — въ всичко се налага. Ако сгрѣшишъ съ нѣщо предъ голѣмото и силно животно, то веднага се налага по всички правила на насието — нѣма кой да те защити. Въ сѣщностъ, има кой да те защити. И животнитѣ иматъ карма — животинска карма, и тѣ не сѣ беззащитни. Вълкъ, който е изялъ десетки и стотици овце, въ далечното бждеще се превръща въ овца. Клеткитѣ на овцетѣ, които той е изялъ, влизатъ въ неговия организъмъ и постепенно го преустройватъ, така че въ едно близко, или далечно бждеще, той се явява на земята не като вълкъ, но като овца. И, за да изкупи кармата си, другитѣ вълци го нападатъ, започватъ да го давятъ. Докато нападасе овцетѣ, добре му бѣше, опитваше прѣсното имъ месо и мислѣше, че Богъ е наредилъ така. Но като опита вълчитѣ жбви на своята кожа, казва: Тая работа не излѣзе така, както мислѣхъ едно време.

Като изучавамъ хората, виждамъ, че тѣ още не могатъ да говорятъ истината. На десетъ нѣща, които казватъ, едно само е вѣрно, а другитѣ деветъ сж невѣрни. Нѣкой описва нѣщо, но не го описва, както е въ действителностъ. Мнозина сж описвали задната частъ на Витоша, като много хубаво мѣсто. Описвали сж ми мѣстността около хижа Силимица, сжщо много хубава мѣстностъ. Но какво забелязахъ? Всички, които живѣха на хижа Силимица, започнаха да боледуватъ. Значи, не е толкова хубаво мѣсто. Още при изговаряне на думата Силимица се вижда една вгълбнатина безъ отворъ. Външно мѣстото е хубаво, но не се отразява добре. И хора има такива: започватъ мекичко, свършватъ грубичко. Така започватъ младитѣ моми и момци. Когато момата срещне единъ момъкъ за пръвъ пжтъ, тя е много добра къмъ него, мекичко постѣпва. И момъкътъ постѣпва по сжщия начинъ съ момата. Каквито сж младитѣ, такива сж и старитѣ. Въ характера на всички хора има нѣщо общо, свойствено на човѣшкото естество. Така постѣпватъ и ученицитѣ. Като имъ дойде новъ учителъ, докато още не го познаватъ, мислятъ, че всичко знае, че е много ученъ, треперятъ предъ него. Щомъ го разбератъ, тѣ казватъ: Не е такъвъ, какъвто го мислѣхме, не знае много. Като мислятъ така, тѣ се самоизлѣгватъ. Мислите ли, че слънцето, което изгрѣва и залѣзва всѣки день, е толкова малко, както го

виждате? Слънцето изглежда малко, като че всеки може да го вземе на ръце и да го носи. Отдалечъ гледано, не е голѣмо. Чудно е даже, толкова малко слънце да свършва толкова голѣма работа! Божия работа! Това малко слънце огръва цѣлата вселена. Хората нѣматъ ясна представа за слънцето. Ако вземете бинокълъ и наблюдавате съ него външнитѣ предмети, ще видите, че отъ едната страна на бинокъла предметитѣ ставатъ голѣми и се приближаватъ до очитѣ, а отъ другата страна ставатъ малки и се отдалечаватъ. Така постъпва и природата: голѣмитѣ тѣла отдалечава и ги прави малки, а малкитѣ приближава и ги увеличава. Това върши тя по закона на необходимостта.

Има нѣща въ човѣшкия животъ, които ставатъ по силата на сѣщия законъ — законътъ на необходимостта. Необходимо е, на примѣръ, да се говори за любовта като потикъ. Въ моя умъ любовта е потикъ — първиятъ потикъ въ свѣта. Ако тоя потикъ не дойде, нищо не може да се направи. Виждате бучка захаръ или една ябълка — имате потикъ да я изядете. Преди да изядете ябълката, вие нѣмате представа за нея. Щомъ я изядете, имате вече представа, знаете, какво нѣщо е ябълката и какво крие въ себе си. Като влѣзе въ васъ, ябълката знае вече, каквъ човѣкъ сте. Разумностъ има въ ябълката — разумно сѣщество е тя, затова дава нѣщо отъ себе си.

Като дъвчемъ ябълката съ вжбитѣ си, това е музика — нашиятъ оркестъръ свири. Приемаме ябълката въ стаята си, събличаме горната ѝ дреха, отваряме куфаритѣ ѝ, да видимъ, какво носи. Като вземете отъ нея всичко, каквото носи, изпждате я навънъ и казвате: Хайде, върви си сега! Ябълката излиза отъ друга врата и съжالياва, че ви е посетила и влѣзла въ вашия домъ. Не постъпвате ли така и съ хората? Приемате единъ човѣкъ въ дома си и казвате: Готовъ съмъ да се жертвувамъ за тебе. Единъ день го ритнешъ, изпждишъ го навънъ и казвашъ: Не искамъ да зная нищо за тебе, ти не си човѣкъ.

Ще обясня, какво разбирамъ подъ думитѣ „не си човѣкъ“. Представете си, че имате една опакована кутия. Изваждате опаковката, поглеждаме кутията отвънъ, казвате: Не е сжществена тя. Самата кутия не е сжществена, но въ нея има нѣщо ценно — скжпоцененъ камъкъ. Малъкъ е той, но цененъ. Често и вие се заблуждавате отъ външната страна на кутията и казвате на нѣкого: Ти не си човѣкъ. Тѣлото е кутията на човѣка, вътре е скжпоценниятъ камъкъ. По тѣлото сждимъ, дали даденъ човѣкъ е добъръ или лошъ, красивъ или грозенъ. Не, по тѣлото не можемъ да сждимъ. Казвате: Колко хубави ржце има тоя човѣкъ! — Знаешъ ли, колко удари могатъ да нанесатъ тия ржце? - Колко хубави сж неговитѣ крака! — Знаешъ ли, колко ритници могатъ да

дадатъ тия крака? Колко хубава е устата му! — Знаеш ли, колко зжби има тая уста и какво може да направи съ тѣхъ? Ржцетѣ не сж човѣкѣтъ, краката не сж човѣкѣтъ, устата не е човѣкѣтъ. Истинскиятъ човѣкъ е вѣнъ отъ кутията, т. е. вѣнъ отъ тѣлото. Като познаете човѣка, ще видите, че по-красиво сжщество отъ него нѣма. И по-лошо сжщество отъ него, нѣма Красивото сжщество е вѣнъ отъ кутията, а лошото сжщество е въ самата кутия. Значи, по-красиво сжщество отъ човѣка извѣнъ кутията нѣма, и по-лошо сжщество отъ човѣка въ кутията нѣма. Съ кутията всѣки може да ти причини пакостъ. Има здрави, голѣми кутии. Удари ли те единъ пжтъ, главата ти ще пукне. Ще кажешъ, че скжпоценениятъ камъкъ те е ударилъ. Не, кутията те е блъснала. Не съмъ слушалъ скжпоцененъ камъкъ да е счупвалъ главата на нѣкого. Какъ е възможно едно сжщество, излѣзло отъ Бога, да те блъсне? Когато казаха на Христа, че е благъ, Той отговори: „Благъ е само Богъ“. Невъзможно е сжщество, излѣзло отъ Бога, да пука главитѣ на хората. Знание е нужно на човѣка.

Знанието, което съвременнитѣ хора иматъ, е пжпка. Мнозина мислятъ, че познаватъ любовта. И азъ съмъ говорилъ за любовта, но за пжпката на любовта. За цвѣта на любовта още нищо не съмъ казалъ. И що е любовта като плодъ, още много години има да ви се

говори. Теории можете да имате, колкото искате, но теорията не разрешава въпроса. Като се развие пжпката, ще познаете цвѣта. Който не познава пжпката, не може да познае цвѣта. Който не познава цвѣта, не може да познае плода. Пжпка, цвѣтъ и плодъ вървятъ едно следъ друго.

Казано е въ Писанието: „Бога никой никога не е видѣлъ“. Право е твърдението, но въ какъвъ смисълъ? Безъ любовъ никой никога не е видѣлъ Бога. Безъ любовъ не можешъ да видишъ Бога; съ любовъ можешъ да Го видишъ. Каже ли нѣкой, че е слѣпъ, това значи, че нѣма любовъ. Хора, които нѣматъ любовъ, сж слѣпи, не виждатъ.

Сега азъ искамъ да се освободите отъ критиката. Мнозина обичатъ да критикуватъ. Откакъ съмъ дошълъ въ България, слушалъ съмъ хиляди мъже и жени да се оплакватъ едни отъ други. Мжжетъ се оплакватъ отъ женитъ си, и женитъ отъ мжжетъ си. Хиляди синове се оплакватъ отъ бащитъ си; хиляди дъщери отъ майкитъ си. Ученицитъ се оплакватъ отъ учителитъ си, учителитъ отъ ученицитъ си, слугитъ отъ господаритъ си, и господаритъ отъ слугитъ си. Слушалъ съмъ тия критики и оплаквания като забавление. Много невѣрни работи съмъ слушалъ и съмъ си казвалъ: Всичко това не е сжществено. Като казвамъ „хиляди хора“, имамъ предъ видъ числото хиляда, което означава човѣшкия свѣтъ.

Значи, говорили сж ми по човѣшки. Ако кажа сто души, имамъ предъ видъ числото сто, което означава ангелския свѣтъ. Като ми се говори по човѣшки, разбирамъ нѣща, които не сж вѣрни. Казва нѣкой: Много ме обидиха. — Какъ те обидиха? — Казаха ми една лоша дума. — Каква дума? — Казаха ми говедо. — Много добра дума сж ти казали. Говедо — го-веди отивашъ да се учишъ. Ти не разбирашъ смисъла на тая дума, затова се обиждашъ. Богъ създаде говедата, за да ржководятъ хората въ знанието. Тѣ проправиха пжтя на хората, да възприематъ знанието. Ти се качишъ на единъ конь и казвашъ: Конь! Но тоя глупавъ конь те развежда навсѣкжде, носи и товара ти, услужва ти. Задъ говедата се криятъ възвишени сжщества — ангели и херувими. Какво ще кажете на това, ако видите херувимъ въ форма на едно говедо, дошло на земята да изпълни мълчаливо една велика работа. Напримѣръ, нѣкой пжтъ се качишъ на конь, и болката, която имашъ, изчезне. Качишъ се на конь, и работитѣ ти се нареждатъ. Качишъ се на конь, и добре свършвашъ изпита си. Значи, глупавиятъ конь ти проправя пжтя. Ти не дозиращъ, каква услуга ти прави разумното сжщество чрезъ коня или чрезъ говедото. Нѣкой ангелъ взима една отъ низкитѣ форми на живота — формата на говедо, за да ти услужи чрезъ него, а ти казвашъ, че това е говедо. Така не се говори. Ще се приближишъ при говедото,

ще го погладишъ по главата, по гърба и ще кажешъ: Благодаря ти, давашъ ми единъ добъръ урокъ. Желая и азъ единъ день да бжда като тебе, да служа безкористно. Колцина биха приели да бждатъ въ положението на едно говедо? При това, животнитѣ проявяватъ отлични качества. И задъ растенията се крятъ разумни същества, които услужватъ на хората.

Единъ познатъ ми разправяше следната опитностъ. Единъ день вървѣлъ по едно дълго, прашно шосе. По пжтя огладнѣлъ, ожаднѣлъ и пожелалъ да разкваси малко устата си. Край шосето съзрѣлъ една круша. Отишѣлъ подъ крушата и погледналъ нагоре, дано види нѣкой плодъ. Нито единъ плодъ нѣмало. Докато се готвѣлъ да продължи пжтя си, явилъ се малъкъ вѣтрецъ, който разлюлѣлъ клонетѣ. Въ тоя моментъ той чулъ, че нѣщо тупнало на земята. Погледналъ — една хубава, сочна круша. Навелъ се радостно къмъ земята, взелъ крушата и задоволилъ жаждата си. Ще кажете, че случайно е останалъ единъ плодъ на дървото. Не, това е Божиятъ Промисълъ.

Съществува Промисълъ въ свѣта. Пжтьтъ, по който минаваме, е осѣянъ съ блага. Богъ е оставилъ на тоя пжть всичко, което е необходимо за насъ. Въ всѣки човѣкъ, Той е скрилъ по едно благо за насъ. Дето и да отидеме — при изворитѣ, при растенията, при животнитѣ — навсѣкжде е оставено по едно благо за насъ. Да благодаримъ за това! Ти

оставяшъ благото, не го взимашъ и търсишъ друго нѣщо. Като не виждашъ богатата, които ти се предлагатъ, казвашъ: Нѣма добро въ свѣта. Остарѣхъ, побѣлѣхъ, никжде не видѣхъ Божественото. Значи, само ти си Божественъ, светъ човѣкъ, като тебе нѣма другъ. Всички хора сж лоши, само ти си добъръ човѣкъ. Цѣлиятъ свѣтъ е въ Бога. Всичко, което е въ Бога, е велико. Лошото, отъ което се оплакватъ, това е нечистотата въ човѣка. Като не живѣятъ по Бога, хората държатъ нечистотата въ себе си — вътрешната нечистота, и тя ги измъчва. Какво трѣбва да направятъ, за да се освободятъ отъ нея? — Да благодарятъ за всичко, което имъ се случва въ живота, и да работятъ върху себе си.

Днесъ малко хора могатъ да благодарятъ. Въпрѣки това, има примѣри отъ историята на човѣчеството, както отъ религиозния животъ, така и отъ обикновения, дето се вижда благодарността на човѣшката душа. Апостолитѣ, които минаха презъ голѣми страдания и бой, благодарѣха и славѣха Бога. Детето благодари ли на майка си, когато го бие? То плаче и се оплаква, недоволно е. Синътъ се оплаква, когато баща му го бие. Но апостолъ Павелъ, следъ като го биха нѣколко пжти, каза: „Ще се похваля съ страданията си.“ За всичко благодарете, безъ да се заблуждавате отъ външнитѣ прояви на човѣка. Напримѣръ, четете едно писмо, красиво написано, но безъ

съдържание. Другъ не пише хубаво, буквитъ сж различни по голѣмина, но съдържание има писмото. Кое е за предпочитане: красиво написаното писмо, безъ съдържание, или грозно написаното, но съдържателно? Защо ни е една красива мома, която не може да каже една сладка дума? Или, защо ни е една красива мома, която не може да омѣси единъ хубавъ хлѣбъ? Момата може да омѣси такъвъ хлѣбъ, че хората да се разболѣятъ отъ него. Нѣноя домакиня така готви, че внася отрова въ яденето. Защо? — Лоши мисли внася въ яденето. Тя готви, мърмори, недоволна е отъ работата си. Казва: На мене ли се падна да готвя? — Така не се готви.

Де се крие мжчнотията? Пжтътъ, по който сега вървимъ, е каленъ. Преди насъ сж минавали хора, които сж го окаляли, и така сж го оставили. Ние вървимъ следъ тѣхъ и се каляме. Ако хората преди насъ бѣха павирали пжтя и направили малъкъ наклонъ, да се стича водата, пжтътъ щѣше да бжде чистъ. Но тѣ оставиха всичката калъ следъ себе си. Българинътъ трѣбва да работи върху себе си, да придобие по-голѣма чистота. Като правѣхъ научнитъ си изследвания въ България, като най-чисти се оказаха Еленчани. Наближи ли недѣля, тѣ чистятъ, миятъ не само кжщитъ си, но и улицитъ — предъ всѣка кжща е чисто, полѣто съ вода и добре изметено. Като влизашъ вжтре, приятно ти е, изувашъ обувкитъ

си, да не внасяшъ калъ. На други мѣста влизатъ съ кални, нечисти обувки и, дето стѣпватъ, всичко калятъ. Следъ това се извиняватъ, че внесли калъ, но казватъ: За берекетъ е. Господъ да обърне всичко на добро! Нѣма защо да се извинявашъ. Вземи лопата и метла и изчисти, дето си накалялъ. И обидата е калъ, отъ която трѣбва да се чистите. Влѣзе нѣкой въ дома ви, обиди ви — калъ внесълъ. После казва: Внесохъ малко калъ, но ще ме извините, за берекетъ е. Нѣкога обидата е малка, а нѣкога голѣма. Кажешъ на човѣка, че не е ученъ, че не знае да свири. Той счита, че си го обидилъ много. Ако бащата каже на сина си „моето шопарче“, синътъ не се обижда. Защо бащата казва „моето шопарче“, а не каже „моето агънце“? Като каже моето шопарче, бащата потупва сина си по гърба — той разбира значението на думата шопарче. Шо — пари — пари ще печели тоя синъ: ученъ е, банкеръ е, богатъ човѣкъ ще стане. Шопарче — съ пари ще разполага. Който не знае значението на думата, казва на нѣкого шопаръ и го обижда; който знае значението ѝ, казва, че тоя човѣкъ ще разполага съ пари. Съ пари ще си играе детето, затова бащата го нарича шопарче.

Казвамъ: Ние трѣбва да благодаримъ на Бога за очитѣ, които ни е далъ; трѣбва да благодаримъ за ушитѣ, които ни е далъ; трѣбва да благодаримъ за устата, която ни е далъ; трѣбва да благодаримъ за носа, за ржцетѣ, за

краката, които ни е далъ. Трѣбва да благодаримъ и за сърдцето, и за ума, които ни сж дадени. Какъ трѣбва да благодаримъ? Представете си, че дойде единъ виденъ цигуларъ да свири. Зима е, салонътъ трѣбва да се отопли. Ако хората сж немарливи, нѣма да отоплятъ салона, и цигуларътъ не може да свири. Но ако разбиратъ, какво трѣбва да направятъ, първо ще отоплятъ салона, ще наредятъ обстановка, ще доставятъ хубаво пиано, ще го опитатъ и тогава ще поканятъ цигулара. Да благодаришъ, това значи, да създадешъ такива условия въ себе си — да дадешъ възможность на великия цигуларъ да свири. Колко хора днесъ отопляватъ Божествения салонъ, както трѣбва, за да влѣзе Господъ въ него да свири на своята цигулка? Казвате: Вече 20—30 години откакъ сме тръгнали въ тоя пжтъ, още ли не сме приготвили условия за идването на Божия Духъ въ насъ? Азъ отъ нѣколко хиляди години приготвямъ тия условия и считамъ, че още нищо не зная, а вие отъ 20—30 години работите и мислите, че всичко знаете. Има едно старо „бигпазарско“ знание, дето се продаватъ вехтории, стари обувки, обърнати и боядисани дрехи. Азъ виждамъ много отъ васъ, въ религиозния свѣтъ, облѣчени все въ такива вехтории. Ще ви дамъ единъ съветъ: никога не обличайте стари религиозни дрехи! Ще намѣришъ най-добрата дреха, изтъкана отъ доброкачествена материя и нея ще облѣчешъ.

Старого е отживѣло времето си, Новото води къмъ възкресение.

Сега вие очаквате възкресение. Намѣрета въ живота си поне единъ день, въ който да сте служили на Бога, както трѣбва. Тоя день ще бѣде най-красивиятъ ви день, презъ който сте мислили само за Бога. Какво значи, да мислишъ за Господа? Това подразбира, да си билъ толкова досѣтливъ, че да си схваналъ най-малкото желание на Господа и да свършишъ работата вмѣсто Него. Богъ не може да слѣзе на земята, но ти ще свършишъ Неговата работа. Нѣкой е боленъ, моли се на Господа да се изоре нивата му. Богъ нѣма волове, съ които да слѣзе и изоре нивата на болния, но ти ще отидешъ вмѣсто Него и ще свършишъ работата — ще изорешъ нивата на своя ближень. Нѣкое бедно дете се моли на Господа, да му изпрати дрешки да се облѣче, да не трепери отъ студъ. Господъ нѣма да изпрати ангели на земята, да донесатъ дрехи на беднитѣ, но ти самъ трѣбва да се сѣтишъ, да доловишъ желанието Му и да имъ се притечешъ н: помощъ. Двама души се каратъ, биятъ се, ти трѣбва да отидешъ въ името на Бога, да свършишъ Неговата работа, да ги примиришъ. Виждалъ съмъ бащи, които биятъ синоветѣ си. Виждалъ съмъ и синове, които биятъ бацитѣ си. И бащата се моли, и синътъ се моли, дано дойде нѣкой да ги примири, да имъ каже, какво да правятъ. Господъ самъ

нѣма да слѣзе на земята, но ти ще отидешъ и ще свършишъ Неговата работа. Това значи да обичашъ Господа.

Вчера дойде една сестра при мене. Азъ чета една страница отъ една книга. Казвамъ ѝ: Избери си и ти едно число. Тя избра страница 52. Казвамъ: Ти избра две майки да ти говорятъ; невежата майка тури отпредъ — петорката, а учената майка отзадъ — двойката. Сега ще превърнешъ числото 52 на 25 — число на Божествения редъ на нѣщата. Значи, първо ще поставишъ учената майка, а после невежата. Числото 52 има отношение къмъ човѣшкия редъ на нѣщата. На първо мѣсто е невежата майка, на второ мѣсто — учената, която иде да изправя нѣщата..

Въ Варненско нѣкъде, единъ младъ момъкъ се влюбилъ въ една красива мома. Често говорѣлъ за нея на приятеля си, като изтъквалъ нейното благородство и самообладание. Единъ день той казалъ на приятеля си: Днесъ ще те заведа при моята възлюбена, да видишъ, какво благородство, какъвъ характеръ има тя. Като отишли въ дома ѝ, тя ги приела любезно, разговаряла се съ тѣхъ. По едно време отишла да ги почерпи. Донесла табла съ сладко. Възлюбениятъ ѝ нарочно я спяналъ, за да опита характера ѝ. Таблата паднала отъ ржцетъ ѝ, чашитъ съ вода и сладкото се разсипали на пода, но тя спокойно се навела, събрала чашитъ и нищо не казала. Като отишла въ кух-

нята да направи кафе, възлюбениятъ казалъ на приятеля си: Видѣ ли, какво самообладание има моята възлюбена! При тая пакостъ, която ѝ причинихъ, тя не каза нищо — запази своя миръ и спокойствие. Следъ това тя ги почерпила съ кафе, но въ смущението и гнѣва си, объркала кутиитѣ съ захаръта и солта. Въ джезвето, дето направила кафе на своя възлюбенъ, турила захаръ, а въ другото — солъ. Пие възлюбениятъ ѝ кафето, доволенъ е отъ него — сладко и хубаво било направено. Пие приятельтъ му кафето и се мръщи — солено е на вкусъ. Срамъ го е да каже на приятеля си, че въ кафето му има солъ. Като се оженилъ за възлюбената си, работата не излѣзла, както очаквалъ. Отъ самообладанието и благородството на възлюбената нищо не останало. Единъ день той я запиталъ: Де остана твоето благородство и самообладание?— Трѣбваше да слѣзешъ въ кухнята, да видишъ, какво направихъ тамъ. Отъ гнѣвъ, че изпуснахъ чашитѣ на земята, съ зжбитѣ си нагризахъ масата. Сега и на васъ казвамъ: Бждете внимателни, да не туряте солъ въ кафето и да въздържате гнѣва си.

Казано е въ Писанието: „Никой никога не е видѣлъ Бога“. Това значи: безъ любовь никой не може да види Бога. Неговиятъ единороденъ Синъ разбра, че само любовта е въ сила да разкрива нѣщата. Щомъ видишъ Бога, ти ставашъ подобенъ на Него. „И направи Богъ

човѣка по образъ и подобие свое.“ „По образъ и подобие свое“, значи, да обича човѣкъ, както Богъ обича. Тая мисль ви оставямъ: Да любите, както Богъ люби. Да свирите, както най-добриятъ музикантъ свири. Трѣбва ли добриятъ музикантъ да пита, добре ли е свирилъ? Ако свиришъ хубаво, всички хора ще бждатъ доволни отъ тебе. Ако си готвачъ, ще готвишъ най-хубаво и чисто: ще туришъ прѣсно масло, прѣсни картофи, хубавъ лукъ — яденето да бжде безупрѣчно. Ако си шивачъ, ще ушиешъ най-хубава дреха, безъ погрѣшка, че който я облѣче, да бжде доволенъ. Ако си обушаръ, ще изработишъ най-хубави и удобни обувки. Като срещнешъ единъ човѣкъ, ще му кажешъ най-хубавата дума. Като отидешъ при боленъ, ще му кажешъ една ободрителна дума, че ще оздравѣе и ще отиде на нивата си да работи. На бедния човѣкъ ще кажешъ, че ще забогатѣе. На младата мома ще кажешъ, че красива ще стане, ще се ожени и добри деца ще има. Говорете на хората най-хубавото, което знаете. Казвашъ: Дали ще стане това, което говоря? Говори съ любовь и не мисли; каквото кажешъ, ще стане. Господъ иска отъ насъ да помагаме по най-разуменъ начинъ. Кажешъ ли на нѣкого, че отъ него човѣкъ нѣма да стане, ти нищо не придобивашъ. Отрицателнитѣ мисли сж проява на изопачения човѣшки животъ. Въ човѣшкия животъ има две подбудителни причини: законътъ и паритѣ. Момата е красива

— това е пари; момата е здрава, пълна съ магнетизъмъ — това е пари. Като служи на закона, момата знае да работи; мома, която знае да работи, това е пари. Красивата мома има пари, свободна е, облича се добре. Законътъ изисква отъ човѣка работа, а паритъ го оставатъ свободенъ, да си почива.

Единъ японски принцъ отишълъ въ Америка, съ желание да изучи американския животъ. Помолилъ се на едно американско семейство да му намѣрятъ мѣсто за слуга. Слугувалъ два месеца. Американецътъ останалъ много доволенъ отъ него. Въ свободното си време, той изучавалъ латинската граматика. Следъ това принцътъ напусналъ богатото американско семейство. Той постъпилъ за слуга и работилъ по законъ, а напусналъ господаря си по свобода. Сега на васъ желая да изучавате граматиката на любовта. Ако днесъ ви изпитва комисия по тая граматика, ще ви скжса.

Въ Китай имало двама мъдреци. Единиятъ билъ образецъ на търпение. Всѣки, който идвалъ при него, бивалъ добре приетъ и изпращанъ. Единъ просекъ идвалъ 29 пжти при него; той всѣкога го приемалъ съ любовъ и търпение. Другиятъ мъдрецъ искалъ да подражава на съседа си, но не могълъ да издържи. Като отивалъ бедния нѣколко пжти наредъ, още на петия день той му казалъ: Прекали го вече! Разбирамъ, веднѣжъ, два, три

пжти да дойдешъ, но петъ пжти? Бедниятъ му отговорилъ: Ти не можешъ да стигнешъ оня мждрецъ, далечъ си отъ него. Ходихъ 29 пжти при него, но той всѣкога ме приемаше съ еднакво разположение. Петъ пжти при тебе дойдохъ, и ти излѣзе отъ търпение. Какво казва Христосъ? Колко пжти на день да прощаваме на брата си? Ще прощавашъ 77 пжти по 7.

Помнете: Всичко, каквото правите, не е само за другитѣ. Направеното отъ васъ ще отиде при другитѣ хора, а придобивката ще се върне при васъ. Такъвъ е законътъ. Затова, ако искате да успѣвате, правете добро, и то ще се върне при васъ. И злото, и доброто, които правите на другитѣ хора, ще се върнатъ при васъ. Първото нѣщо: на небето трѣбва да отидемъ съ придобитъ капиталъ. Каквото направимъ за Бога, пакъ ще се върне при насъ; то ще ни въздигне. Това значи: Божията любовъ, като дойде, ще ни повдигне. Безъ любовъ нищо не се постига. Любовта превръща всичко на добро. Когато обичаме Бога, Божията любовъ превръща всички грѣшки на скъпоценни камъни. Ако любовта може да се отклони отъ една погрѣшка, тя не е истинска. Любовта е мощна, велика сила. Затова е казано въ Писанието: „Всичко, което се случва на ония, които любятъ Бога, се превръща на добро“. Тоя стихъ се отнася до ония, които любятъ Бога и понасятъ всичко съ търпение. Търпението е велика наука. То трѣбва да се

преподава, както музиката. Малцина иматъ търпение. Когато дойде мирътъ, нѣкой пжтъ ще ви свири за търпението. Вие не знаете музиката на търпението. Азъ съмъ слушалъ да пѣятъ любовни пѣсни, но само трима души сж пѣли съ любовь. Ако имаме развито ухо, ще слушаеме Божественото пѣние. Съ обикновено ухо не можемъ да възприемемъ и предадемъ това, което рѣкитѣ предаватъ; това, което цвѣтята предаватъ и това, което птицитѣ предаватъ. Ако съ любовь пѣемъ на единъ боленъ човѣкъ, той ще оздравѣе. Трептенията на любовта сж толкова силни, че болниятъ ще забрави своята болестъ. Ако му пѣешъ, и той охка, не си пѣлъ съ любовь.

Всѣки, който люби, ще види Бога; който не люби, нѣма да види Бога. Да виждашъ Бога, това е рай. Да не виждашъ Бога, това е адъ. Пожелавамъ ви да слушате, когато Богъ ви говори отвжтре. Добре да слушате и добре да предавате. Препоръчвамъ ви музиката като възпитателенъ методъ. Цигуларътъ, като свири, говори, а публиката слуша. Има цигулари, които съ музиката си лѣкуватъ: единъ чрезъ музиката си оздравява десетъ на сто, другъ — 20 на сто, трети — 30, 40 или 50 на сто. Малцина могатъ да оздравяватъ всички болни. За съвършенъ музикантъ се счита оня, който може да излѣкува 75 на сто отъ болнитѣ.

Сега сте въ Мърчаево и често се оплаквате, че нѣмате удобства, че ви е тѣсно. Предъ

мене се изпрѣчилъ голѣмъ баиръ, закрилъ ми е слънцето, но азъ не се притѣснявамъ. Той ми казва: Не стой вътре, излѣзъ вънъ. Източниятъ вѣтръ е доста студенъ, излѣзъ на слънце. По пѣтя постоянно минаватъ млади и стари и пѣятъ. Нѣкой се провикне: Хей, хей, какво седишъ тамъ? Кога ще дойдешъ да ни проповѣдвашъ? На пиянство го ударихме, ела да ни поговоришъ. Казвамъ: Въ свѣта има много работа. Тукъ сме на почивка, на ваканция. Скоро ще се свърши ваканцията и ще започнемъ нова учебна година. Ще се върнемъ въ училището да учимъ. Трѣбва да бждемъ въоръжени съ нови сили, съ новъ потикъ. Новото, което ще ни се преподава, да го приемемъ съ радостъ. Скоро ще бжде това. Апостолитѣ казваха: „Царството Божие скоро ще дойде.“

Сега ще стане нѣщо, което само Богъ ще направи. Очакваме да стане това, което никой не може да направи, освенъ Бога. Това, което Той ще направи, носи благо. Любовта трѣбва да се прояви така, както Богъ я проявява. Всѣки отъ васъ да предаде любовта така, както почувствува.

Мърчаевци искаха да прекаратъ въ селото електричество. Трѣбваше да дадатъ бакъръ за жицитѣ. Получиха жицитѣ, не имъ даватъ електромѣри. После не имъ даваха трансформаторъ — много прѣчки срещнаха. Мърчаевци не бѣха още готови за свѣтлината. Казватъ: Защо ще ви дадемъ свѣтлина, да пушчаме и да

я гасимъ по нѣколко пжти на вечеръ? Защо да си създавате излишна работа? Ще ви дадемъ, когато нѣма да се гаси.

Когато дойде новата свѣтлина и новата любовъ, лампитѣ нѣма да изгасватъ. Истинската свѣтлина на любовта и на свободата вѣчно да пребждватъ, никога да не изгасватъ. Това е Божието благословение. Това е най-красивиятъ день.

*

3. Беседа отъ Учителя, държана на 16 априлъ, 5 ч.с., недѣля, Великъ день, 1944 г. с. Мърчаево. — Софийско.

РАЗБРАНА И НЕРАЗБРАНА ЛЮБОВЬ.

Най-разбраното и най-неразбраното нѣщо въ живота е любовта. Колкото повече я разбирашъ, толкова повече не я разбирашъ. Значи, на земята, любовта се движи между контрасти. Защо е така, не е ваша работа. Обаче, ясно е, че разбранитѣ нѣща сж близо до васъ, а неразбранитѣ — далечъ. И любовта е близо и далечъ. Близката любов е разбрана, а далечната — неразбрана. Ако нѣкой пита, защо любовта е разбрана, ще отговорите: Защото е близо. — Защо е неразбрана? — Защото е далечъ. Красотата на любовта се заключава и въ разбирането, и въ неразбирането ѝ. Да мислите, че разбирате любовта въ нейната пълнота, това е заблуждение. Близката любов разбирате — въ това не се съмнявайте. Питатъ ли ви за далечната любов, кажете, че нищо не знаете, че тя не е за васъ. Всѣки знае своята близка любов, и всѣки не знае своята далечна любов. Всѣки може да вдигне малко камъче. Това е малката разбрана любов. Можешъ ли да вдигнешъ камъкъ, тежъкъ четири-петъ тона? Ако ти дадатъ десетъ години срокъ, можешъ да го вдигнешъ. Ще го разчупишъ на малки парчета и ще ги пренесешъ отъ едно мѣсто на друго. Когато иска да раз-

бѣре цѣлата любовъ изведнѣжъ, човѣкъ счупва грѣбнака си и става неврастеникъ, недоволенъ отъ живота.

Не се стремете да носите голѣмата любовъ на гърба си. Единственото нѣщо, което не желае да го носятъ, е любовта. Понѣкога човѣкъ иска да покаже любовта си предъ хората. Любовта не се показва предъ никого. Това, което се показва предъ хората, не е любовъ. Любовта не обича да се показва, нито обича да я носятъ. Тя нито иска да я носятъ, нито носи нѣкого. Това, което носишъ, не е любовъ. Това, което те носи, пакъ не е любовъ. Ако любовта те носи, ти си слабъ; ако ти я носишъ, тя е слаба. Любовта гледа на тебе като на разумно дете, не иска да те носи. По отношение на любовта, хората сж малки, галени деца. Тѣ се представятъ за голѣми страдалци. По лицата имъ се чете страдание, недоволство. Тѣ сж актьори, играятъ на сцената роля на страдащи хора. Защо сж недоволни? Баща имъ е богатъ, купува имъ дрехи, обувки, учи ги. Какво не имъ достига? Тѣ искатъ да носятъ любовта, и тя да ги носи. Това сж две нѣща абсолютно невъзможни.

Сега ще ме питате, какъ азъ разбирамъ любовта. Това, което азъ разбирамъ, винаги го държа въ себе си; и това, което не разбирамъ, пакъ го държа въ себе си. Обаче, не желая това, което разбирамъ и което не разбирамъ, вие да го държите въ ума си. Какво азъ раз-

бирамъ, това не е ваша работа; и какво не разбирамъ, и това не е ваша работа. Не искамъ да се занимавамъ и съ това, което вие разбирате; не искамъ да се занимавамъ и съ това, което вие не разбирате. И едното, и другото е ваша работа.

Съ какво трѣбва да се занимаваме? — Съ онова, което любовта ни говори всѣки даденъ моментъ. Когато любовта говори, ще оставишъ всичко настрана и ще слушашъ. Че тоя говори, оня говори, нищо нѣма да слушашъ. Никой не говори, както любовта: нито поетъ, нито философъ, нито ученъ. Ще слушашъ само любовта и съ никого нѣма да я сравнявашъ. Вънъ отъ любовта всичко е сѣнка. За да я разбирашъ, тя трѣбва да изпъкне първа. Нѣкой иска да покаже на хората, какъ му се е открила любовта, или какво му е открила. Любовта не иска да разказвате на хората, какъ ви се е открила, нито какво ви е открила. Ако е нужно да каже нѣщо, тя сама ще направи това. Тя не се нуждае отъ преводчици. Тя знае всички езици и, ако иска да ти открие нѣщо, ще ти говори на твоя езикъ, и ти ще я разберешъ. Когато любовта говори, всички я разбиратъ.

Мнозина сж искали да ме учатъ, какво нѣщо е любовта. Тѣ сж тълкуватели на любовта. Азъ не искамъ да тълкувамъ любовта. Казвамъ: Когато любовта говори, вие трѣбва да я слушате. Нѣма по-красиво нѣщо отъ това. Какво ще ви говоря за слънцето? Какво ще

ви говоря за свѣтлината? Когато слънцето ви говори, слушайте го. За предпочитане е него да слушате, отколкото кой и да е философъ или ученъ, който ви говори за слънцето и за свѣтлината. Това, което виждате, когато слънцето грѣе, това, което ви дава то, и това, което усѣщате отъ слънчевата свѣтлина и топлина, то е истинското знание. Всичко друго е механично пособие или превозно сръдство. Какво ще придобиешъ, ако знаешъ, съ какво превозно сръдство е дошълъ нѣкой човѣкъ при тебе? Той може да е дошълъ съ нѣкакво превозно сръдство, а може и пешъ да е дошълъ. Най-доброто пътуване е пешъ. Важно е да дойде приятельтъ ви при васъ да поговорите, да разберете, че ви обича и мисли за васъ.

Често хората сж недоволни, че нѣкой не ги обича. Смѣшно е да искашъ отъ човѣка да те обича. Може ли да не те обича оня, който ти услужва? Можешъ ли да не го обичашъ и ти? Ако чрезъ взаимнопомощъ хората не се обичатъ, каква друга любовъ търсите? Ще казвате, че нѣкой не ви обича по кармични причини. Кармата е човѣшко изобретение. Въ любовта не съществува никаква карма. Като отидешъ при любовта, ще се откажешъ отъ всичко, което знаешъ. Нѣма да ѝ разказвашъ за страданията си. Любовта не търпи да ѝ се говори нито за миналото, нито за бъдещето. Тя говори само за настоящето. Любовта не поз-

волява да се правятъ никакви тълкувания за нея.

Помнете: Надъ всичко е любовта, която ни говори въ всѣки даденъ моментъ. Като не разбиратъ любовта, мнозина мислятъ, че Богъ имъ се сърди. Това е отражение на тѣхни състояния. Като се оглеждатъ въ лицето на Бога, като въ огледало, тѣ виждатъ себе си и мислятъ, че Богъ имъ се сърди. Да мислите, че Богъ се сърди, това е заблуждение. Той никога не се сърди. Богъ не се гнѣви. Казано е: „Богъ е Любовь.“ Като се гнѣвимъ, мислимъ, че и Той се гнѣви. Вънъ отъ любовта, гнѣвътъ нѣма мѣсто; и вътре въ любовта той нѣма мѣсто. Ако се опита гнѣвътъ да влѣзе въ любовта, ще го оставятъ вънъ, да обикаля кжщата ѝ. Любовта не дава никакъвъ приемъ на гнѣва. Тя го държи отвънъ, като слуга. И вие, като се сърдите, обикаляте кжщата на любовта. Колкото и да се сърдите, тя нѣма да ви приеме въ дома си. За да влѣзете въ любовта, трѣбва да напуснете гнѣва, т. е. да се откажете отъ него.

Едно отъ качества на любовта е добра обхода къмъ всички живи същества. Казвате ми, че нѣкой нѣма добра обхода къмъ васъ. Това показва, че той е вънъ отъ любовта. Любовта опредѣля мѣстото на всѣки човѣкъ, но само единъ може да вземе първото мѣсто. Това е въ реда на нѣщата. На физическото поле, всички хора не могатъ да взиматъ пър-

вѣтъ мѣста. Колко души въ театъра взиматъ първитѣ мѣста? Какво печелятъ ония, които сѣдатъ на тия мѣста? Ако стариятъ седне на първо мѣсто, младъ става ли? И на първо мѣсто да седне, стариятъ си остава старъ. Ако младиятъ седне на последно мѣсто, пакъ младъ си остава. Кое предпочитате: да седнете на първо мѣсто и да сте старъ, или да седнете на последно мѣсто и да сте младъ? Много хора, които седатъ на първитѣ мѣста, търсятъ неразбраната любовъ; ония, които седатъ на последнитѣ мѣста, търсятъ разбраната любовъ. Когато сте на първото мѣсто, не разбирате любовта; когато сте на последното мѣсто, разбирате любовта. Малцина отъ ония, които заематъ високо обществено положение, разбиратъ любовта. Единствениятъ сжщества, които разбиратъ любовта, сж децата. Христосъ казва: „Ако не станете като малкитѣ деца, не може да влѣзете въ Царството Божие.“ Като знаете това, не се борете за първитѣ мѣста.

Казватъ за нѣкого, че има много любовъ, а за другъ, че има малко любовъ. Това сж човѣшки разбирания — на съвременнитѣ хора. Какъ се познава, кога говори любовта? Оня, на когото любовта говори, е приетъ отъ всички хора. Оня, който проявява любовта, има отношение къмъ хората, и всички го разбиратъ. Ако не проявявашъ любовта, чувствувашъ се отъ всички изоставенъ. Любовта никого не изоставя. Като не разбирашъ любовта, ти самъ

се отдалечавашъ отъ нея и казвашъ, че тя те е изоставила. Това е заблуждение. И жената се оплаква отъ мъжа си, недоволна е, не иска да живѣе при него, че я биелъ. Какво лошо има въ биенето? Ако цигуларьтъ не бие струнигъ на цигулката съ лъжа, никакъвъ тонъ нѣма да излѣзе. Като се оплаквате отъ боя, вие говорите за немусикалния бой. Той е неразбранъ бой, неразбрано свирене. Въ разбраната музика има хармонични тонове и акорди.

Съвременнитѣ хора страдатъ отъ неразбранитѣ нѣща: неразбрана любовъ, неразбрана музика, неразбрано недоволство. Напримѣръ, когато мислишъ, че двама души те обичатъ едновременно, ражда се неразбраното недоволство. Въ даденъ моментъ само единъ може да те обича. Обичатъ ли те двама едновременно, непременно ще се яви споръ и недоволство. Недоразумението между хората се дължи на вътрешното неразбиране на любовта, която иска да ги научи да живѣятъ въ миръ и съгласие помежду си. Момъкъ обикне една мома, ожени се за нея, но тя е недоволна отъ него, иска да се хвърли въ водата, да се удави. Защо иска да се хвърли въ водата? Защото е риба, т. е. отъ рибешки произходъ. Мъжътъ е ракъ, жената - риба и не се разбиратъ. Рибата се стреми къмъ водата, ракътъ иска да я извади оттамъ и, въ края на краищата, животътъ имъ се разваля. Жената иска мъжа ѝ да влѣзе въ водата; той иска тя да излѣзе на

сушата — никой не отстъпва. Кой отъ двамата е на правата страна? — Който излиза вънъ отъ водата. Рибата разбира близката любовъ — любовта, която има отношение къмъ нея. Ракътъ иска да разбере далечната любовъ, т. е. неразбраната любовъ. Затова рактъ върви накриво. Той се заелъ съ въпросъ, който никой не е разрешилъ. Много съчинения сж писали рацитъ върху неразбраната любовъ, но никой отъ тѣхъ не я разрешилъ. И апостолъ Павелъ засѣга въпроса за любовта, описва нѣкои нейни качества, които могатъ да се приложатъ. Нѣкои мислятъ, че знаятъ много езици, разполагатъ съ голѣми знания, но апостолътъ намира, че всичко това е преходно. Той казва: „Езици ли сж, ще престанатъ; знанис ли е, ще изчезне. Сега отчасти знаемъ“.

Единственото нѣщо, което ще остане за вѣчни времена, е любовта да говори, а ние да я слушаме. Когато любовта говори, ние трѣбва да проявимъ търпение, да изслушваме. Любовта сама иде при насъ. Ние трѣбва да схванемъ момента, когато тя ще ни посети. Тя може да дойде днесъ, утре, или следъ година — ще чакашъ съ търпение. Колкото и да е дълго времето до нейното дохождане, ще чакашъ, като че ли единъ часъ си чакалъ. Любовта винаги съкращава времето. Това, което удължава времето, е неразбраната любовъ. Това, което съкращава времето, е разбраната любовъ.

Всѣки си задава въпроса: Защо не разбирамъ любовта? — Защото искашъ да я носишъ. — Защо не разбирамъ любовта? — Защото искашъ да те носи. Това сж две нѣща невъзможни. Ако любовта те носи, ти си слабъ; ако ти носишъ любовта, тя е слаба. Всесилното, безсмъртното въ свѣта, това е любовта. Щомъ любовта те носи, ти си смъртенъ човѣкъ. Щомъ любовта те носи, ти си човѣкъ, неспособенъ за култура. Ако ходишъ съ любовъ и всѣкога я слушашъ, всичко ще разберешъ добре, ще придобиешъ онова знание, което произтича отъ нея. Помислишъ ли за моментъ само, че никой не разбира любовта, както ти я разбирашъ, всичко, което си придобилъ, ще го изгубишъ. Тя не обича сравненията. Всички, на които любовта говори, я разбиратъ. Когато говори на тебе, и ти я разбирашъ. Щомъ любовта ти говори, а ти мислишъ, че не я разбирашъ, самъ изпадашъ въ противоречие.

Коя е причината за сегашнитѣ морални и социални условия на живота? Причината се крие въ неразбирането на хората. Тѣ искатъ любовта да ги носи, и тѣ да носятъ любовта. Мислите ли, че майката, като носи детето си, има любовъ? Любовта на майката не се извява въ това, че носи детето си — другаде се крие нейната любов. Нима разбойникътъ, като носи откраднатитѣ пари, има любовъ? И майката може да носи детето си, безъ да има

любовь. Детето е кесия, пълна съ злато, което майката е задигнала отиѣкжде и го носи. Детето принадлежи на другъ нѣкой — откраднато е то. Некраденитѣ нѣща трѣбва сами да ходятъ. Щомъ носишъ нѣщо, ти си го открадналъ. Казвате: Бамбашка работа! Ние говоримъ за сжщественитѣ нѣща. Реално е това, което ти не го носишъ, но самò ходи и те слуша. И другитѣ работи не сж лоши, но не сж реални. Не е лошо, че разбойникътъ носи златото. Не е лошо, че майката носи детето си. Това, косто носи на ржцетѣ си, не е самото дете. Тя носи дрехата на детето си и приятно ѝ става. Дали на дрехата е приятно, че я носишъ, това е другъ въпросъ.

„Любовъта никога не отпада; другитѣ, обаче, пророчества ли сж, ще се прекратятъ; езици ли сж, ще престанатъ; знание ли е, ще изчезне. Но когато дойде съвършеното, тогазъ това, което е отчасти, ще се прекрати“. „Откакъ станахъ мжжъ“, т. е. откакъ разбрахъ близката любовь, „напуснахъ, което е младенческо“. „Защото сега виждаме мрачково, както презъ огледало, а тогазъ ще гледаме лице съ лице“.

Нѣкои търсятъ човѣкъ, който да бжде образецъ на любовъта. Не търсете образци. Любовьта се проявява чрезъ всички хора. Единственото нѣщо, което не търси преводчици и не се нуждае отъ представители, е любовъта. Любовьта е единствената сила, която всички разбиратъ, и тя всички разбира. Между лю-

бовъта и човѣшката душа не съществува никакъвъ споръ. Тя е всѣкога и отъ всички разбрана. Ако има нѣщо неразбрано въ любовъта, то иде отвънъ, като нѣщо странично. Единственото, което ви разбира, е любовъта; единственото, което вие разбирате, е любовъта. Единственото, което не разбирате, е любовъта; единственото, което не ви разбира, е пакъ любовъта. Кога не ви разбира любовъта? Когато искате да я носите. Ако вдигнешъ земята на ржцетѣ си, де ще я носишъ? Или, ако поканишъ слънцето на гости, въ коя къща ще го помѣстишъ? Това е невъзможно. Ще оставишъ слънцето надалечъ, дето е турено. Малката свѣтлина, която взимашъ отъ него, е достатъчна — тя е разбрана. При голѣмото слънце ти ще отидешъ наблизко. Речешъ ли то да дойде при тебе, ти искашъ неразбраното въ свѣта.

Казвашъ: Защо съмъ билъ толкова невежа? Радвай се, че си билъ невежа. Ако всичко знаешъ, това ще бжде най-голѣмото нещастие, което може да те сполети. Адътъ е създаденъ отъ мисълта на хората, че всичко знаятъ. Раятъ е създаденъ отъ мисълта на хората, че малко знаятъ. Значи, раятъ е мѣсто, дето малко знаятъ; адътъ е мѣсто, дето много знаятъ. Нѣкой казва: Колко зная азъ, колко е патила главата ми! Когато всичко знаешъ и страдашъ, това е адъ. Защо страдашъ? Защото много знаешъ. Не е въпросъ да приемете новото, да облѣчете новитѣ дрехи, а старото да изхвър-

лите. Новото ще облѣчете само на Великъ день. Когато се намѣрите въ голѣмо противоречие, ще облѣчете новитѣ дрехи. Когато дойде страданиято, ще облѣчете новитѣ дрехи и така ще го посрещнете.

„Богъ толкова възлюби свѣта, щото даде своя единороденъ Синъ въ жертва, за да не погине всѣки, който вѣрва въ Него.“ Богъ толкова възлюби свѣта, щото изпрати любовта да научи хората, какъ да живѣятъ. Коя любовъ ще ви научи да живѣете така, както Богъ изисква? — Която не можешъ да носишъ, нито може да те носи.

Какъ нарекохме вчерашния разговоръ? — Прокурорско дѣло. Разгледаха се, какви ли не противоречия, но тѣй, както живѣете, тѣ не могагъ да се разрешатъ. Тѣй както сега живѣете, нищо не може да ви примири. Между васъ се явяватъ недоразумения, спорове: единъ мисли така, другъ иначе. Една сестра казва, че посветила друга въ любовта; другата не признава това. Нис не се нуждаемъ отъ такава любовъ. Тя е слугинята на любовта, която заблуждава и не говори истината. Нѣма по-велико нѣщо отъ любовта. Докато любовта говори, всичко имашъ на разположение. Нѣма по-голѣмо страдание за тебе отъ това, да престане любовта да ти говори. Ако не говори, ти имашъ човѣшки разбирания. Щомъ почне да ти говори, тя отваря предъ тебе всички врати, и ти я разбирашъ. Щомъ затвори всичкитѣ

врати изведнѣжъ, ти преставашъ да я разбирашъ. Ако малкото е разбрано, вратитѣ сж отворени; ако голѣмото е неразбрано, вратитѣ сж затворени. Тамъ, дето вратитѣ сж затворени, нѣма любовъ. Не хлопай на затворени врати. Тамъ, дето вратитѣ сж отворени, има любовъ.

Всѣка затворена врата говори за неразбраната любовъ. Всѣка отворена врата говори за разбраната любовъ. Ние искаме да бждемъ учени, да бждемъ богати, да бждемъ силни. Това сж затворени врати, външни облѣкла, които нѣматъ нищо общо съ любовъта. Да мислишъ, че хората могатъ да те сбичатъ само за знанието, ти си слуга на любовъта. Знанието нѣма да те заведе при любовъта. Тя не се нуждае отъ знание. Знанието е превозно сръдство, а любовъта сама ще ви посети и ще ви говори. Тя ще говори, вие ще слушате, нѣма да искате да се качвате на нейната колесница. Много колесници има въ свѣта, но любовъта нѣма никаква колесница. Единствена любовъта нѣма превозно сръдство. Защо е така, никой не знае, и азъ не зная. Напримѣръ, азъ не мога да ви кажа, защо страда човѣчеството, но мога да схвана страданията му. Защо чука въ човѣка въ чутурата, не зная, но чувствувамъ положението му. Какво знание ще придобие тамъ, не мога да го предамъ. Но и моето знание, придобито въ чутурата, не мога да предамъ на другитѣ. Азъ не мога да ви предамъ

моята любовъ, нито вие можете да предадете своята любовъ — това е специфично разбиране.

Едно е важно: когато любовта е между насъ, ние се разбираме; когато любовта си замине, иде неразбирането. Добре е понекога любовта да бжде свободна, да си замине. Отиде ли си, радвайте се; дойде ли, пакъ се радвайте. Идването на любовта да ни причинява радостъ; и заминаването на любовта да ни причинява радостъ. Тя е единствената, която, и като иде, и като си заминава, причинява радостъ. Не мислете, че въ двата случая радостта не е еднакво силна. И когато иде любовта, и когато си заминава любовта, радостта е еднакво силна. Когато любовта иде при васъ, вие сте майка съ дете въ ржка. Когато любовта си замине, детето е вече израснало: говори, ходи на училище. Докато носишъ детето си, то е невежо. Въ момента, въ който оставишъ детето на земята, да ходи свободно, то се отдалечава отъ тебе, просвѣщава се и почва да разбира.

Казвамъ: Ако любовта ви държи на ржце, вие никога нѣма да се просвѣтите, завинаги ще останете малки, невежи деца. Понеже мнозина сж ви носили, говорили сж ви за любовта, вие започвате сами да ходите, да слушате любовта да ви говори и да се просвѣщавате. Представете си, че сте въ единъ свѣтъ, дете ви говорятъ за слънцето, безъ да го виж-

дате. Мислите ли, че въ всички свѣтове можете да имате представа за слънцето? Само когато видите слънцето и разберете, какво е въ сжщностъ то, тогава ще кажете: Имамъ вече представа за реалността. Всѣка свѣщъ е на мѣстото си, но свѣщъта никога не може да замѣсти слънцето. Вашата любовъ никога не може да замѣсти слънцето на любовта.

„Отчатти знаемъ, и огчасти пророкуваме“ Казано е още: „Всички живѣемъ и се движимъ въ Бога.“ Той ни е далъ свобода да живѣемъ въ Него. Той за нищо не ни се сърди. Ние сами се наказваме и мислимъ, че наказанието иде отъ Бога. Мжжътъ бие жена си, и тя мисли, че Богъ е допусналъ това. Жената обича мжжа си и казва, че Господъ е причина за това. Трѣбва ли да обичашъ всички хора? Ще ги обичашъ и на всички ще дадешъ по нѣщо. Представете си, че трѣбва да посетишъ хиляда души. При всѣки ще останешъ по петъ минути — съ малко време разполагашъ. Има ли право нѣкой да ме задържа повече отъ петъ минути? Нека се радва на петтѣ минути, които му давамъ. Длъжна ли е любовта да ми даде десетъ минути, когато на останалитѣ е опредѣлила по петъ минути? Ако искашъ да ти даде повече отъ петъ минути, трѣбва да чакашъ, да обиколи хилядата души и, като се връща, пакъ да те посети. Какво говори на другитѣ хора, това не е твоя работа; какво говори на тебе, съ това се занимавай ти. Лю-

бовъга е свободна сама да каже, какво е говорила на другитѣ хора, но ти нѣмашъ право да искашъ това отъ нея. Знанието, което всѣки е придобилъ отъ любовта, е специфично. Всѣки може да предаде това знание по специфиченъ начинъ и то отчасти.

„Отчасти знаемъ, и отчасти пророкуваме; но когато дойде любовта, това, което е отчасти, ще се прекрати“. Тогъва всичко ще се разкрие. Казвашъ: Отвориха ми се очитѣ, отвори ми се сърцето, да разбирамъ любовта. Любовта носи възкресението. Щомъ възкръснешъ, ти ставашъ безсмъртенъ.

„А сега оставатъ тия тритѣ: вѣра, надежда, любовъ; но най-голѣма отъ тѣхъ е любовта.“ Надеждата е свързана съ физичния свѣтъ; вѣрата е свързана съ знанието, съ духовния свѣтъ, а любовта е свързана съ Божествения свѣтъ. Надеждата е стаята за ядене, дето ядешъ приятно и сладко; вѣрата е класната стая, въ която учишъ; любовта е свободата. Като дойдешъ при любовта, ще ходишъ, дето искашъ и колкото искашъ. Ще посещавашъ слънцето, месечината, звездитѣ. Като ти дотегне, можешъ да се върнешъ въ класната стая. И тукъ, като ти дотегне, ще влѣзешъ въ обѣдната стая. Надѣвате се — живѣете на физичния свѣтъ. Вѣрвате — живѣете въ духовния свѣтъ. Любите -- живѣете въ свѣта на любовта, въ Божествения свѣтъ. Живѣйте, както разбирате. Това значи, живѣйте по закона

на любовта. Живѣйте, както сж ви учили. Живѣйте като булката, въ бѣла булска премѣна. Живѣйте като булката и младоженика, които носятъ байрякъ въ ржка, разкъсватъ го на четири парчета, и го хвърлятъ по четиритѣ посоки на свѣта. Съ това искатъ да кажатъ, че младоженцитѣ иматъ право да живѣятъ на изтокъ, на западъ, на северъ и на югъ. Казвамъ : Който живѣе въ закона на любовта, има право да живѣе навсѣкжде—въ четиритѣ посоки на свѣта.

Като говорихъ за любовта, облацитѣ се разпръснаха, и слънцето се показа. Ако не бѣхъ говорилъ за любовта, времето щѣше да си остане облачно. Да се радваме, че има нѣщо, което ни прави невежи и знаещи, слаби и силни, недоволни и доволни. Недоволството е кармично свързано съ човѣка. Като дойде любовта, всички човѣшки противоречия изчезватъ. Когато се отдалечи любовта, противоречията отново идатъ. Помисете : Когато противоречията идатъ, любовта си отива ; когато противоречията си отиватъ, любовта иде. Не мислете, че сте вече въ Царството Божие. Когато светията влѣзе въ ада, той го превръща на рай. И Христосъ, като влѣзе въ ада, превърна го на рай. Той проповѣдваше на жителитѣ въ ада, и тѣ тръгнаха следъ Него. Любовта влѣзе въ ада, и дяволигѣ забравиха противоречията си. Като видѣха любовта стражаритѣ, които пазѣха грѣшнитѣ души, из-

пуснаха оржията си и забравиха службата си. Като замина Христосъ, тѣ се ономниха и казаха: Голѣми будали излѣзохме. Отидоха нашитѣ хора, които толкова време пазѣхмe. Радвайте се, че сте будали. Будада — Буд-Аллахъ. Будъ означава Христосъ. Аллахъ означава Богъ.

4. Беседа отъ Учителя, държана на 22 юний, четвъртъкъ, 6 ч. с. 1944 г. в. Острецъ — Витоша.

ТОЙ ИДЕ

Неизмѣримата Божия Любовь,
Мъдростъ и Истина сж плътъ на Бо-
жия Духъ.

Въ Божествената хармония всичко е на мѣсто. Хармонията е здравословно състояние. Когато е доволенъ отъ живота, човѣкъ е въ реалността; когато е недоволенъ, нѣщо му недостига. Ако си дете, искашъ да бждешъ старъ. Това е заблуждение. Ако си старъ, искашъ да бждешъ младъ. Това е друго заблуждение. Младъ си, искашъ да бждешъ красивъ. И това е заблуждение. Животътъ, любовта носятъ всичко въ себе си. Икашъ да бждешъ красивъ, да бждешъ повече отъ другитѣ, да кажатъ, че като тебе нѣма другъ. Да, но ще дойде нѣкой да се състезавате въ красотата. Ето едно противоречие. Вѣрно е, че като тебе нѣма другъ въ свѣта; навсѣкжде съществува само по единъ екземпляръ. Карамфилътъ е цвѣте. Ще кажете, че има 20 вида карамфили. Единъ е карамфилътъ, нѣма много видове. Да мислишъ, че има много видове карамфили, това е заблуждение. Една роза има, нѣма много видове. Да мислишъ, че има много видове рози, това е заблуждение, това сж сѣнки на живота. Нѣкога мислишъ, че много знаешъ.

Това е заблуждение. Нѣкога мислишъ, че нищо не знаешъ — това е друго заблуждение. Само Богъ знае всичко. Че нищо не знаешъ, това си ти — човѣкътъ. Какво разбирашъ подъ „нищо не знаешъ?“ Радвай се, че нищо не знаешъ. Какво се ползувашъ, ако знаешъ нѣщо за болестъта? Какво се ползувашъ, ако знаешъ нѣщо за сиромашията? Ако знаешъ, какво нѣщо е смъртъта, нищо не се ползувашъ. Ако знаешъ, какво нѣщо е гнѣвътъ, съмнението, алчността, нищо не се ползувашъ. Това сж нереални нѣща. Нѣкой казва: Много зная, много съмъ страдалъ. Какво има въ страданието? Кой е израсналъ отъ страданието? Ще кажете, че страданията учатъ човѣка. Кой е станалъ богатъ отъ страданието? Кой е станалъ ученъ отъ знанието? Нѣкой писалъ, че отъ доброто произлиза злото. Така е. Ако не разбираме доброто, то се превръща на зло. Ако разбираме злото, то се превръща на добро. Защо е така, не е важно — така е. Плодътъ, откъснатъ отъ дървото, като стои дълго време, изгнива. Докато е на дървото, не изгнива. Затова, нѣмашъ право да държишъ единъ плодъ дълго време откъснатъ, безъ да го приемешъ въ себе си и да му дадешъ почетно мѣсто. Щомъ откъснешъ плода, ще го изядешъ. Всички хора страдатъ, когато откъснатъ една Божествена мисль или едно Божествено чувство отъ дървото на живота и не ги изядатъ навреме. Ако не ги изядатъ, тѣ се развалятъ.

Никога не кжсайте плодъ, преди да сте огладнѣли. Като го откжснете, трѣбва да го изядете. Частица не трѣбва да падне отъ него. Ще го изядете съ костилката, съ всичко, което съдържа. Не се позволява даже да счупишъ костилката — всичко ще изядешъ. Това се отнася до Божествения плодъ.

Мнозина запитватъ: Въ какво се заключава Новото учение? — Новото учение се заключава въ това, да снемешъ раницата, която си турилъ на гърба си. Дойде нѣкой и ти казва, че си сиромасъ. Не се лъжи, когато ти казватъ, че си сиромасъ, или че не си даровитъ. Казватъ: Това е кокошка, не е умна тя. Или, това е овца, това е дърво. Заблуждаватъ ви, умни сж тѣ. Понѣкога тѣ знаятъ това, което хората не знаятъ. Едва сега ученитѣ изучаватъ въпроса, какъ кокошкитѣ снасятъ яйцата си и отъ какво вещество ги правятъ. Обаче, кокошкитѣ знаятъ това отдавна. Тѣ знаятъ, какъ да образуватъ черупкитѣ, какъ да правятъ яйцата си. Кокошката е сжществувала преди да се яви човѣкътъ. Сега вие разглеждате умствено, какво може да направи кокошката. Спирате се върху въпросъ, който не се отнася до кокошката. Въ скромната кжщица на кокошката живѣе едно разумно сжщество. И човѣкъ живѣе въ своя кжщичка, но по-хубава, въ сравнение съ тая на кокошката. Кжщата на човѣка е цѣлъ палатъ. Въ тоя палатъ живѣе или глупавъ, или разуменъ човѣкъ. Кой човѣкъ е глупавъ?

— Койго уповава на своята кжща. Въ това отношение, кокошката е по-умна, тя не разчита на кжщата си. И човѣкъ трѣбва да разчита на себе си. Де е вашата баба, която разчиташе на своята кжща? Де е вашиятъ дѣдо, който разчиташе на своята кжща? — Нѣма ги. Де изчезнаха? — Отидоха на оня свѣтъ. Не сж отишли съ кжщата си. Тя е останала тукъ, а тѣхъ никога не сте виждали. Можете ли да опишете, какъвъ бѣше вашиятъ дѣдо? — Не мога. Първо, дѣдо ви билъ малко детенце, което тежало три-четири килограма. Преди да се зачне, той не е тежалъ нито единъ грамъ. Той е тежалъ по-малко отъ една стомилионна часть отъ грама. Това бѣше дѣдо ви нѣкога. Имате ли представа за тоя вашъ дѣдо, който тежалъ едва една стомилионна часть отъ грама?

Единственото реално нѣщо въ свѣта е любовта. Най-малкиятъ потикъ въ живота, това е любовта. Ако имашъ тоя потикъ въ себе си, какво ти липсва? Ядешъ единъ плодъ, усѣщашъ сладчината му — това е любовта на плода. Ако разбирашъ сладчината, това е животътъ. Казвате: Ние имаме тая сладчина — живота, но трѣбватъ ни обувки, дрехи, шапки. Кажете ли така, разваляте сладчината. Никакви обувки, никакви шапки не ви грѣбватъ — това е праздна работа. Това сж заблуждения. Като преходно нѣщо, шапката е малка. Когато се роди, човѣкъ е малъкъ, но шапката е много по-малка. Щомъ сте дошли на земята, вие имате всич-

китѣ такъми, затова не търсете никакви шапки. Едно време нѣкои хора ходѣха гологлави, считаха ги за извѣяни. Ония пъкъ, които ходѣха боси, минаваха за смахнати. А днесъ времето другояче учи хората — да ходятъ гологлави и боси. Изгубишъ ли шапката си, нѣма отде да купишъ нова и ходишъ гологлавъ. Скъсашъ обувките си, нѣма отде да купишъ нови.

Единъ еврейнъ ми разправяше, че продалъ стария си костюмъ за 12 хиляди лева. Другъ познатъ ми казваше, че си купилъ новъ костюмъ за 38 хиляди лева. Кой може днесъ да си купи толкова скъпъ костюмъ? Ако разбирате Божия законъ, ако имате любовъ къмъ Бога, като децата, животътъ ви щѣше да бжде другъ. Вие разбирате любовта, но оная, която носи противоречие. Ако ви обикне единъ човѣкъ, вие си мислите: Дали обича само мене, или и другъ обича. Много естествено. Ако вашиятъ възлюбенъ е мжжъ или жена, първо той е обичалъ майка си, после баща си, братята, сестрите си, чичовците си. Ти си последниятъ, дошълъ отнѣкъде, искашъ само тебе да обича. Преди да обича тебе, той обичаше крушите, ябълките. Ако го питашъ, само тебе ли обича, той ще ти каже: Не обичамъ само тебе, и други обичамъ. Това е неразбране на любовта. Радвайте се, че тоя човѣкъ обича и баща си, и майка си. Ако обича баща си, ще обича и тебе; ако обича майка си, ще обича и тебе; ако обича братя си, ще

обича и тебе. Не мисли, че ти си първиятъ човѣкъ, когото той обича. Не мисли, че и ти, като срещнешъ нѣкого и го обикнешъ, за пръвъ пѣтъ обичашъ. И това е заблуждение. Оттукъ произтичатъ противоречията.

Единствениятъ, Който те е обикналъ пръвъ, е Богъ. И първиятъ, Когото ти обичашъ, е Богъ. Ако ги първо не обичашъ Бога, и Богъ пръвъ не те е обикналъ, не можешъ да постигнешъ никакво знание, никаква свѣтлина, никаква свобода. Единствениятъ животъ, единствената топлина, единствената свобода произтичатъ отъ любовта, която Богъ е проявилъ къмъ тебе. Единственото възприемане на любовта, на свѣтлината и на мъдростта е дошло, когато ти си обикналъ Бога. Казвашъ: Въ сегашния животъ азъ много страдахъ.

Имаме една пѣсенъ: „Иде, иде“. Изпѣйте я. Всичкото дойде отъ „иде“. Нѣкой казва: Да не се пѣе тая пѣсенъ. Защо? Защото Тоя, Който иде, погна ония, които не изпълниха закона Му. Всички хукнаха да бѣгатъ, но повлѣкоха и насъ. И ние бѣгаме. Всички бѣгатъ отъ любовта, която иде; и ние бѣгаме. Казвамъ: Понеже Той иде, всички трѣбва да Го посрещнемъ. Вие не сте Го видѣли, какъ иде. Вие видѣхте само ония, които вдигатъ прахъ. Тѣ дойдоха, хвърлиха бомбитѣ си и, каквото задигнаха, задигнаха; каквото разрушиха, разрушиха. Най-после заминаха.

Оня, Който иде въ свѣта, носи любовъта, носи живота.

Оня, Които иде въ свѣта, носи свѣтлината, носи знанието, носи мъдростъта.

Оня, Който иде въ свѣта, носи свободата, носи истината. Всички хора да бждатъ свободни въ нея. Не само хората, но всички живи същества да бждатъ свободни. Въпрѣки това, хората живѣятъ въ противоречия.

Единъ добъръ, разуменъ човѣкъ усѣтилъ, че апашъ бърка въ джоба му. Той не се възмутилъ, но спокойно хваналъ ржката му, усмихналъ се и казалъ: Слушай, приятелю, остави азъ да бръкна въ джоба си; ще ти дамъ повече, отколкото ти може да вземешъ съ своята ржка. Не бъркайте въ чуждитѣ джобове. Не кжсайте плодове отъ чуждитѣ градини. Нѣкои деца кжсатъ плодове отъ чужди градини и, като видятъ, че не сж узрѣли, хвърлятъ ги на земята. Други кжсатъ зрѣли плодове, турятъ ги въ джобоветѣ си и спокойно си отминаватъ. Тѣ не знаятъ, че всѣка кражба, всѣка лъжа носи своитѣ последствия, даже и въ далечното бъдеще. Ще дойде день, когато нещастия ще се сипятъ върху главитѣ имъ, безъ да подозиратъ, че тѣ сж резултатъ на кражди, лъжи и престѣпления, направени въ далечното минало.

Помнете: Всѣки плодъ, изяденъ безъ любовъ; всѣка шапка, носена безъ любовъ; всѣка обувка, всѣко палто, носени безъ любовъ, водятъ

къмъ нещастие. И обратно: всѣка шапка, всѣко палто, носени съ любовъ, водятъ къмъ щастие; всѣка ябълка, изядена съ любовъ, всѣки човѣкъ, приетъ съ любовъ, носятъ щастие. Това е законъ. Днесъ всички ние сме призвани. Който иде въ свѣта, той иде чрезъ сутринното изгрѣващо слънце и заминава съ залѣзващото слънце. Той иде чрезъ чистия въздухъ, който дишаме, и заминава съ нечистия. Той иде чрезъ бистрата вода, която приемъ, и заминава съ нечистата вода. Той иде чрезъ чистото ядене, което готвимъ, и заминава съ нечистото. Вие искате да се самовъзпитавате. Въ какво се заключава самовъзпитанието? Седишъ въ размишление, но нѣкаква малка причина отвѣнъ те предизвиква, и ти се разгнѣвишъ. Търсишъ нѣкой виновенъ вжъщи, да се карашъ. Ако си жененъ, или жената ще бжде виновна, или мжжътъ ще бжде виновенъ. Ако имашъ деца, едно отъ тѣхъ ще бжде виновно. Ако имашъ слуга, той ще бжде виновенъ. Отъ хиляди години хората търсятъ нѣкой виновенъ отвѣнъ. Мжжътъ билъ виновенъ, жената била виновна, децата били виновни, слугитѣ били виновни, воловетѣ, коткитѣ, кучетата, всички окръжаващи сж виновни. Тогава кой не е виновенъ? Нѣма нито единъ виновенъ. Още като ставате отъ сънь, търсете мжжа въ своя умъ. Ако той носи свѣтлина, благодарете на Бога за това. Не считайте, че мжжътъ е виновенъ. Търсете жената въ сърдцето си, благодарете на Бога,

че имате умъ, че имате сърдце. Вие не знаете, какво нѣщо е сърдцето, не знаете, каква музика има въ него — не познавате ритѣма на сърдцето. Има единъ ритѣмъ на сърдцето, който прави човѣка веселъ. Щомъ се измѣни тоя ритѣмъ, измѣня се и състоянието на човѣка.

Има единъ ритѣмъ въ човѣка, наричамъ го „анданте“. Каква тѣга, какво униение се крие въ него! Мѣчишъ се — анданте е това; състоянието ти е болезнено — анданте е това. Влѣзе ли сърдцето въ „алегро“, човѣкъ оживява, учи се, работи, яде, пие. На васъ е нужно аллегро, а не анданте. Анданте вече научихте. Всичко досега е било анданте. Мѣжтъ е виновенъ — анданте; жената е виновна — анданте; детето е виновно — анданте; слугата е виновенъ — анданте; приятелъ ти е невежа — анданте. Що е анданте въ музиката? Вината, скръбта, невежеството. Хората създадоха анданте, а Богъ създаде аллегро. Старитѣ хора, като не могатъ да ходятъ, създадоха анданте. Тѣ казватъ: Полекачка ще се движимъ, съ бастунъ — анданте е това. Децата създадоха аллегро. Въ първо време, докато проходи, детето се мѣчи. То е дѣдото, който е живѣлъ до 120 години, и като се родилъ отново, като малко дете, не може да забрави, че е билъ старъ; пълзи по земята и се мѣчи. Като научи анданте, дѣдото се изправя на краката си, подмладилъ се е вече — аллегро е това.

И тъй, за да се подмладите, първо трѣбва да разбирате закона за ритмичното ходене. Алегро е ритмично ходене въ природата, ритмично чувствуване и ритмично мислене. Ако направишъ едно престѣпление или нѣкаква погрѣшка, ти не търсишъ вината въ себе си, а въ хората. Единъ свещеникъ, въ турско време, се отличавалъ съ малко знание. Когато трѣбвало да каже Христосъ Възкресе, срещу Великъ день, запалвалъ единъ мангалъ съ дървени вжглища, сръдъ църквата, напълвалъ кадилницата съ темянь, запалвалъ го и кадѣлъ; прескачалъ мангала три пѣти и казвалъ: Христосъ Възкресе! Така посрѣщалъ той Христовото Възкресение десетки години. Случило се веднѣжъ да дойде въ църквата единъ гражданинъ, да види, какъ се посрѣща тоя празникъ въ селото. Свещеникътъ го видѣлъ и решилъ, че докато гражданинътъ не излѣзе отъ църквата, да не обяви Христовото Възкресение. Но гражданинътъ чакалъ да чуе „Христосъ Възкресе“. Селянитѣ запитали свещеника: Дѣдо попе, тая година закѣснѣ Великъ день.—Докато оня дяволъ е тукъ, Великъ день нѣма да дойде! — отговорилъ свещеникътъ. Защо закѣснѣлъ Великъ день? — Свещеникътъ се страхувалъ отъ гражданина, защото той знаелъ повече отъ него. Да прескочишъ мангала три пѣти, това не е Възкресение Христово. Лесно се прескача мангалъ, но мъчно се изправя прескачането.

Лесно е да кажешъ една обидна дума,

но мъчно се изтрива тя. Чрезъ обидата ти създавашъ една форма, която невидимиятъ свѣтъ не приема. Да се изтрие една дума, не е лесна работа. Вината не е въ езика. Езикътъ не е лошъ, но човѣкъ казва лоши нѣща. И това си има своето значение. Като кажешъ лошата дума, и въ най-слаба форма, езикътъ се нагласява, както струнитѣ. Както струнитѣ зависятъ отъ времето, отъ влагата, така и езикътъ — отъ думитѣ на човѣка. Взимашъ единъ невѣренъ тонъ. За да го изправишъ, нужно е нагласяване. Любовта изправя нѣщата. Що е любовта? — Камертонъ, който нагласява. Що е мъдростта? — Камертонъ, който нагласява. Що е истината? — Камертонъ, който нагласява. Ако не нагласявашъ живота си съобразно любовта, ако не нагласявашъ мисълта си съобразно мъдростта и ако не нагласявашъ постѣпкитѣ си съобразно истината, ти не можешъ да се проявишъ като човѣкъ. Чули ли сте досега, гласътъ Божи да ви осжда за нѣщо? Чули ли сте Господъ да ви ругае? Единственото сжщество, Коего всѣкога говори благо, това е Богъ. Сутринъ, когато слънцето изгрѣва, когато времето е ясно и топло, излизате вънъ. Чувате ли гласа на Бога? Какъвъ е той? Тихъ с Божиятъ гласъ. Когато въ природата се явяватъ бури и вѣтрове, това отдаватъ на Господа. Не, буритѣ сж създадени отъ други сжщества. Гласътъ на Бога е благото въ свѣта — най-хубавото, най-красивото нѣщо, косто

сжществува. Буритѣ, стихииѣ, които ставатъ около насъ, това сж дисонанси. Когато мжжътъ се разгнѣви, той започва да крѣска. Следъ това той казва, че гнѣвътъ е отъ Господа. Казватъ, че и бащата излиза отъ Бога. Значи, бащата има право да се гнѣви. Но той е земниятъ баща. Единъ отъ нашитѣ братя разправя, че като билъ дете, баща му често го биелъ. Той казва: Ако баща ми не бѣше ме билъ, нѣмаше да стана човѣкъ. Въ сжщностъ, ако баща му не бѣше го билъ, той щѣше да стане по-добъръ. Понѣкога, боятъ на бащата разваля децата; понѣкога ги подобрява. Важно е бащата да възпитава детето и да го изправя.

Сега вие очаквате Христосъ да дойде на земята. Днесъ Христосъ не може да дойде между васъ. Той е битъ отъ хората, две хиляди години вече минаха и не може да забрави тоя бой. Той търпи, но това е великата любовъ, която всичко понася. Само като си помисли, че не сж Го приели, не иска да дойде втори пжтъ на земята. Той казва: Малко подалечъ отъ земята! Вие искате да дойде Христосъ между васъ, но какво ще намѣри Той? Навсѣкжде раздори и крамоли. Защо ще слуша ония, които крѣкатъ като жаби? Той казва: Доста съмъ слушалъ пѣнието на жабитѣ.

Да бждемъ доволни отъ живота! Да си доволенъ, че имашъ хубава мисълъ. Да си доволенъ, че имашъ хубави чувства. Богъ се изявява чрезъ хубавитѣ мисли и чувства. Той

се изявява въ добритѣ постѣпки, въ доброто разположение. Ако влѣзе малка прашинка въ окото ти, то започва да сълзи. Коя е причината? — Малката прашинка. Богъ е далъ водата да чисти окото, да не плачешъ. Защо плаче човѣкъ? — Много прашинки сѣ влѣзли въ окото му. Измий окото съ топла, чиста вода, и прашинкитѣ ще излѣзатъ. Безъ водата хората преждевременно щѣха да ослѣпѣятъ.

Въ какво се заключава новиятъ животъ? — Да прекарате поне единъ день безъ смущение и безпокойство. Защо, като дойдоха самолетитѣ въ София, излѣзохте вѣнъ? Нека падатъ бомбитѣ -- това е алегро, а ти ще вървишъ по пѣтя си. Бѣгането не е алегро. Това сѣ грѣцкитѣ надбѣгвания—Олимпийскитѣ игри, които се устройваха за придобиване на нѣкакъвъ вѣнецъ. И следъ всичко това, ще ми разправятъ за Христовата любовъ. Азъ се чудя на хората. Азъ не съмъ срѣщалъ досега нито единъ човѣкъ, който да е говорилъ за любовта, каквато е въ действителность. Това, за което говорятъ, сѣ трици. Говорятъ за страданията на Христа. Не зная, какъ е страдалъ Христосъ. Мога да зная, само ако ме разпнатъ на кръстъ, цѣла нощъ да ме биятъ, да се гаврятъ съ мене. Сега нито съмъ битъ, нито съмъ разпъванъ. Какъ ще разбирамъ страданията на Христа? Ако разбирашъ, какъ е страдалъ Христосъ, никога нѣма да правишъ погрѣшки. Ти не си разбралъ Христовата лю-

бовъ, не си разбралъ страданията на Христа. Когато те обиждатъ, ти знаешъ реално, какво е обидата. Когато другитѣ обиждатъ, не знаешъ, какво е обида.

Стремете се да живѣете безъ вътрешни тревоги. Често вие се тревожите, че земята ще спре движението си, че слънцето нѣма повече да изгрѣва. Ученитѣ изчисляватъ, следъ колко години земята ще престане да се движи. Това може да бжде, може и да не бжде. Вѣчното движение никога не спира. Животътъ никога не може да спре. Ние можемъ да спремъ, но движението на живота не спира. Вие се смущавате, че може да изгубите любовта. Единственото нѣщо, което не се губи, е любовта. Всичко може да се изгуби, любовта — никога. Затова изправете мисълта си, Щомъ сте въ любовта, изправете живота си. Казвашъ: Азъ не мога да обичамъ. — Може да не обичашъ, това е другъ въпросъ. Ти не си авторитетъ, любовта не произтича отъ тебе. Щомъ не обичашъ, това показва, че не си разбралъ любовта. Какво разбирате днесъ? Едно време хората лесно изгасваха любовта: духнатъ лампата, изгасятъ любовта. Но какъ ще изгасишъ сегашнитѣ електрически лампи? Духашъ, тѣ не изгасватъ. Ключъ трѣбва за тѣхъ. Тогава и детето може да завърти ключа. Цѣлото Мърчаево да се събере да духа, нѣма да изгаси електрическитѣ лампи. Но и най-малкото дете завъртва ключа, и лампата изгасва.

Ако вашата любов изгасва, както електрическата лампа, децата сж виновни. Ако никой не може да изгаси вашата електрическа лампа, това показва, че имате бронята на любовта Колкото и да духатъ, тя отблъсква. Цѣлъ свѣтъ да духа, не може да я изгаси.

Велико нѣщо е любовта, която иде отъ Бога. Нея никой не може да изгаси. Единственото нѣщо, което временно може да изгаси вашата лампа, това е безлюбието. Нѣкое палаво дете завъртва ключа, и лампата изгасва. Стани, отвори ключа, и лампата пакъ ще свѣтне. А вие тръгвате изъ селото, търсите палавото дете, което завъртѣло ключа, и не можете да го намѣрите. Цѣлъ день да го търсите, не можете да го намѣрите. Завърти ли нѣкой ключа на вашата лампа, въртнете го на обратната страна, и лампата ще свѣтне. Защо ще търсите немирното дете? Гледате роклята си — оцпана е малко. Търсите виновника, който я оцпалъ. Какво ви струва да вземете кърпа, натопена въ вода и сапунъ, да изтриете изцапаного? Нѣкой селянинъ казва, че остенътъ е оцпанъ. Търси, кой го оцпалъ. Вземи малко вода, измий остена и го остави настрана. Остенътъ, съ който си служимъ, има шило. Ако живѣешъ въ любовта, не мушкай воловетъ си съ остень. Ако ги мушкашъ, ще дойде день и тебе да мушкатъ. Остенътъ има приложение, не само къмъ воловетъ, но и къмъ всички хора. Обаче, никога не прилагай остена,

дето не трѣбва. Превърни остена въ перо. Тая е хубавата страна на остена — да пишешъ съ него. Едно време мушкаха воловетъ съ остень, сега съ остень пишатъ хубави работи. Не хвърляй остена си навънъ, но превърни го на перо, да пишешъ съ него велики и красиви нѣща.

Приложете любовта като срѣдство за подмладяване. Безъ любовь никой не може да се подмлади. Това е основниятъ законъ въ живота. Какъ ще се подмладишъ? Съмнявашъ се въ нѣкого — това е невежество. Ако свършишъ всички университети, пакъ нѣма да знаешъ, какъ да се подмладишъ, пакъ нѣма да знаешъ, какъ да се освободишъ отъ съмнението. Подмладяването не зависи отъ знанието. Представи си, че ядешъ сладко и не знаешъ, какво нѣщо е сладчината. Де се крие сладчината на ябълката? И най-ученитъ професори да се събератъ, да ви говорятъ за сладчината, ще знаете ли, какво представя тя? Обаче, вземи една ябълка, вкуси я, веднага ще имашъ представа за сладчината ѝ. И безъ обясненията на професора ще знаешъ, какво е сладчина. Истинското знание, което подмладява, не иде отъ обясненията на професора, но отъ Бога. Онова, което иде направо отъ Бога, то подмладява. Онова, което иде отъ хората, носи старостта. Хората създаватъ старостта, а Богъ — младостта. За да се подмладишъ, трѣбва да имашъ Божията любовь. Какъ се

подмладяватъ хората? — Когато Богъ ги погледне. Какъ става това, и азъ не зная. По Божествено зная, но по човѣшки не зная. Като ямъ ябълката, познавамъ сладчината ѝ. Какво става съ тебе, като те погледне Господъ? Ти ставашъ радостенъ, веселъ; щомъ те погледнатъ хората, ти си скърбенъ, тжженъ. Щомъ те погледне Господъ, ти се събуждашъ; щомъ те погледнатъ хората, ти се отчайвашъ, животътъ ти се обезсмисля и заспивашъ.

Да оставимъ човѣшкитѣ нѣща настрана, но да възприемемъ Божието благо. То е Божественото; то е, което очаквате сега. Хубавото, доброто иде отъ Бога, а не отъ хората. Тѣ сж само условие, да предаватъ Божественото. Какъ ще дойде Божественото, не говорете за това. За онова, което иде отъ Бога, не можете да говорите на никого. За Божественото не се говори. Нѣкой иска да ми разправя своята опитностъ, какъ страдалъ, но не може да я предаде. Другъ иска да разкаже своята радостъ, и той не може да я предаде. Много естествено. Азъ зная, каква е моята радостъ, но неговата радостъ не зная. Не се говори за радостта, която иде отъ Бога. Свѣтлината, която огръбва дърветата, произвежда хубавитѣ плодове, но и за нея не се говори. Като вкусите плода, знаете, какво нѣщо е свѣтлината. Човѣкъ, на когото Господъ е говорилъ, се отличава отъ другитѣ. Като види болния, туря ржката си върху него, и болниятъ оздравява.

Ако тури ржката си, и болниятъ не оздравѣе, Богъ не му е говорилъ, хората сж му говорили. Казватъ за нѣкого: Той е невежа. Невежа е, защото нѣма свѣтлина. Ако поставя въ тъмна стая най-учения човѣкъ и той ще бжде невежа. Докато има свѣтлина, ще чете, ученъ ще бжде; щомъ нѣма свѣтлина, той е невежа. На кого отъ васъ, като отнематъ свѣтлината, може да чете?

Той иде. Любовта иде, тя носи животъ. Животътъ не се придобива, той иде отъ любовта. Знанието не се придобива, то иде отъ любовта. Свободата не се придобива, тя иде отъ истината. Всички хора искатъ да бждатъ свободни, но не познаватъ още истината. Не говорете за свободата. Не казвайте, че сте свободни. Докато говоришъ за свободата, ти не си свободенъ. Ако си свободенъ, никой не може да те ограничи. Ако нѣкой помисли да те ограничи, ти ще бждешъ вече на слънцето.

Ммнзина запитватъ, защо трѣбва да обичатъ. Ще обичашъ, за да се подмладишъ. Защо трѣбва да имашъ любовъ къмъ мъдростта? — За да дойде свѣтлината. Безъ любовъ къмъ мъдростта, свѣтлината не може да дойде. Безъ любовъ къмъ истината, свободата не може да дойде. Това значи познаване и на тритѣ закона — законътъ на любовта, на мъдростта и на истината. Никогa не се сравнявай съ другитѣ хора, не мисли, че си по-горе отъ тѣхъ. Считай, че имашъ толкова право, колкото Богъ

ти е далъ. Не можешъ да превишавашъ пратата си. Имашъ слуга, ще му кажешъ: Стояне, днесъ ще ми служишъ, както Господъ те е научилъ. На шивача ще дадешъ плата и ще му кажешъ: Скрой дрехата, както Господъ те е научилъ. Като донесе дрехата, ще я облѣчешъ, както я е ушилъ. И ти ще му платишъ, както Господъ те е научилъ. Жената да каже на другаря си: Слушай ме днесъ, както Господъ те е научилъ. И мжжътъ да каже на другарката си: Слушай ме днесъ, както Господъ те е научилъ. Ще кажешъ на сина си и на дъщеря си: Слушайте ме, както Господъ ви е научилъ. И синътъ да каже на баща си, да постъпва съ него, както Господъ го е научилъ. И дъщерята да каже на майка си, да постъпва съ нея, както Господъ я научилъ. Това е новото въ свѣта.

Започнете съ новото! Какво е казалъ Мойсей, какво сж казали пророцитѣ, оставете настрана. Хубави работи сж и тѣ, но неразбрани. Кажете нѣколко думи, както Господъ днесъ те е научилъ. Посвири малко, както Господъ те е научилъ. И следъ това ще разправяте, какво съмъ казалъ азъ. Вие не сте приложили това, което съмъ казалъ. Ако не го приложите, нищо не сте разбрали. Сега азъ вѣрвамъ, че вие днесъ ще ме разберете. Заедно съ васъ, и цѣлиятъ народъ ще ме разбере. Какъ ще разбере? Не трѣбва да канишъ гладния човѣкъ да яде. Щомъ види ядене, той ще яде.

Може да карашъ сития да яде, но гладниятъ, като види хлѣба — безъ никакви наставления ще почне да яде. Той знае вече, какъ да яде. Ти се огдалечи и гледай, какъ яде. Както гладниятъ знае да яде, така всѣки човѣкъ знае, какъ да прилага Божия законъ. Достатъчно е да турятъ храната предъ него и да се отдалечатъ; той знае, какво да прави. Новото учение трѣбва да се прилага, както се разбира. Казвамъ на съвременнитѣ хора: Направете така, както Господъ ви е научилъ. Нѣкой ме пита, какво да прави. Постъпни тѣй, както Господъ те е научилъ. — Азъ не зная, какъ да постъпя. — Това е политика. Когато хората иматъ да даватъ, забравятъ дълга си; когато иматъ да взиматъ, никакъ не забравятъ. Каже ли нѣкой, че забравя да плати дълга си, това показва, че не иска да плаща. Защо, когато има да взима, не забравя? Да помнимъ, когато имаме да взимаме, но да помнимъ и когато имаме да даваме. Споредъ мене, повече трѣбва да помнимъ, когато има да даваме, по-малко, когато има да взимаме. Хората постъпватъ точно обратно. Даването да бѣде на пръвъ планъ въ паметта, а взимането да бѣде на последно мѣсто.

Три нѣща сж невъзможни въ свѣта. Живота ви никой не може да вземе. Свѣтлината ви никой не може да отнеме. Свободата ви сжщо никой не може да ограничи. Щомъ Богъ живѣе въ васъ, така е. Ако Богъ не живѣеше въ васъ, това е другъ въпросъ. Христосъ казва.

„Които чуятъ гласа ми, ще оживѣятъ въ последния день“. Кой е последниятъ день? — Когато любовта проговори. Кой е последниятъ день? — Когато мъдростъта проговори. Кой е последниятъ день? — Когато истината проговори. Това е времето, когато Господъ започва да говори. Ако съзнавашъ погрѣшките си, Господъ ти е проговорилъ. Ако имашъ желание да учишъ, Господъ ти е проговорилъ. Имашъ желание да живѣешъ по новъ начинъ—Господъ ти е проговорилъ. Не отлагай нѣщата. Не отлагай работата на днешния день за утре. Днешниятъ день никога не се повтаря. Слънцето само веднѣжъ изгрѣва и залѣзва. Не мислете, че слънцето много пѣти изгрѣва и залѣзва. Веднѣжъ като изгрѣе, радвай се на изгрѣва. Слънцето донася всичките плодове. Разболѣешъ се, вѣрвай, че болестъта ти ще мине. Тя е старото въ живота. Всички хора, които вѣрватъ въ старото, боледуватъ. За ония, които вѣрватъ въ новото учение, нѣма болести. За да разбирашъ сладчината на плода, трѣбва да бждешъ гладенъ. Ако хората не гладуватъ за любовта, не могатъ да я познаятъ. Любовта се познава само при глада. За да познаешъ свѣтлината, трѣбва да гладувашъ за нея. Само при глада се познава свѣтлината. Само при глада се познава свободата. Безъ гладъ животътъ остава неразбранъ. Безъ гладъ свѣтлината остава неразбрана. Безъ гладъ свободата остава неразбрана. Гладътъ стимулира човѣка. Споредъ мене,

обичѣта е гладъ. Безъ обичъ всичко остава неразбрано. Безъ обичъ нищо не се постига.

Първото нѣщо въ свѣта е любовта. Тя само дава, нищо не взима. Това, което винаги дава и никога не взима, е любовта. Не се страхувай, че любовта ще потърси това, което е дала. Ако го потърси, това е робство. Тя никога не заробва. Любовта се радва и на глада. Когато си гладенъ, ще благодаришъ на Бога за онова, което ти е далъ. Бждете доволни за онова, което ви е дадено. Вложете тая мисль въ душата си, за да се радвате на великитѣ блага. Мнозина очакватъ, че единъ день ще умратъ, ще отидатъ на оня свѣтъ и следъ това ще възкрѣснатъ. Какъ ще възкрѣснете? Възкресението нѣма да дойде, както се проповѣдва въ църквата, или както ученитѣ казватъ. И днесъ можешъ да възкрѣснешъ. Ако се съмнявашъ, смъртъта ще дойде. Ако вѣрвашъ, животътъ ще дойде. Любовта изключва абсолютно всѣкакво съмнение, всѣкакво подозрение. Въ нея всичко е чисто. Азъ съмъ опиталъ любовта, познавамъ я, както вие познавате сладчината на ябълката. Който е вкусилъ ябълката, не пита, каква е нейната сладчина. Не говорете за сладкитѣ работи, но кажете: Ето една ябълка, опитайте я. Като я опиташъ, казвашъ: Зная, какво нѣщо е ябълката.

Освободете се отъ противоречивата мисль, че хората сж лоши. Казвашъ: Не мога да търпя тоя човѣкъ. Богъ го търпи, ти не

можешъ да го търпишъ. Това, което Богъ търпи, и ние трѣбва да го търпимъ. Това, което Богъ обича, и ние трѣбва да го обичаме. Не желайте Господъ да обича вашитѣ прегрѣшения, понеже ще ви застави и вие да ги обичате. — Какъ да обичаме лошигѣ хора?—Ако си жена, постави въ душата си идеала, че има единъ мъжъ въ свѣта, който е съвършенъ, който не ти е казалъ една обидна дума. Ако си мъжъ, постави въ душата си идеала, че има една жена въ свѣта, която е съвършена, която не ти е казала една обидна дума. Носете тоя идеалъ въ душата си.

Нѣкои искатъ да бждатъ първи, да заематъ първи мѣста. Бждете първи въ изправяне на погрѣшкитѣ си; бждете последни въ правене на погрѣшки. Бждете първи въ малкитѣ работи, а последни — въ голѣмитѣ работи. Да обичате цѣлия свѣтъ, това е последна работа. Да храните цѣлия свѣтъ, това е последна работа. Малкитѣ работи сж първи, голѣмитѣ работи сж последни. Дави се една мравка. Казватъ: Нека се удави. Не, извади я, нищо нѣма да ти струва. Тури пръста си въ водата, извади мравката навънъ. Това е най-малката работа, която можешъ да свършишъ.

Казватъ за васъ, че не сте истински вѣрващи. Право е, вие още не сте приложили закона на любовта, както азъ ви говоря. И ония, които казватъ за васъ, че не сте вѣрващи, и тѣ не сж го приложили. И тѣ, и вие си при-

личате. Ще каже нѣкой, че нѣмате любовь. Право казва, но и неговата уста е още нечиста. Азъ бихъ го похвалилъ, ако устата му е чиста. Когато ме поливатъ съ чиста вода, разбирамъ; когато ме поливатъ съ нечиста вода, това не разбирамъ. Да рѣсишъ съ китка, потопена въ чиста вода, разбирамъ; да рѣсишъ съ нечиста вода, не разбирамъ. Сега искамъ и вие, като рѣсите, да бжде съ чиста вода, и китката ви да е огъ босилекъ. Вземете босилекъ и тръгнете отъ кжща на кжща да рѣсите. Ако ви обвинятъ, кажете, че азъ съмъ ви опопилъ. Рѣсете съ вашата китка — съ китката на любовта, да престанатъ всички спорове, да заживѣятъ хората братски помежду си.

Първото нѣщо: Още днесъ да благодаримъ на Бога за всички добрини, които ни е правилъ, и за доброто, което иде. Старото си отива, новото иде. Що е новото? — Любовта. Що е старото? — Това сж неразбранитѣ работи. Новото изисква да виждашъ доброто въ себе си и въ другитѣ. Старото е робство, което вече си отива. Иде Божията свобода! Да се освободи умътъ отъ терзания, да се освободи сърдцето отъ терзания, да се освободи тѣлото отъ болести. Да бждемъ всички здрави, да бждемъ всички радостни и весели, да се радваме на Божествения животъ. Да заиграемъ като малкитѣ деца!

Три нѣща сж важни: Любовта като плодъ на Божия Духъ, знанието като плодъ

на Божия Духъ и свободата като плодъ на Божия Духъ. Значи, любовта, мъдростта и истината сж плодове на Божия Духъ. Като възприемемъ тия плодове на Духа, ще знаемъ, какво нѣщо е любовта, знанието и свободата, които идатъ отъ дървото на живота. Всѣки, който иде отъ дървото на живота, той има животъ, знание и свобода.

Великъ е Богъ въ Любовта си!

Великъ е Богъ въ Мъдростта си!

Великъ е Богъ въ Истината си!

Въ любовта си Богъ поучава, въ мъдростта си просвѣщава, въ истината си освобождава.

Милостивъ и жалостивъ е Господъ, и Неговата благодетелностъ е надъ всичко.

Веселието Му крепи всичко.

Въ Господа всичко живѣе и се движи. Той е веселие и радостъ на всичко живо въ свѣта.

Ще държите въ ума си мисълта, да правите всичко, както Богъ ви е научилъ. Нѣма да казвате, какъ ви е научилъ. Адамъ, като сгрѣши, Богъ го потърси: Адаме, Адаме. Той мълча, но после каза: Чухъ гласа ти, Господи, но се убояхъ. Боязньта произтича отъ непознаване на Божия законъ. Въ закона на любовта страхъ нѣма. Страхътъ трѣбва да бжде отвънъ. Това, което плаши хората, е безлюбието. Това, което насърдчава хората, е любовта.

Казвамъ: Когото Богъ е научилъ, вие не го учете. Оставете го да проявява това, което Богъ го е училъ. Погрѣшката на съвременнитѣ хора е, че едни други се учатъ. Така се раждатъ спорове. Никой никого да не учи. Казано е: „Всички ще бждатъ научени отъ Господа“. Оставете хората да се проявяватъ, както Господъ ги е научилъ. Цигуларьтъ да свири, както Господъ го е научилъ. Ораторьтъ да говори, както Господъ го е научилъ. И вие говорете, както Господъ ви е научилъ. Не говорете, както Господъ не ви е училъ. Вие се усмихвате. Защо? Вашата усмивка показва незнание.

Може да се усмихвзшъ, да изпъчишъ гърдитѣ си напредъ, да покажешъ, че много знаешъ. Както и да се пъчишъ, трѣбва да спрешъ вниманието си на стѣпките си, да видишъ, може ли да ходишъ въ хармония съ всички хора по земята. Може ли да ходишъ така, че да не блъснешъ никого, да не стъпчешъ една мравка? Трѣбва да спазвашъ закона, да не мислишъ само за себе си, да не си представяшъ, че си добъръ и светъ човѣкъ. Това е заблуждение. Огледалото отразява свѣтлината, но то не свѣти. Да мислишъ, че си много добъръ, или че си много лошъ, и това е заблуждение. Ти си такъвъ, какъвто Богъ те е създалъ. Ти проявявашъ това, което Богъ ти е далъ. Азъ се радвамъ, когато проявявамъ Божията любовъ. Азъ се радвамъ, когато про-

явявамъ Божията мъдростъ. Авъ се радвамъ, когато проявявамъ Божията истина и свобода. Желая и вие да се радвате на това, което Богъ ви е далъ. Радвайте се на онова, което досега сте турили въ килера си. Не търсете нищо отвънъ.

Често хората правятъ погрѣшката, която направила една българка-чорбаджийка. Докато билъ живъ мъжътъ ѝ, тя нищо не работѣла. Чорбаджията донасялъ дърва, вода, услужвалъ ѝ въ всичко. Какво е работа, тя не знаела. Умрѣлъ чорбаджията, тя останала сама — нѣма кой да ѝ помага. Нѣма дърва, не може сама да си донесе. Отива при съседа си, но и той нѣма дърва. Той ѝ казалъ: Иди въ гората, тамъ има една помощница, наричатъ я Неволя. Събери дърва, тури ги на купъ и започни да викашъ Неволята. Тя ще ти се отзове и ще ти помогне. Отишла въ гората, събрала една купчина дърва и започнала да вика: Неволя, Неволя! Викала, но никой не ѝ се отзовалъ. За да не замръкне въ гората, тя турила дървата на гърба си и тръгнала за дома си. Казвамъ и на васъ: Вдигнете дървата на рамото си и право вкжщи! Само гака ще разрешите въпроса. Това, което ти самъ можешъ да направишъ, то е Божествено. Радвайте се, че можете да вдигнете малкия си товаръ и да го занесете вкжщи.

Колко пжти Христосъ е идвалъ при васъ да ви пита, можете ли да направите една малка услуга! Нѣкой отговаря: Заетъ съмъ сега, Го-

слоди! Оженижъ се. И Господъ си отива. Минаватъ години, раждатъ му се деца. Пакъ лойде Христосъ и пита: Може ли да ми направишъ една услуга? Отговаряшъ: Деца имамъ, Господи. Той пакъ си заминава. Остарѣешъ, станешъ 120 годишенъ дѣдо, пакъ дохожда Христосъ. Ти казвашъ: Господи, краката ми не държатъ вече. Първо жената бѣше виновна, после деца се родиха, а най-после краката ти не държатъ. Знай, че Господъ е и въ твоята възлюбена. Като дойде Господъ, вземи ржката на твоята възлюбена, и двамата се хванете на работа за Господа. Като дойде втори пжтъ Господъ при тебе, хвани за ржка възлюбената и децата, и хайде на работа за Господа! Така тримата ще свършите по-лесно работата. И най-после, когато Господъ те посети на стари-ни, хванете се всички за ржка, и заедно работете за Господа.

Да нѣма старостъ! Ако твоятъ възлюбенъ не може да люби Господа, той не може да бжде Неговъ служителъ. Ако детето не може да ти помага, то не може да бжде Божии служителъ. Тръгнешъ ли да вършишъ Божията воля, възлюбениятъ ти да дойде съ тебе и да каже: Дето отивашъ ти, и азъ ще дойда съ тебе. Каквото ти правишъ, и азъ ще правя съ тебе заедно. Детето да каже: Дето отивашъ ти, и азъ ще дойда съ тебе. Каквото правишъ ти, и азъ ще правя съ тебе заедно. Ако възлюбената ви не върви по ва-

шия път, ако вашитѣ деца не вървятъ по вашия път, тѣ не сж Божии служители. Ако и вие не вървите въ пътя на вашата възлюбена, не сте Божии служители. Законътъ е единъ и сжщъ за всички.

Казвамъ: Вие сте свободни, дето тръгне единъ, да тръгнете всички Дали си последенъ, или пръвъ, ако тръгнешъ напредъ, всички да тръгнатъ следъ тебе. Богъ е първиятъ, затова Той казва: „Азъ съмъ алфа и омега, азъ съмъ пръвъ и последенъ“. Пръвъ и последенъ е Господъ. Първата и последна мисълъ сж Божествени. Първото и последно чувство сж Божествени. Първата и последна постѣпка сж Божествени. Първата постѣпка крие нѣщо мощно, но и въ последната постѣпка се крие мощното. Деньтъ е ясенъ, хубавъ, всичко имашъ на разположение. Хората идатъ отвсѣкжде да помагатъ. Тамъ, дето е Господъ, всичко се влива.

Той иде! Когато Господъ дойде въ свѣта, и мирътъ ще дойде. Той иде, но още не е дошълъ. Още една стѣпка остава. Като стѣпи, и мирътъ ще дойде. Ще престане бумтенето на аероплани, ще престанатъ бомбитѣ. Една стѣпка още, и мирътъ ще дойде. Богъ е вдигналъ крака си вече. Кога ще бжде това? Азъ виждамъ вдигнатия кракъ. Щомъ стѣпи, мирътъ ще дойде. Всички ще видите това. Тоя день ще бжде единъ отъ най-веселитѣ дни. (Аминъ). Аминъ ще бжде, като дойде мирътъ. Понеже всички се скриха въ скривалищата, Господъ е

свободенъ, нѣма да стѣпче никого. Пѣтьтъ му е свободенъ, нѣма опасностъ да настѣпи нѣкого. Добре направиха хората, че се скриха. Мирътъ ще дойде. Ние ще излѣземъ отъ скривалищата и ще видимъ, че Господъ е дошълъ. Ония, които ни тѣпчатъ, избѣгаха, огидоха си.

Постѣпете тѣй, както Господъ ви е научилъ.

Божията Любвъ носи изобилния и пѣленъ животъ.

Божията Мѣдростъ носи изобилното знание.

Божията Истина носи изобилната свобода.

*

5. Беседа отъ Учителя, държана на 12 юлий срѣда, 5 ч. с., 1944 г. с. Мърчаево, Софийско.

ПОЛИВАНЕ

Тъй както сте събрани тукъ, вие сте хора съ различни характери, затова, като ви се говори нѣщо, всички не разбирате еднакво. Богатиятъ иска пишна храна, търси разнообразие, стреми се къмъ добре сготвено ядене. Той не обича проста храна. Кое е най-важното въ разбиранията на хората? — Тѣхнитѣ философски системи за живота. Тънката копринена дреха не е практична за зимата; за лѣтото, при 30 градуса топлина, тя е отлична. Даже и животнитѣ, съ по-тънка кожа, усѣщатъ студениятъ условия на живота. За топлитѣ мѣста козината имъ е удобна, но, като се пренесатъ при студенъ климатъ, тѣ се нуждаятъ отъ гъсти, дълги косми. Нуждата, условията сж създали дебелата кожа на животнитѣ. И космитѣ на човѣшката глава сж изникнали отъ нужда, отъ голѣмъ зоръ. Сжщо и брадата е израснала отъ зоръ. Фактътъ, че съвременнитѣ хора сж погладки, съ по-мека кожа отъ предишнитѣ, говори за добритѣ условия, при които тѣ живѣятъ.

Често вие се занимавате съ обикновени работи. Напримѣръ, интересувате се, като учите, какъ ще свършите училището. Въ първо време свършвате четири отдѣления, после три години

прогимназия, петъ години гимназия и най-после четири години университетъ. Хората казватъ: Ученъ човѣкъ е тоя, много знае. Обаче, ти виждашъ, че колкото учишъ, все повече трѣбва да учишъ и мислишъ, какъ да използвашъ знанието, което си придобилъ. Ставашъ по-чувствителенъ, по-честолюбивъ, мислишъ, че като ученъ, хората трѣбва да се обхождатъ другояче съ тебе. Докато си билъ слуга, на всички си отстъпвалъ, изпълнявалъ си, каквото ти заповѣдватъ. Но сега казвашъ, че не всѣки може да ти заповѣдва. Значи, ние обичаме да заповѣдваме, а не обичаме да ни заповѣдватъ. Кое е по-хубаво: да заповѣдвашъ, или да ти заповѣдватъ? Ако е за добро, да заповѣдашъ е най-добре; ако е за зло, не е добре да заповѣдвашъ. Следователно, имашъ пълно право да заповѣдвашъ за доброто. Дойдешъ ли до злото, нека други да ти заповѣдватъ, а ти само слушай. Заповѣдватъ ли ти за доброто, бжди изпълнителенъ. Човѣкъ едновременно е господарь и на доброто, и на злото. Затова, всѣкога заповѣдай на себе си да правишъ добро. Като обичашъ нѣкого, ти го канишъ въ дома си и му казвашъ: Заповѣдай! Така ти му правишъ услуга, имашъ желание да го нагостишъ. Ако не обичашъ нѣкого, заповѣдашъ да го наругаятъ, да го изпждятъ вънъ. Кой господарь е по-голъмъ: който обича, или който не обича? Казвашъ: Не обичамъ тоя човѣкъ. Така е, днесъ не го обичашъ, но ще имашъ нужда въ

бждеще, той да те обича. Той ще заеме високо положение, и ти ще имашъ нужда отъ него. Това ви се вижда противоречиво, но така е. Напримѣръ, имате слуга, на когото плащате десетъ хиляди лева месечно. Той ви слуша, изпълнява, каквото му кажете. Единъ день, когато престанете да му плащате, слугата не ви слуша вече. Не само че не ви слуша, но говори лошо за васъ. Казва, че сте изяли паритѣ му. Докато бѣхте изпълнителенъ къмъ него, той ви обичаше и слугуваше добре; щомъ измѣнихте отношението си, той не ви слуша. Сега вие имате нужда отъ него. Съ пари добро не може да се прави.

Съвременнитѣ хора казватъ, че съ пари, именно, всичко може да се направи. Това е само за злото, но не и за доброто. Съ пари убийство може да направишъ; съ пари подкупвашъ нѣкого, и той извършва престѣпление. Хората мислятъ, че като иматъ пари, ще правятъ добро. Тѣ се лъжатъ. Паритѣ развалятъ хората, развращаватъ ги. Думата „развратенъ“ означава развѣртянъ. Човѣкъ се развращава отъ паритѣ, когато тѣ му станатъ господари. Паритѣ сж оръжие, сабя съ две остриета. Ако си уменъ, ще правишъ добро съ нея, ще сѣчешъ дърва; ако си лошъ, ще убиешъ нѣкого. Казано е въ Писанието: „Не може едновременно да служишъ на двама господари — на Бога и на Мамона“. Въ свѣта има само единъ господарь — Богъ. Той е създалъ

всичко. Вториятъ господарь самъ се е наложилъ. Случва се, че въ едно семейство бащата умира. Голѣмиятъ синъ заема мѣстото на бащата и започва да се отнася съ другитѣ братя, както бащата е постѣпвалъ. Бащата е далъ нѣщо за това семейство, а братътъ още нищо не е далъ. Кое му дава право да се разпорежда като баща? Той взима правата на бащата и казва: Трѣбва да ми се подчинявате. Казвамъ: Валидна е първата заповѣдъ, която е излѣзла отъ Бога. Другитѣ заповѣди сж второстепенни.

По какво се отличаватъ Божественитѣ заповѣди отъ човѣшкитѣ? Божественитѣ заповѣди никога не произвеждатъ противоречия. Каквото кажешъ, става; каквото бутнешъ, става. Завъртишъ ключа, яви се свѣтлина; завъртишъ ключа, потече вода; завъртишъ ключа, дойде хлѣбътъ. Човѣшкитѣ заповѣди създаватъ противоречия. Тѣ нѣматъ силата на Божественитѣ. Много нѣща казва човѣкъ, но отъ казаното малко става. Човѣшкитѣ заповѣди произвеждатъ въ ума, въ сърдцето и въ душата раздвояване. Щомъ се раздвоишъ, да направишъ ли нѣщо, или не — това е човѣшко. Мислишъ, дали да обичашъ, или не — това е човѣшко. Въ любовта нѣма законъ, който заповѣдва на човѣка да обича. Нѣма законъ, който заповѣдва на свѣтлината и на запалената свѣщъ да свѣтятъ. Щомъ запалишъ свѣщъта, тя знае, какво да прави.

Често се запитвате, защо работитѣ ви не вървятъ добре. — Много просто, човѣшки работи сж. Питашъ: Защо не мога да живѣя съ тоя човѣкъ? — Ти си избралъ единъ другаръ, който не живѣе по Божествено, а по човѣшки. Какъ ще живѣешъ съ него? И ти искашъ да бждешъ господаръ, и той иска да бжде господаръ. Двама господари на едно мѣсто не може да има. Плюсъ и плюсъ се отблъскватъ; минусъ и минусъ се отблъскватъ — противоречие има между тѣхъ. Защо се явява противоречието? Двама души се обичатъ, и двамата сж гладни; отиватъ да си взематъ хлѣбъ. Единиятъ отива на едно мѣсто, а другиятъ на друго мѣсто и се раздѣлятъ — любовта имъ се раздвоява. Затова казвамъ: Двама гладуващи не могатъ да се обичатъ. Азъ ви говоря за любовта, като строителна сила. Азъ нѣмамъ предъ видъ обикновената обичъ, която сжществува между животѣ сжщества — навсѣкжде въ природата. Обикновената обичъ, обикновената любовъ е последната слугиня на Бога. Съ нея се занимаватъ обикновенитѣ хора. По-долна отъ нея нѣма. Въпрѣки това, вие се хващате за дрехата ѝ, здраво се държите за нея. Тя е търговецъ: малко дава, много взима.

Мнозина казватъ, че обичатъ Бога. Обичатъ Го, всички Го обичаме, защото ни е пратилъ на земята да живѣемъ. Какъ нѣма да Го обичате? Вземете ли всичко, което имате, засегнете ли интереситѣ ви, казвате: Отсега нататѣкъ

не искамъ да служа на Господа. Ако нѣкой ви запита, защо обичате даденъ човѣкъ, ще отговорите: Трѣбва да го обичамъ, защото той ме люби. И на мене сж казвали, че ме обичатъ. Обичатъ ме, какъ нѣма да ме обичатъ. Дошли при мене съ праздни чували, и азъ трѣбва да напълня чувалитѣ имъ. Тѣ искатъ да взематъ нѣщо отъ мене, а ме убеждаватъ, че ме обичатъ. Защо оня, който обича, не каже просто, разбрано: Дойдохъ при тебе, за да взема жито. Можешъ ли да напълнишъ чувала ми? Другъ пъкъ не казва, че обича, а извѣртва истината: Ти напълни моя чувалъ, азъ ще напълня твоя. Това е политика. Като напълнишъ чувала му, нѣма повече да го видишъ. Да обичашъ и да отивашъ съ празенъ чувалъ, това е човѣшка работа. Ти мислишъ, че, като обичашъ нѣкого, давашъ му нѣщо. Не, ти винаги взимашъ отъ тоя, когото обичашъ. Това е, което не знаехте. Въ обичъта първо се взима, после се дава.

Любовъта се проявява въ даването. Отивашъ при единъ богатъ човѣкъ и му казвашъ: Азъ те обичамъ. Той разбира закона и пълни чувала ти съ жито. Следъ това отивашъ на нивата му, изорешъ я, посѣешъ я съ жито. Така проявявашъ любовъта си. Следната година, като се събере всичкото жито, ти отивашъ съ празенъ чувалъ и казвашъ: Миналата година посѣхъ нивата, и ти спечели. Сега азъ взимамъ само единъ чувалъ за себе си, а за

тебе оставямъ деветъ чувала. Това е любовъ. Като посѣте нивата на приятеля си, отъ плода ще му дадете деветъ чувала, а за себе си ще оставите само единъ. Оставите ли за себе си деветъ чувала, а за ближния си единъ, това е неразбраната любовъ, отъ която главитѣ на хората побѣляватъ и оголяватъ. Неразбраната любовъ взима всичко отъ човѣка; каквото е придобилъ, ще го изгуби. Това става въ съвременния свѣтъ. Ще те заставятъ да се биешъ за отечеството по законъ, и ти трѣбва да жертвашъ всичко. Баща ти ходилъ на бойното поле, убили го; братъ ти ходилъ, и него убили; сестра ти била милосърдна, и нея убили. Ще кажете, че това е любовъ къмъ отечеството и трѣбва да умрете за него. Новото учение изисква друго нѣщо. Не трѣбва да умираете за отечеството, но да живѣете за него. Не трѣбва да умираете отъ дълговетѣ си, но да живѣете и да ги изплащате. Нѣкой, како страда, иска да умре. Често слушамъ да говорятъ: Искамъ да умра. Като си сиромасъ, искашъ да умрешъ. Като забогатѣешъ, искашъ ли да умрешъ? Ако нѣма кой да те обича, искашъ да умрешъ. Ако има кой да те обича, искашъ ли да умрешъ?

Сега азъ се спирамъ върху илюзиитѣ на живота. Въ живота сж влѣзли известни сжества, които сж изопачили Божествения законъ. Сжествува единъ свѣтъ на илюзии, вѣнъ отъ васъ и вътре въ васъ, но знайте, че когато

една мисълъ раздвои ума ви, тя не е права; когато едно чувство раздвои сърдцето ви, то не е право; когато една постъпка раздвои волята ви, тя не е права. Божественото начало въ човѣка не хвърля никаква сѣнка, въ него има пълна хармония. Докато се тревожишъ и безпокоишъ, ти си въ човѣшкото. И това не е лошо. Но щомъ се разгнѣвишъ, впрегни воловетъ си, иди на нивата да орешъ; вземи мотиката, иди на лозето да копаяшъ; вземи две стомни, иди на чешмата да донесешъ вода. Енергията трѣбва да се впрѣга на работа. Вода, носена съ гнѣвъ, е по-сладка. Дали това е теория, или практика, направете опитъ. Отивашъ при нѣкой изворъ да пиешъ вода. Казвашъ: Блудкава е водата. Ако си я донесълъ съ гнѣвъ и пиешъ отъ нея, ще видишъ, че водата е по-сладка. Земедѣлцитъ знаятъ това. Като турятъ торъ на едно дърво, то дава по-сладки плодове. Като поливатъ растението съ мжтна вода, плодетъ му сж по-хубави, отколкото ако го поливатъ само съ чиста вода. Затова казваме, че не е лошо човѣкъ да се гнѣви, но трѣбва да направи гнѣва си слуга. Не оставай гнѣва да господарува. Дойде съмнение въ васъ, не го пждете, но му кажете: Такъвъ слуга искамъ, като тебе. Турете го на мѣсто. Като дойде леностъта, и нея турете на мѣсто. Леностъта не е лоша, тя дава почивка на човѣка, кара го по-малко да работи. Нѣма да почивашъ

цѣлъ животъ; ще почивашъ по единъ — два часа на день и ще се усилишъ.

Казвате: Какво да правимъ съ лошия си животъ? Какво да правимъ съ своитѣ лоши мисли и желанія? Ето какво ще правите. По-неже лошитѣ мисли и желанія досега сж били ваши господари, а добритѣ — ваши слуги, смѣнете ролитѣ имъ: лошитѣ направете слуги, а добритѣ — господари. Така постъпвайте съ лошитѣ чувства и действия. Ония, които сж били грсподари, направете слуги, а слугитѣ — господари. Това е новиятъ редъ на нѣщата. Не пждете старитѣ мисли и чувства; съ пждене работата не се урежда. Дойде скръбъта при васъ, не я пждете. Дойде радостъта при васъ, не я задържайте повече, отколкото трѣбва. Ако пжлишъ скръбъта и страданието, тѣ не си отиватъ. Напримѣръ, порѣжешъ крака, или ржката си, искашъ болката веднага да се махне. Можешъ ли изведнѣжъ да я махнешъ? Не можешъ. Трѣбва да ѝ послужишъ малко. Трѣбва да служишъ и на скръбъта. Въ дадения случай, скръбъта иде да ти помогне. Това, което лѣкува човѣка, е скръбъта. Докато не мине болката на крака ти, и страданието не си отива. То казва: Преди да оздравѣ кракътъ ти, не мърдамъ отъ мѣстото си. Дойде ли радостъта при тебе, не я задържай. Радостъта се качва на гърба ти. Защо? Защото носи много нѣща за ядене. Като се качи на гърба ти, тя вади отъ торбата си бонбони, ябълки, круши и раз-

дава. Нѣма ли да я носишъ на гърба си? Ще я носишъ, защото дава нѣщо. Тъкмо помисли да си замине, ти казвашъ: Остани още малко. Тя не може да остане повече, отколкото е опредѣлено. Има и други хора, на които трѣбва да даде нѣщо. Нека да остане на гърба ти, колкото иска, но ти нищо не ѝ казвай. Като рече да си отиде, дай ѝ свобода. Ако остане единъ-два часа още, тя ще ти даде всичко, което е опредѣлила за тебе, и ще си отиде. Задържишъ ли я повече, нѣма какво да ти даде. Като напълни торбата си, тя пакъ ще те посети. Следователно, не казвай на страданието, че безъ него можешъ; не казвай на радостъта, че безъ нея не можешъ.

Колко време майката носи детето си на ржце? Цѣль животъ ли го носи? Така и ти, презъ цѣлия си животъ не можешъ да носишъ една мисль въ ума си. Влѣзе ли въ ума ти, следъ време тя трѣбва да излѣзе навънъ. Не може да носишъ едно чувство въ сърдцето си презъ цѣлия си животъ. Щомъ влѣзе въ сърдцето ти, следъ време трѣбва да излѣзе навънъ. Де отиватъ мислитѣ и чувствата? — Да се учатъ. Значи, мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ се учатъ, затова трѣбва да излѣзатъ вънъ огъ човѣка. И човѣкъ трѣбва да учи, да разбере, какво представя любовта. Съвременнитѣ хора страдатъ, понеже не знаятъ, какво нѣщо е любовта. Тѣ не познаватъ любовта. Да се жертвувашъ за хората, това не

е любовъ. Да раздадешъ имането си, това не е любовъ.

Като четете 13. глава отъ Първото послание къмъ Коринтянитѣ, виждате, какво се говори за любовта. Тя се отличава съ изобилие. Тя носи изобилень животъ, изобилни знания, изобилна свобода. Дето минава, любовта носи благословение. Нѣкои говори за любовъ, а е скържавъ, нищо не дава. Чудно нѣщо, любовъ имашъ, а се страхувашъ да не те обератъ. При това изобилие на вода, както е въ Мърчаево, кой може да те обере? Смѣшно е, топлата вода при Рударско да плаче, че ще я обератъ. Тоя топълъ изворъ се радва, че взимашъ нѣщо отъ него. И безъ това той изтича навънъ. Ако имате любовъ, не се страхувайте. Да се страхува оня чучуръ, който едва капе, че ще го обератъ, има смисълъ. Всѣки може да открадне неговата любовъ. Единственото нѣщо, което не се краде, това е Божията любовъ. Всичко може да се открадне, но любовта — никога. Всичко можешъ да раздѣлишъ, но любовта — никога. Всичко може да премѣстишъ, но любовта никой не може да помръдне. Нѣма сжщество въ свѣта, което може да помръдне любовта. Единствениятъ, Който може да мръдне любовта, това е Богъ. Има Единъ, Който може да я мѣсти. Никой другъ не може да се докосне до любовта. Като я бутне нѣкой, самъ вижда, че тая работа не е за него. Остава я и си заминава. Ето

защо, ако искате да премѣстите любовта, извикайте Господа на помощъ. Иначе, ще се осакатите. Какъ мислите вие по тоя въпросъ, това е друга работа. Не се плашете отъ хората, че могатъ да откраднатъ любовта ви. Деньтъ, въ който се убедите, че никой не може да отнеме любовта ви, е день на свобода.

Сега азъ ви представямъ въпроса за любовта въ материална форма, за да бжде разбранъ. Защото, всички мжчнотии, които може да се явятъ въ бждеще въ живота ви, ще се разрешатъ чрезъ закона на любовта. Единственото нѣщо, което разрешава труднитъ задачи, е любовта. Безъ любовъ тѣ не се разрешаватъ. Искашъ да съживишъ единъ умрѣлъ — любовта ще направи това. Искашъ да помогнешъ на нѣкой невежа — любовта ще му помогне. Единствената сила, която помага, както трѣбва, при всички условия, това е любовта. Всички сжщества, отъ единия край на живота до другия, сж носители на любовта. Който разбира тоя законъ, той придобива съвършенство. Който не разбира закона, остава съ своето несъвършенство. Любовта изключва всѣкаква обила.

Какво нѣщо е обидата? — Накърнено чувство. Представете си, че единъ саможивъ човѣкъ се сдружи съ нѣкого. Той се привързва къмъ него, обиква го и го нарича свой приятелъ. Той е така създаденъ, че не може да дружи съ много хора, но изисква това и отъ

приятеля си. Ако другъ нѣкой обикне приятеля му, или приятельтъ му дружи съ други, той започва да страда. Казва, че приятельтъ му го обидилъ. Не, чувството му е накърнено. Обидата се явява въ единичната любовъ. Ако той разшири сърдцето си и приеме повече хора, обидата ще го напусне. Можете ли на едно колело, което полива градината, да турите само една кофа и съ нея да полѣте цѣлата градина? Една кофа вода не може да полѣе градината. Ако на цѣлото колело поставите много кофи, градината по-лесно ще се полѣе. Хората сж кофи, които постоянно гребатъ отъ водата на любовта. Важно е, кофитѣ ни да сж здрави и да поливатъ градината. Божествената градина трѣбва да се полива. Плодоветѣ на тая градина носятъ благо за всички. Ако никжде не си поливалъ, никакви блага не те очакватъ. Очаквашъ ли отъ чуждитѣ градини, малко ще получишъ.

Сладкитѣ плодове идатъ оттамъ, дето сте поливали. Горчивитѣ плодове идатъ оттамъ, дето не сте поливали. Защо идатъ горчивитѣ плодове? — Защото не си поливалъ. Защо идатъ сладкитѣ плодове? — Защото си поливалъ. Това всѣки може да провѣри. Богъ иска да ни застави да работимъ, за да бждатъ плодетѣ ни сладки. Христосъ казва: „Отецъ ми работи, и азъ работя“. Богъ работи, за да ставатъ плодетѣ сладки. Ако Господъ не работи, явяватъ се горчивитѣ плодове. Дето Господъ ра-

Боти, тамъ плодеветъ сж май-сладки. Когато и ние работимъ съ Него заедно, и нашитѣ плодове сж сладки. Дето Господъ не работи, тамъ сж горчивитѣ плодове. Дето ние не работимъ, тамъ сж горчивитѣ плодове. Ето една практична философия, която трѣбва да провѣрите. Върху нея ще съградите живота си. Не поливайте, дето други сж поливали. Не сѣйте, дето мнозина сж сѣли. Ще сѣнешъ тамъ, дето никой не е сѣлъ. Радвай се на това, което ти си посѣлъ. Духътъ въ васъ ви ръководи. Работете, за да имате постижения, да придобиете радостта. Тогава ще провѣрите стиха: „И скръбта ви ще се превърне на радост“.

Днешниятъ день е облаченъ. И вашитѣ разбирания сж като тоя день. Всичката философия на земята е такава. Не е приятенъ денъ, стулено е, търсимъ заветъ между камънитѣ, но има противоречия. Студътъ минава и презъ дупкитѣ. Това е старото учение на свѣта. Знаешъ ли, какво значи, да те обичатъ хората? Да те обичатъ хората, това значи, да си наковалня. Като обичашъ, ти си чукъ върху наковалнята. Да му мисли гвоздеятъ, който е между наковалнята и чука. Въ човѣшката любовъ има наковалня, има и чукъ, който удря отгоре. Искате ли тогава да ви обичатъ? Хората обичатъ гвоздея. Наковалнята казва: Удряй, да покажешъ любовта си. Гвоздеятъ знае, че нѣкой го обича, но ще опита тая любовъ. Като

мине между наковалнята и чука, той става истински гвоздей. Тогава казватъ: Турете гвоздеа на работа. Хора, които не се обичатъ, гвоздеятъ ще ги застави да се обичатъ. Бихте ли желали любовта на гвоздеа? Гвоздеятъ закове две дъски, а после съ тесла ги разковаватъ. Това показва, че никаква любов не е съществувала.

Да се говори за любовъ между хората, това е заблуждение. На оня, когото обичашъ, ще поливашъ градината. Съ любовта си ще разберешъ, че и неговата градина се нуждае отъ поливане. И който те обича, също полива твоята градина. Като види, че градината ти е суха, безъ да го молишъ, той ще я полѣе. Това сж хора, които обичатъ. Човѣшкиятъ умъ е отлична градина. Човѣшкото сърдце е отлична градина. Човѣшката душа е отлична градина. Тия градини се поливатъ съ Божията любовъ. Тамъ растатъ плодни дървета съ сладки плодове. Ще приведа единъ примѣръ отъ химията, за обяснение на отношенията между хората. Напримѣръ, водата е съставена отъ два елемента: водородъ и кислородъ. Водородътъ е два пѣти повече по обемъ отъ кислорода. Водородътъ гори, но не поддържа горението; кислородътъ поддържа горението, а самъ не гори. Ако нѣма кой да поддържа горението, то престава. Питатъ нѣкои, защо трѣбва да се пие вода. Когато пиешъ вода, тя се разлага по особенъ вътрешенъ начинъ. Водоро-

дътъ отива въ сърдцето, дето става горение, и въ резултатъ на горението се образува топлина. Въ помощъ на тоя процесъ иде кислородътъ, който подържа горението. Като влѣзе въ ума, кислородътъ помага за образуване на свѣтлината. Кислородътъ никога не отива въ сърдцето, понеже то се нуждае отъ водородъ. Значи, сърдцето се нуждае отъ любовъ, която произвежда горение и топлина. Умътъ се нуждае отъ любовъ, която подържа горението и образува свѣтлина. Това, което подържа горението, е свѣтлина; това, което гори, е топлина. Казва нѣкой: Изгорѣхъ. Щомъ горишъ, топлина ти е нужна. Щомъ горишъ, ти си водородъ; щомъ подържашъ горението, ти си кислородъ.

Любовъта не гори, но подържа горението. Това, което гори, е материалната любовъ. И тая любовъ е нужна, но тя не може да гори, ако Божествената любовъ не я подържа. Всичкитѣ противоречия въ живота ставатъ въ човѣшкото сърдце. Човѣшката любовъ изгаря човѣка. Тя се различава по степенъта на топлината. Безъ топлина човѣкъ замръзва; съ топлина човѣкъ оживява. Ако се пресили любовъта, топлината става по-голъма, отколкото трѣбва. Тогава се създава единъ неестественъ процесъ, и всичко се обръща на па̀ра. Мощна е само Божествената любовъ; човѣшката любовъ е слаба, немошна. Човѣшката любовъ може да се уподоби на млѣко.

Като го сипешъ въ тенджерата и запалишъ огъня, млѣкото постепенно се повдига, докато кипне. Който не разбира закона, мисли, че млѣкото се увеличило. Ако млѣкото продължава да стои на огъня, най-после излиза отъ тенджерата и се изгубва. И вие мислите, че като се надигне любовта въ васъ, ще напълни цѣлата стая. Ще намалите огъня, за да не изтече млѣкото отъ тенджерата навънъ.

Божествената любовъ е голѣмъ, вѣченъ изворъ, който тече непрестанно. Той пълни всичко. Празднитѣ сѣдове пълни, а до пълнитѣ не се докосва. Само Божията любовъ пълни всички сѣдове. Ако нѣма какво да мислите, любовта ще ви намѣри работа. Ако мислите, че много знаете, любовта минава край васъ и си заминава. Радвайте се на човѣшката любовъ, която е станала слугиня. Радвайте се на Божествената любовъ, която е станала господарка. Като дойлатъ и дветѣ при васъ — господарката и слугинята—приемете ги съ разположение. Приемете Божията любовъ, присметете и нейната слугиня. Като ги оставите, дветѣ сами ще се спогодятъ. Никакви наставления не имъ давайте. Тѣ ще уредятъ работитѣ си така добре, както никой другъ не може да ги уреди. Ако се намѣсите въ тѣхната работа, всичко, каквото имате, ще го изгубите. Тѣ казватъ : Щомъ нѣмате нужда отъ насъ, ние си заминаваме. Като останете сами, студътъ ще дойде. Студътъ иде всѣкога, когато свѣтлината и топлината си

отиватъ. Като истинатъ рѣцетъ ти, не можешъ да се рѣкувашъ, не може да кажешъ „добъръ день“, не може да говоришъ. Когато хората оправятъ свѣта, любовта заминава. Днесъ е студено. Какъ ще си обясните това? Бащата има синъ и дъщеря, но тѣ не го слушатъ. Дъщерята иска да се ожени за нѣкого, когото бащата не обича. Синътъ иска да се ожени за нѣкоя мома, която майката не обича. Дъщерята трѣбва да слуша баща си, да се ожени за момъкъ, когото той обича. И синътъ трѣбва да се ожени за мома, която майката обича. Кой ви е научилъ да обичате? Баща ви. Ако бащата не ви е обичалъ, какъ щѣхте да знаете изкуството да обичате? Щомъ той ви обича, ще вървите по неговия пѣтъ. Богъ е научилъ бащата и майката да обичатъ. Затова ще ги слушате. Първиятъ, Който ни е научилъ да обичаме и да любимъ, е Богъ. Него ще слушаме.

Работете върху себе си да се подмладите. Новото учение ще ви подмлади. То носи методи за подмладяване. Какъ ще стане това, не мисли. Ще легнешъ, ще заспишъ и на сутринята ще станешъ подмладенъ. Какъ е станало това, не знаешъ, но става. Любовта е методъ за подмладяване. Тя сама иде при човѣка и донася всичко, което му е нужно. Виждамъ единъ селянинъ, какъ вършее съ два коня. Казвамъ му, че съ три коня по-лесно се вършее. Той отговаря: Само два коня имамъ. На другия день иде единъ конь, самъ влиза

въ хармана. Туриха му вжжето, и цѣлия день работиха съ тритѣ коня. Но хората си взеха коня, не позволиха да вършее на чуждѣ харманъ. Така и любовта иде сама при човѣка: свърши работата си и си отива. Всички хора трѣбва да бждатъ носители на Божията любовъ. Като дойде при васъ, любовта ще премахне всички противоречия. Тѣ се дължатъ на човѣшката лакомия и на неразбиране закона на любовта.

Ако хората разбиратъ любовта, сегашната война, въ която се избиватъ и осакатяватъ милиони хора, нѣмаше да стане. Хората искатъ да бждатъ богаги, господари, тѣ да владѣятъ и заповѣдватъ на свѣта, да нѣма по-силни отъ тѣхъ. Но иде вече любовта въ свѣта. Като дойде, всички противоречиви положения ще изчезнатъ, и хората ще се обикнатъ. Какъ ще стане това, не знаете; като стане, ще го видите. Тоя день не е далечъ. Като провървите нѣщата, тогава ще говорите. Сегашното състояние на живота е резултатъ на наслаявания отъ миналото, които трѣбва да продадете, и то доста скжпо. И като разбогатѣете, ще раздавате, но само по една ябълка. И вие, като любовта, ще се качите на гърба на човѣка и ще му дадете само една ябълка. Ако не позволи да се качите на гърба му, нищо нѣма да му дадете. Това е законъ. Дето не сте поливали, плодоветѣ сж горчиви. Ако сте поливали, сладкото ще дойде. Така, именно, ще знаете, защо иде сладкото и защо — горчивото. Слад-

чината е любовъ, горчевината е безлюбие. Понѣкога и горчивото е на мѣсто. Кога? Когато лѣкуватъ нѣкого. Горчивитѣ хапове лѣкуватъ, учатъ ни да поливаме. Кажешъ ли, че нѣмашъ време да поливашъ, горчевината иде. Кажешъ ли, че имашъ време да поливашъ, сладчината иде. Дето има време, тамъ има и поливане; дето нѣма време, нѣма поливане. Всички се оплакватъ, че нѣматъ време. Времето е дадно за любовта. Дето има любовъ, време има; дето нѣма любовъ, нѣма време. Дето има любовъ, и сладчина има; дето нѣма любовъ, горчевина има.

Сега азъ ви дадохъ въ резюме философията на любовта. Какво нѣщо е любовта? — Сила, която се крие въ ума, въ сърдцето и въ душата. Тя е сладчината. Красотата, това е любовта; хармонията, това е любовта; силата, това е любовта. Ако си грозенъ, знаешъ, защо си грозенъ; ако си красивъ, знаешъ защо си красивъ; ако си силенъ, знаешъ, защо си силенъ; ако си слабъ, знаешъ, защо си слабъ; ако си добъръ, или лошъ, знаешъ защо, си такъвъ; ако си богатъ, или беденъ, знаешъ причината за това. Истинското богатство е слуга на любовта. Истинското знание е слуга на любовта. Всички нѣща въ свѣта сж все слуги на любовта. Обаче, любовта е слуга само на Духа. Любовта е най-възрастната дъщеря на Бога. Тя е първата дъщеря, която урежда

свѣта. Тя е най-красивата, най-силната, най-разумната отъ всички останали дъщери.

Често хората се запитватъ: Защо съмъ жена, или защо съмъ мжжъ? Ти си жена, защото само женитѣ образуватъ топлина, само женитѣ горятъ постоянно. Защо съмъ мжжъ? — За да подържашъ горението и да произвеждашъ свѣтлина. Свѣтлината и топлината вървятъ заедно. Тѣ сж процеси, неразривно свързани. Оня, който не носи свѣтлина, не е мжжъ. Оная, която не носи топлина, не е жена, не е дева. Девата носи топлина, ангелътъ носи свѣтлина. Подъ „топлина“ не разбирамъ горение. Истинскиятъ огънь гори и не изгаря. Мойсей видѣ на планината кжпина, която горѣше и не изгаряше. Всѣка мисль, която подържа горението и го прави достъпно и за другитѣ, е свѣтлина. Безъ свѣтлина не бихме имали очи. Свѣтлината създаде очитѣ, да виждаме хубоститѣ на Божествения свѣтъ. Нѣма по-велико благо отъ това, да бждешъ дева. Най-чистото нѣщо е девата, тя гори и не изгаря. Най-красивото нѣщо е свѣтлината. Красива е човѣшката мисль. Чистъ е стремежътъ на човѣшката душа. Любовта и обичта сж два принципа въ свѣта, които повдигатъ хората. Защо съединението, получено отъ кислородъ и водородъ, наричаме вода? Защото отъ една страна тя носи свойствата на кислорода, а отъ друга — свойствата на водорода. Водата отваря пжтъ, т. е. води човѣка въ известна посока.

Днесъ е малко студено — безлюбието царува. То е миналото на човѣка. Ако носите първата любовъ въ себе си — Божията любовъ, веднага ще стане топло. Когато дойде любовта, цѣлото небе ще се отвори. Като погледнете къмъ небето, тукъ-тамъ е малко отворено, все имате малко любовъ. При човѣшката любовъ, човѣкъ не е свършено свободенъ, все нѣщо го притѣснява. Тукъ студътъ ни ограничава, затова говоримъ за човѣшката любовъ. Наблюдавалъ съмъ, какъ майката по-стѣпва съ децата си. Тя носи въ престилката си три-четири ябълки. Едното дете я следи съ отворени очи, коя ябълка ще даде на него и коя на братчето му. Ако даде по-голѣмата ябълка на братчето му, то започва да плаче. Това е човѣшка любовъ. Ще кажете, че децата сж глупави. Не, детето е художникъ. То има развито око. Вижда и разбира, коя ябълка е по-хубава. Ако майката даде на дветѣ деца еднакво хубави ябълки, децата сж доволни. Едното отъ тѣхъ погледне ябълката си и казва: И моята ябълка е като тая на братчето ми. Майката трѣбва да даде малката ябълка на по-малкото дете, а голѣмата — на по-голѣмото. Това е по-мѣрквата на човѣшката любовъ. По Божествената любовъ ябълките трѣбва да бждатъ еднакво голѣми.

Дойдохме вече до човѣшката любовъ, до човѣшката мисль. Мисльта на човѣка иска да бжде господарка на любовта, а това е не-

възможно. Човѣкъ се бори като Якова съ Господа. Яковъ видѣ, че не може да победи. Господъ бутна Якова по бедрото, и той окуцѣ. Тогава Яковъ каза: Благослови ме, Господи, да разбера Твоето учение. Яковъ имаше две жени, за които слугува 14 години при вуйчо си Лавана. Когато Яковъ се връщаше при брата си, Господъ му се яви и каза: Ти трѣбва да напуснешъ стария животъ. Ти взе благословението отъ баща си чрезъ насилие, затова трѣбва да изправишъ живота си. Най-после Яковъ съзна погрѣшката си и, като се връщаше при брата си Исака, отдалечъ още отдѣли частъ отъ имането си за него и каза: Отсега съмъ твой рабъ.

И тъй, като дойдете до закона на любовта, давайте на всички по равно. Въ Божествената любовъ има равенство, въ човѣшката любовъ въпросътъ се разрешава другояче: единъ има повече, другъ — по-малко. Това е неестествено. Въ Божествената любовъ хората сж еднакво силни, пълни съ любовъ и себеотричане.

Сега да слѣземъ долу, да ни угости тамъ човѣшката любовъ!

*

6. Беседа отъ Учителя, държана на 25 августъ, петъкъ, 6 ч. с. 1944 г., на върха Острець, Витоша.

СИРОМАХЪ И БОГАТЪ

Чете се беседата „Поливане“, държана на върха Острецъ.

Като слушамъ беседата, ако бѣхъ странникъ, щѣхъ да кажа, че е държана при неблагоприятни условия. Времето е било студено, салонътъ неотопленъ, пианото разстроено, хората гледали по-скоро да се прибератъ на топло. Такова е впечатлението отъ беседата. Българскиятъ езикъ не е за такава беседа, а европейскитѣ езици още по-малко. За тая беседа е нуженъ такъвъ езикъ, при който всѣка дума да има само едно значение. Представете си, че единъ великъ музикантъ дава концертъ. Пианото е голѣмо, хубаво, но разстроено. Може ли музикантътъ да даде отличенъ концертъ? Ще кажете, че той не свири хубаво. Той свири хубаво, но пианото не отговаря на условията, които хармонията изисква. При това, публиката е болна. Единъ се оплаква отъ коремъ, другъ — отъ ревматизъмъ въ колѣното. Какъ ще слушатъ беседата тия хора? Ще гледатъ по-скоро да се свърши. Любовта изисква здрави, а не болни хора. Когато дойде тя, ако сте болни, не отивайте да слушате. Ще кажете, че трѣбва да се спазватъ известни правила.

Когато човѣкъ е далечъ отъ васъ, ще

говорите високо да ви чува; когато е близо, тихо ще говорите. Вие постъпвате точно обратно. Когато сте близо, единъ до другъ, високо говорите; когато сте далечъ, тихо говорите. Така разбирате и вие любовта — по човѣшки. Ако сте близо до хората, високо говорите; на отдалеченитѣ отъ васъ тихо говорите. Мислите ли, че тая любовъ е разбрана? Мислите ли, че и еднитѣ, и другитѣ ще ви чуятъ добре? Любовта си служи съ най тихия гласъ, какъвто сжществува въ Битието. Нѣма по-тихъ гласъ отъ нейния. За да чувате тихия гласъ на любовта, трѣбва да имате добре развито ухо, добре нагласенъ умъ. Силнитѣ звукове, високиятъ говоръ, грубитѣ изрази на чувствата, запаленото сърдце, силната свѣтлина сж неразбрани нѣща. Тѣ сж силни работи. Какъ вижда Господъ въ тъмнитѣ мѣста? Дето никой не прониква, Господъ и тамъ вижда. Той вижда и въ най-затѣнтенитѣ мѣста. Споредъ васъ, кой човѣкъ е по-умень: който туря петъ бучки захаръ въ чашата си, или който туря само една бучка? Ако бучката захаръ сгрува сто лева, петтѣ бучки струватъ петстотинъ лева. Кой отъ двамата е по-економиченъ? Ще кажешъ, че си привикналъ да пиешъ съ петъ бучки захаръ. Това е неестественъ навикъ.

Друго положение. Какъ отива човѣкъ на баня: съ новия си костюмъ, или съ стария? Ако отивашъ съ новия костюмъ, като влѣзешъ въ банята, ще го съблѣчешъ. Съ нови дрехи

въ банята не се влиза. Сжщото положение е и съ оня, който отива съ старитѣ си, скжсани дрехи. Преди да влѣзе въ банята, той трѣбва да се съблѣче. И въ единия, и въ другия случай ще съблѣче дрехитѣ си и ще влѣзе въ банята голъ. Ако влѣзешъ съ старитѣ, съ скжсанитѣ си дрехи въ банята, тѣ ще се изператъ и ще излѣзешъ оттамъ съ чисти, прани дрехи. Ако влѣзешъ съ новитѣ си дрехи, ще развалишъ формата и вида имъ. При любовъта невежигѣ излизатъ учени; ученитѣ излизатъ невежи, съ изопаченъ видъ и форма.

Какво е положението на детето въ утробата на майката? Докато е въ утробата на майка си, детето е облѣчено съ царска мантия, то е въ рая. Като сгрѣши, то се ражда вече. Това, което наричаме раждане, не е нищо друго, освенъ съгрѣшаване. Богъ пжди детето отъ рая навънъ, т. е. то излиза отъ утробата на майка си. Казано е въ Писанието: „Ако сѣмето не се посади въ земята и не изгние, не може да изникне, не може да даде плодъ“. Аналогия е това. Когато си служите съ известна аналогия, т. е. съ нѣкакво сравнение, трѣбва да съпоставяте нѣщата, за да дойдете до право разбиране, каквото сжществува въ човѣшкото сърдце и въ човѣшкия умъ. Сърдцето възприема нѣщата по единъ начинъ, умътъ — по другъ начинъ. Сърдцето разбира сладчината, умътъ разбира красотата. Умътъ никога не може да разбере, що е сладчина; и

сърдцето никога не може да разбере, що е красота. Когато сърдцето иска да разбере красотата, то се качва въ ума; когато умът иска да разбере сладчината, той слиза въ сърдцето. Ако умът не може да слъзе въ сърдцето, той не разбира сладчината. Ако сърдцето не може да се качи въ ума, то не разбира красотата.

Често се запитвате: Защо човѣкъ слиза на земята? — За да разбере сладчината и горчевината. Защо трѣбва да се качи на небето? — За да разбере красотата и грозотата. На небето се разбира грозотата и красотата, на земята се разбира сладчината и горчевината. Грозотата е сѣнка на красотата, горчевината е дреха на сладчината. Сладчината е облѣчена въ горчевина. Тя не може да се прояви безъ горчевината. Ако нѣма сладчина, нѣма и горчевина; ако нѣма горчевина, нѣма и сладчина. Тѣ вървятъ заедно. Хората искатъ сладчина безъ горчевина. Невъзможно е сладчина безъ горчевина и горчевина безъ сладчина.

Какво се иска отъ съвременнитѣ хора? — Да пѣятъ. Всѣки да напише най-хубавата пѣсень, по всичкитѣ правила, съ всичкитѣ украшения. За да изпѣешъ, или да изспиришъ една хубаво написана пѣсень, се изисква най-добриятъ пѣвецъ, съ добре развито гърло, или най-добриятъ музикантъ, съ най-хубавъ инструментъ. Така и безъ добре нагласено сърдце, сладчината не може да се разбере. И безъ до-

бре нагласенъ умъ, красотата не се разбира. По сжщия законъ, за да предадешъ истината, иска се добре нагласена душа и духъ. Представете си, че едно дете минава презъ рѣкичка, дълбока петъ сангиметра. Вие викате да не минава то презъ рѣката, да не се удави. Не говорите истината. Не викайте, но кажете на детето: Мини спокойно презъ рѣкичката. Другъ е въпросътъ, ако детето минава презъ рѣка, десетъ метра дълбока. Тамъ можете да викате, защото детето, наистина, ще се удави. Всѣкога, когато говоримъ нѣщо, трѣбва да изразяваме истината. Не казвайте, че въ плитката вода човѣкъ ще се удави. Това сж невѣрни работи. Казвашъ, че сърдцето ти гори. Сърдцето не гори. Това, което гори и изгаря, е плитка вода, отъ четири-петъ сантиметра. Ще се удавишъ ли въ такава вода? Нѣма да се удавишъ. Водата на тая рѣкичка лесно пресѣхва. И тогава, на повърхността на почвата ще се яви тиня. Докато има вода, макаръ и малко, казваме, че рѣкичката е плитка. Щомъ пресѣхне водата, явява се пѣсъкъ и тиня.

Казвамъ: Когато слушамъ да четете нѣщо, азъ, странникътъ, виждамъ да излиза нѣщо твърдо отъ устата ви, като пастърма. То трѣбва да се вари най-малко петъ-шестъ часа, за да омекне. Четенето отговаря на времето. Вие сте облѣкли любовта съ дрипави дрехи. Тя се възмущава и се явява съ мъгла. Тя иска да каже, че трѣбва да отидете на баня. Какъ вли-

зашъ въ банята: облѣченъ, или голъ? Ако не съблѣчешъ дрехитѣ си, ти си невежа. Ако влѣзешъ съ хубавитѣ си дрехи, ти си невъзпитанъ, безхарактеренъ човѣкъ. Ако оня съ дрипавитѣ дрехи, и другиятъ съ хубавитѣ дрехи се съблѣкатъ и влѣзатъ въ банята голи, и двамата сж умни. Разликата е само въ това, че тѣлото на оня съ хубавитѣ дрехи е по-чисто отъ тѣлото на другия, съ скжсанитѣ дрехи. Но като се окжпятъ въ банята, и двамата ще бждатъ чисти. Банята подразбира Божественото учение. Ако хората сж облѣчени съ хубави или съ скжсани дрехи, това е земната човѣшка любовъ. И еднитѣ, и другитѣ се нуждаятъ отъ баня. Който не влиза въ тая баня, не може да познае Божествената любовъ. Страданието представя събличане на хубавитѣ дрехи. Примиряването, т. е. окжпването въ банята представя скжсанитѣ дрехи. Излизането вънъ отъ банята, това е Божествената радостъ. Това е новото разбиране, което осмисля живота. Другитѣ работи оставатъ неразбрани.

Сега, ако азъ се заема да поправа една беседа, като стенографъ, нѣма да я познаете. И десетъ пжти да я прочета, нѣма да ви дотегне. Тя трѣбва да мине презъ банята. Който влиза въ банята, ще спазва правилото: да се съблѣче и голъ да влѣзе въ банята. Дали си съ хубави или съ скжсани дрехи, ще се съблѣчешъ, и голъ ще влѣзешъ. И Адамъ бѣше голъ въ рая. Голотата е чистота. Обличането,

както хората сега се обличатъ, е грѣховно състояние. Като поставятъ въ затворъ нѣкого, свалятъ дрехитѣ му, но не го оставятъ голъ; обличатъ го въ халатъ, а на ржцетѣ и на краката му турятъ вериги, да дрънкатъ. Затворникътъ става щеславенъ. Двама-трима адютанти го придружаватъ и отдалечъ го препоръчватъ. Каква е разликата между царъ и затворникъ? И царя придружаватъ, и затворника го придружаватъ. Царътъ е добре облѣченъ, а затворникътъ — въ халатъ. И двамата отиватъ на баня. И двамата се събличатъ голи и влизатъ въ банята. Защо царътъ се радва на положението си, а затворникътъ скърби? Неразбиране е това. Какво ще бжде положението на царя, ако го качатъ на единъ слабъ, хилавъ конь? Това ще бжде най-голѣмата обида за него. Какво ще бжде положението на затворника, ако се качи на хубавъ файтонъ? Затворникътъ ще се радва. Какво ще кажатъ хората, които гледатъ отвънъ? Тѣ ще се възмутятъ. Какво трѣбва да се направи тогава? Затворникътъ трѣбва да се качи на хилавия конь, а царътъ — на файтона. Това е естествениятъ редъ на нѣщата.

Какво представя царътъ и какво затворникътъ? Царътъ е богатъ човѣкъ, а затворникътъ — беденъ. Бедниятъ трѣбва да се моли, за да си напълни чувалътъ. Щомъ чувалътъ му се напълни, той трѣбва самъ да го вдигне, нѣма защо да се моли. Кога трѣбва да се моли

богатиятъ? Когато чувалътъ е на гърба му. Той се моли да снематъ чувала. Щомъ изпразнатъ чувала, той ще го вземе и ще бѣга. Богатитѣ хора се нуждаятъ отъ изпразване на чувалитѣ, беднитѣ се нуждаятъ отъ пълнене на чувалитѣ. Богатитѣ иматъ опитността на пълнитѣ чували; беднитѣ иматъ опитността на празнитѣ чували. Когато бедниятъ вика при празния чувалъ, това е на мѣсто; когато богатиятъ вика при пълния чувалъ, и това е на мѣсто. Когато богатиятъ вика при празния чувалъ, това не е на мѣсто; когато бедниятъ вика при пълния чувалъ, това не е на мѣсто.

Сега, като се говори за любовта, вие си я представяте като нѣкакво силно течение. Любовта не е течение. Единственото невидимо нѣщо въ свѣта е любовта. Отде иде, накжде отива, какъ тече, не се знае. Тя носи всички блага, но остава невидима. Тя е невидима, не само по форма, но и по сжщество. Тя иде по най-тихъ начинъ и носи най-полезни работи. Вие считате за любовъ благата, които тя оставя. Това сж блага, а не самата любовъ. Плодътъ, който взимате, считате за любовъ. Сладчината, която опитвате, считате за любовъ. Сладчината се усѣща, но какво е въ сжщността ѝ? Ябълката виждате, формата ѝ виждате, но сладчината ѝ е невидима. И вие искате да видите любовта, както виждате ябълката. Единственото невидимо нѣщо е любовта. Тя се опитва, вкухва се, чувствува се, но не се вижда.

Значи, това, което чувствуващъ, което усѣщашъ, което опитвашъ, е сладчина. Какво представя любовта? Форма не можешъ да ѝ дадешъ, но чувствуващъ, усѣщашъ, че сладчина се внася въ тебе. Обаче, сладчината на крушата, на ябълката, на сливага се различаватъ. Лесно може да се опише разликата между тѣхъ, но сладчината се опредѣля мжчно. Жълтиятъ цвѣтъ на крушата не е сладчина; червениятъ цвѣтъ на ябълката не е сладчина; синиятъ цвѣтъ на сливата не е сладчина — това сж етикети. Плодоветъ на любовта се виждатъ, но любовта не се вижда. Когато казваме, че Богъ е невидимъ, подразбираме сладчината. Безъ да се вижда, тя се чувствува реално. Каквото и да говорите, всички имате схващане за Божията любовъ.

Едно се иска отъ васъ: Като се приближавате до любовта, да бждете доволни. Явили се най-малкото недоволство, ти си извънъ любовта. Тя не търпи абсолютно никаква дисхармония. Ако искашъ да разберешъ любовта, трѣбва да влѣзешъ при нея голъ, както въ банята. Съвършениятъ човѣкъ е голъ — красота има въ него. Отъ голия човѣкъ излиза свѣтлина. Той е облѣченъ въ свѣглина. И обикновениятъ човѣкъ може да се съблѣче голъ, но тъмнина излиза отъ него. Има два вида голи хора: отъ единия излиза свѣтлина, а отъ другия излиза тъмнина. И бѣлиятъ човѣкъ може да бжде голъ. Какво означава бѣлиятъ цвѣтъ, и

какво означава черниятъ? Черниятъ цвѣтъ означава празнота. Черенъ е праздниятъ чувалъ; пълниятъ чувалъ е бѣлъ. Значи, черното означава празнота, бѣлото означава пълнота. Празнотата се нуждае отъ пълнене. Що е свѣтлината? — Пълнота. Като изпразните свѣтлината, образува се тъмнина, т. е. празнота. Това е идейно схващане за бѣло и черно, за свѣтлина и тъмнина. Въ тоя смисълъ, сиромаштъ е тъмнина и празнота, богатиятъ е свѣтлина и пълнота.

Ние говоримъ за естественото богатство, а не за неестественото. Естествено богатиятъ е доволенъ. Неестествено богатиятъ е недоволенъ. — Защо? — Богатство носи на гърба си. Той е въ положението на натоварено животно: върви, пъшка, иска да снематъ товара му. Въ живота богатитѣ хора сж натоварени и недоволни. Беднитѣ сж разтоварени и доволни. Щомъ си доволенъ отъ знанието си, ти си придобилъ Божественото благо. Знанието трѣбва да ни радва. Всичко, което имаме, трѣбва да ни радва. Това е Божествено разбиране. Когато тжжишъ, това показва, че срѣдлага, въ която живѣешъ, не те оценява. Ти си лѣкаръ. Какъ ще те ценятъ и уважаватъ, ако си уморилъ десетина деца? Истински лѣкаръ с оня, който не е уморилъ нито едно дете. Лѣкаръ, който уморилъ десетки деца, носи отговорностъ, ще го сждятъ. Той трѣбва да изучава изкуството на лѣкуването. Всѣки пѣвецъ, който не се е научилъ

добре да мѣе, бива освиркванъ. Десетъ пѣти да се яви на сцената, ще го освиркатъ. Неправилното пѣене на една пѣсенъ е сѣщо, както недоброто лѣкуване. Съ пѣсенъта си и пѣвецътъ е уморилъ нѣкого. Който пѣе добре, по всичкитѣ правила, той е бабувалъ добре, и детето се родило живо. Да бждешъ добъръ лѣкаръ, значи, да бабувашъ добре.

И тъй, когато бабувате на вашитѣ мисли, гледайте да не уморите нито една отъ тѣхъ. Уморите ли една отъ тѣхъ, ще ви държатъ отговорни. Вие сте лѣкаръ на вашитѣ мисли; вие сте лѣкаръ на вашитѣ чувства; вие сте лѣкаръ на вашитѣ постѣпки. Ако за една мисълъ, за едно чувство и за една постѣпка ви държатъ отговорни, колко по-голѣма ще бжде отговорността ви за десетъ мисли, за десетъ постѣпки. Азъ не сѣдя лѣкаритѣ. Ако река да ги сѣдя, и мене ще сѣдятъ. Казано е: „Съ каквато мѣрка мѣришъ, съ такава ще ти се отмѣри“. Вие искате да се примирите. Докато богатиятъ и сиромасътъ не влѣзатъ въ банята, не могатъ да се примирятъ. Оня съ чиститѣ дрехи не може да се примири съ другия, облѣченъ съ нечисти дрехи. Обоняние има той. Какъ ще обичате единъ човѣкъ съ много неджзи? Казвате: Човѣщина трѣбва да има. За да бждешъ обичанъ, трѣбва да влѣзешъ въ банята. Богатиятъ и сиромасътъ ще се побратимятъ, когато влѣзатъ въ банята.

Законъ е: Богатиятъ да се радва, когато

се освободи отъ богатството си; и сиромаштъ да се радва, когато се освободи отъ сиромашията си. Тогава и двамата сж на едно равнище. Ако богатиятъ съжалява, че изгубилъ богатството си, и ако сиромаштъ съжалява, че изгубилъ сиромашията си, тѣ сж пакъ на едно равнище. Но сиромаштъ никога не съжалява, когато изгуби сиромашията си. Рѣдко ще срещнете сиромашъ, който съжалява, че изгубилъ сиромашията си. И богатиятъ не се радва, когато изгуби богатството си. Рѣдко ще срещнете богатъ, който се радва, че изгубилъ богатството си. Подъ „сиромашъ“, въ широкъ смисълъ, разбираме добъръ човѣкъ, който не е извършилъ никакво престѣпление. Подъ „богатъ“, въ широкъ смисълъ, разбираме човѣкъ, който е извършилъ много престѣпления. Да се радва човѣкъ, когато се освободи отъ богатството си; да съжалява, когато изгуби сиромашията си. Сиромашията е богатство на небето, богатството е сиромашия на земята.

Сега трѣбва да закусимъ, да дойдемъ до благо на нѣщата.

•

7. Беседа отъ Учителя, държана на 26 августъ, сѣбота, 6 ч. с., 1944 г. на хижа Острецъ, Витоша.

ЦЕННОТО

Чете се беседата „Законътъ на недоволството“ отъ книгата „Отворени форми“.

Животътъ е велика драма, въ която всички хора сж действащи лица — актьори. Хората се запитватъ, какво ще стане съ живота. Нищо нѣма да стане. Драмата трѣбва да се играе добре. Ако актьоритѣ играятъ добре, всички печелятъ. Трѣбва ли нѣкой да печели отъ драмата? Който писалъ драмата, самъ казва: Много добре е написана. Всѣка драма е добре написана.

Нѣкои искатъ да знаятъ, кой ще бжде победителъ. Въ драмата победители нѣма. Действащитѣ лица трѣбва да си изиграятъ ролята добре, да получатъ похвала за онова, което сж играли. Ако човѣкъ играе роля на любовта, победителъ ли трѣбва да бжде? Той трѣбва да играе добре ролята си, да покаже, какво нѣщо е любовта. Трѣбва ли въ живота човѣкъ да бжде победителъ? Той трѣбва да живѣе, да прояви най-добрия животъ. За кого има драма: за мъртвитѣ хора, или за живитѣ? — За живитѣ, разбира се. За мъртвитѣ никаква драма не сжществува. За живитѣ е драмата. Тя подразбира, че героятъ е поставенъ на изпитание и трѣбва да издържа --

герой да бжде. Той трѣбва да издържи изпита си добре, да покаже силата си. Героятъ не трѣбва да бжде слабъ.

Сега деньтъ е хубавъ, но се играе една слаба драма. Вѣтрътъ, който духа днесъ, е драма. Той ни изпитва. Ние имаме желание да се върнемъ въ хижата, на топло. Тукъ салонътъ не е отопленъ.

За какво мисли най-много гладниятъ? Различни работи може да му предложимъ, но кое го интересува най-много? — Хлѣбътъ. Въ даденъ моментъ, човѣкъ трѣбва да се интересува отъ това, което е най-сжщественно въ живота. Кое е най-сжщественото въ живота? — Най-сжщественото е любовта. Щомъ придобиешъ любовта, всички възможности ще дойдатъ. Щомъ изгубишъ любовта, изгубвашъ и възможноститѣ.

Първото нѣщо: Човѣкъ трѣбва да търси най-ценното въ свѣта. Другитѣ нѣща идатъ сами по себе си. Като изгуби най-ценното, и другитѣ нѣща се губятъ. Съвременниятъ свѣтъ е изгубилъ най-ценното — живота. Той се отдѣлилъ отъ него, и днесъ го търси тамъ, дето го нѣма. Тѣй както хората живѣятъ, виждаме, че сж изгубили ценното — любовта, която ражда живота. Тѣ не служатъ на любовта, но служатъ на временни, преходни нѣща, отдето идатъ всички страдания и противоречия.

Какво ще стане сега, ако липсва слънцето? Ще настане тъмнина и такъвъ студъ,

на който никой не може да издържи. Когато слънцето иде, условията се подобряватъ. Законъ е: Когато любовта влѣзе въ човѣшката душа, тя подобрява всички нѣща. Ценното е слънцето, ценното е любовта въ живота.

Кой връхъ тукъ е най-високъ? — Върхътъ Селимица. Той е по-високъ отъ Острецъ. Стремете се къмъ високитѣ върхове!

*

8. Беседа отъ Учителя, държана на 27 августъ, недѣля, 6. ч. с., 1944 г., на полянка надъ хижа „Еделвайсъ“, Витоша.

СЪНКА И РЕАЛНОСТЪ

Чете се беседата. „Живитъ линии на съзнанието“ отъ книгата „Отворени форми“.

Всички говорятъ за реални и нереални нѣща. Кои нѣща сж реални? Реално е това, въ което човѣкъ живѣе всѣки даденъ моментъ. Нереално е това, за което той само мисли. Седишъ и мислишъ за нѣкакъвъ бждещъ животъ, но какъвъ е тоя животъ, самъ не знаешъ — сѣнка е това. Сжществата, които живѣятъ въ реалността, хвърлятъ понѣкога своитѣ сѣнки къмъ насъ. Като изучаваме тия сѣнки, ние гледаме на тѣхъ като на реалностъ и ги наричаме животъ. Значи, сѣнкитѣ на реалността сж наша реалностъ. Ние се измѣняме и се чудимъ, защо ставатъ гия промѣни. Младъ си, но следъ време остарявашъ. Отвънъ си старъ, измѣнилъ си се, но вътрешно се чувствуващъ младъ. Какъ ще се справишъ съ това противоречие? — Кога остарява човѣкъ? -- Когато престане да люби. Всѣки, който престава да люби, остарява; всѣки, който люби, се подмладява. Има стари хора, които не сж стари; има деца, които не сж млади. Любовта прави човѣка уменъ, добъръ и силенъ. Това сж качества на любещия. Хората на любовта не се измѣнятъ, тѣ сж вѣчно млади. Външно се измѣнятъ, но вътрешно — никога.

Какво разбирате подъ „младъ и старъ“ ? Това сж неразбрани думи. Стариятъ има желание да бжде младъ, т. е. да има топлина. Не отдѣляйте свѣтлината отъ топлината. Когато отдѣляте свѣтлината отъ топлината, младъ сте. Когато свѣтлината е външенъ процесъ, човѣкъ е старъ; когато топлината е вътрешенъ процесъ, човѣкъ е младъ. Когато свѣтлината е отвѣнъ, а топлината — отвжтре, това е съвършениятъ човѣкъ. Значи, съвършениятъ проявява едновременно и свѣтлина, и топлина. Стариятъ има само свѣтлина отвѣнъ; той е лишенъ отъ вътрешна топлина, затова иска да бжде младъ. Младиятъ има вътрешна топлина, безъ външна свѣтлина, затова иска да бжде старъ. И децата искатъ да станатъ голѣми. Младиятъ трѣбва да се стреми къмъ свѣтлината, безъ да изгубва вътрешната си топлина; и стариятъ може да се подмлади, безъ да губи външната си свѣтлина. Ако си младъ, приеми свѣтлината отвѣнъ. Така ще придобиешъ качества на стария. Ако си старъ, приеми топлината отвжтре, така ще се подмладишъ.

Приятно е да гледашъ дете въ положение на възрастенъ човѣкъ, да те учи. Едно шестгодишно дете, доста интелигентно, се забавляваше единъ день съ своитѣ играчки. Спрѣхъ се предъ него, да видя, какъ играе. То ме погледна и ме попита: Ти имашъ ли такива играчки? — Нѣмамъ. — Тогава азъ ще ти покажа, какъ си играя. Това автомобилче

нѣма да трѣгне, ако не въртна ключа. Ако не го навия, не трѣгва. Така трѣбва да правишъ и ти. Учи ме това дете, и азъ го слушамъ. Ще кажете, че е унизително за мене да ме учи едно малко дете. Какво отъ това? Като слушамъ детето, азъ се питамъ: Зная ли всичко, което става въ природата? Мога ли да навия едно растение, и то да започне да расте? Нѣкое разумно същество е навило растението, и то расте нагоре. Нѣкой е скърбенъ, но ти не можешъ да го навиешъ и да превърнешъ скръбта му въ радостъ. Обаче, нѣма скръбъ, която да не се премахва. Умрѣло нѣкое дете, майката плаче, не може да се утеши. Навий машината на детето, и то ще се съживи. Всѣко нѣщо, което е навито, се развива; и всѣко нѣщо, което се развива, може да се навива. Казватъ за нѣкого, че го навили. Щомъ го навили, ще го развиятъ. Който се развива, е герой. Навитиятъ е слабъ, но като се развива, става силенъ. Не е лошо, че си навить. Щомъ си навить, ще се развиешъ.

Що е погрѣшката? — Неразбрана добродетель. Що е добродетель? — Разбрана погрѣшка. Даватъ ти едно сѣмсе. Погледнешъ сѣмето, нищо особено не виждашъ. Като го посадишъ, отъ него излиза голѣмо дърво, което следъ време дава плодъ. Плодътъ е доброто, скрито въ сѣмето. Ти поглеждашъ къмъ дървото, радвашъ се на плодоветъ, не давашъ да ги обертатъ. Тѣ стоятъ известно време на дървото,

докато изгниятъ и окапятъ. Това е злото — погрѣшката на човѣка. Вие оставяте плодетъ на дървото и убеждавате хората, че не сж за ядене. Това е злото въ свѣта. Щомъ имашъ сѣмка, ще я посадишъ. Отъ плодетъ ѝ ще задържишъ само единъ, а останалитъ ще дадешъ на окръжаващитъ. При сегашнитъ условия на живота, вие не можете да приложите тая идея, понеже възгледитъ на хората сж тѣсни. Въ едно шише, отъ единъ литъръ вмѣстимостъ, не можешъ да налѣешъ петъ литри течностъ.

Ако имашъ шише на истината отъ единъ литъръ, колкото и да туряшъ, то се разширява — гъвкаво е. Колкото повече туряшъ, толкова повече шишето се разширява. Можешъ да туряшъ, колкото искашъ: туряшъ малко, шишето се смалява; туряшъ много, увеличава се. Нѣма нужда да носишъ много шишета. Гъвкаво е шишето на истината — не се чупи. Това шише само се мие и чисти, не позволява да бъркатъ въ него и да го чистятъ. Казватъ за Едисонъ, че когато дрехитъ му се изцапали при опититъ, той ги събличалъ, поставялъ ги на електрически токъ съ голѣмо напрежение, отъ 70—80 хиляди волта, и тѣ ставали чисти.

Говори се за малка и голѣма любовъ, за обикновена и необикновена любовъ. Малката любовъ произвежда малка топлина. Щомъ изчезне топлината, изчезва и любовта; дойде топлината, дохожда и любовта. Малката топ-

лина произвежда малка свѣтлина. Отде излиза топлината? Отъ слънчевия вжзелъ. Тая топлина трѣбва да се увеличава. Ако топлината ти е малка, можешъ да приемешъ и угостишъ само единъ човѣкъ. Дойдатъ ли двама, не ги приемашъ. Въ реалността има мѣсто за единъ, има мѣсто и за хиляди. Тя може да нахрани едного, може да нахрани и хиляди. Христосъ разбра тоя законъ, и затова можа да нахрани петхиляденъ народъ само съ петъ хлѣба. — Какъ направи това? — Колкото и да ви се обяснява, нѣма да разберете. Като направишъ нѣщо самъ, тогава ще го разберешъ. Каквото и да ти се разправя за сладчината, ще я разберешъ, като я опиташъ. Вкусътъ опредѣля сладчината.

Какво показва днешниятъ ясенъ день? — Че положението на хората е почнало да се подобрява. Разумниятъ свѣтъ е изработилъ новъ проектъ, споредъ който скоро ще дойде нѣщо добро. Нова свѣтлина прониква въ съзнанието на хората. Тѣ ще видятъ погрѣшките и престѣпленията, които сж правила, и ще знаятъ, какъ да ги исправятъ. Погрѣшките на миналото трѣбва да се исправятъ. Човѣкъ носи въ себе си и доброто, и злото. Злото трѣбва да се превърне на добро. Неразрешенитѣ задачи трѣбва да се разрешатъ, а разрешенитѣ — да се реализиратъ. Въ изпълнението на разрешенитѣ задачи е бждещето на човѣка. Всички очакватъ свѣтло, добро бждеще.

Представете си, че единъ човѣкъ ви обича. Какво трѣбва да направите за него? Защо се молите на Бога? Богъ е Любовь. Ще Му придадете ли нѣщо съ вашата молитва? Ние се молимъ на Господа, понеже е съвършенъ. Следователно, къмъ оня, който ни обича, ние можемъ да отправимъ само една добра, свѣтла мисль и да му благодаримъ. На съвършения, на любещия изпращаме своитѣ добри мисли — нищо повече не можемъ да му дадемъ.

Мисли за Бога, за да станешъ съвършенъ като Него.

Мисли за Бога, за да станешъ добъръ като Него.

Мисли за Бога, за да станешъ благъ като Него.

Казвамъ: Ако искашъ да направишъ нѣщо, мисли за Бога. Мислишъ за Господа, но нѣщата не ставатъ, както очаквашъ. — Защо? — Мисълъта ти не е права. Ако мислишъ за Бога и се гиѣвишъ, не си на правата страна; ако мислишъ за Бога и се обезсърдчавашъ, не си на правата страна; ако мислишъ за Бога и се съмнявашъ, не си на правата страна. Съмнението неизбѣжно ще дойде, но трѣбва да остане отвънъ. Не приемай съмнението вътре въ себе си. Приемешъ ли го, то трѣбва да стане въра.

Мнозина гледатъ на любовта като на преходна, нереална величина. На български езикъ думата „любовъ“ е изгубила силата си,

Споредъ мене, любовта е сила, която слиза отъ разумния свѣтъ, изтича презъ една курна и се влива въ едно корито. Хората я използватъ като вода, въ която ператъ нечиститѣ си дрехи. Щомъ стане нечиста, тѣ я хвърлятъ вънъ, като непотрѣбна. Който изучава любовта въ това състояние, дохожда до криво заключение. Значи, любовта, като чисти хората, става нечиста. Следъ това казватъ: Ето любовта. Като не я разбиратъ, хората турятъ нечистотиитѣ си върху нейния грѣбъ и мислятъ, че я познаватъ. Качеството на любовта е да чисти хората. И ти, ако любишъ, ще чистишъ калта на другитѣ. Калта на хората е торъ за растенията, а грѣховетѣ имъ — торъ за земята. Значи, и грѣховетѣ сж потрѣбни. Отъ калта на хората растенията даватъ сладки плодове, които ние опитваме. Благодарете на Бога за своитѣ погрѣшки и грѣхове. Радвайте се на добрвдетелитѣ, които сж вложени въ васъ. Да се радваме на това, което приемаме; да благодаримъ за това, което изпращае. Да благодаримъ, че ни освобождаватъ отъ калта. Понѣкога и по гърба на човѣка има калъ. Мжчно е човѣкъ да обича човѣка. Да обичашъ нѣкого, значи, да знаешъ, отъ какво има нужда той. На дете, надарено съ музикаленъ талантъ, не говори сладки думи, не му давай пари; дай му инструментъ да свири. На пѣвеца дай условия да пѣе, не го хвали. Любовта изисква отъ всички хора да про-

явятъ дарбитѣ си и едни на други да си помагатъ въ проява на доброто и хубавото, вложено въ тѣхъ. Ако хората не ни обичатъ, не можемъ да проявимъ доброто; ако ние не ги обичаме, не даваме възможность на доброто въ тѣхъ да се прояви. Като любишъ нѣкого, ти му давашъ възможность да се прояви; ако те обича нѣкой, той ти дава възможность да се проявишъ. Като любишъ нѣкого, ще му дадешъ възможность да се прояви. Музикантъ ще стане, поетъ ще стане, силенъ ще стане — всичко ще стане.

Първото нѣщо: трѣбва да любите и да обичате, трѣбва да ви любятъ и да ви обичатъ. Като любишъ, ти помагашъ; като те любятъ, на тебе помагатъ. Радвайте се, когато хората се проявяватъ. Всѣки, който люби, дава добъръ примѣръ; всѣки, който обича, дава добъръ примѣръ. Като любишъ и обичашъ, и ти си добъръ примѣръ. Щомъ любишъ и обичашъ, нѣма разлика между богати и бедни. Никой не иска да бжде беденъ, всѣки иска да бжде богатъ. Добре е всички да бждете богати. Но понѣкога не е добре човѣкъ да бжде богатъ. Турятъ на гърба ти по-голѣмо богатство, отколкото можешъ да носишъ. Защо ти е това богатство? Богатиятъ трѣбва да раздаде богатството си. Ако не го раздаде, както трѣбва, нѣма бждеще; ако го раздаде, както трѣбва, има бждеще. Ако богатиятъ обеднѣе, ще проси. Съвременнитѣ хора не знаятъ да просятъ. Цигуларътъ проси

ли? Той изважда цигулката си и свири най хубавото си парче. За такова свирене скъпо се плаща. Като свири на десетина мѣста, той ще бѣде добре възнаграденъ. Сиромасъ ли е тоя цигуларъ? Художникътъ трѣбва ли да проси? Той ще нарисува една хубава картина. Даромъ ще я даде, но всички, които я видятъ, щедро ще го възнаградятъ.

Ясното време днесъ показва, че това, което говорѣя, ще се сбѣдне. Ако живѣете добре, слънцето ще ви огрѣва. Нѣкои отъ васъ не сте добре облѣчени, нѣмате топли дрехи. Това показва, какви сѣ вашигѣ стари възгледи. Човѣшката любовъ е остарѣла, прилича на стара дреха. Нѣкой казва: Едно време обичахъ едного. Човѣкъ остарява отъ любовта на миналото. Който обича така, обира плодетѣ, изпочупва клонетѣ и отъ човѣка остава само единъ дънеръ. Той ще се поправи пакъ, но много време ще мине, докато се образуватъ новитѣ клоне. Вие обиждате приятеля си — счупили сте единъ клонъ. Ще бѣдете умни, да не чупите клонетѣ на любовта. Не се позволява да чупимъ клонетѣ на любовта. Нѣкои съжालяватъ, че сѣ любили. Защо трѣбва да съжालяватъ? Богъ ви е възлюбилъ, пратилъ ви е на земята да живѣете. Слънцето за васъ грѣе, вѣтърътъ за васъ духа, листата за васъ се развиватъ, цвѣттята за васъ цвѣтятъ, рѣкитѣ за васъ текатъ, а вие сте посърнали и казвате: Колко съмъ нещастенъ! Ако мислишъ така, не си уменъ чо-

вѣкъ. И бедниятъ, като влѣзе между богатитѣ, трѣбва да има съзнание за себе си и да каже: Вие сте богати заради мене. Той да ги чувствувва като кредитори. Нѣкой е царь. Радвай се, че е царь. Когато царьтъ схване, че си го разбралъ, ще ти стане приятель. Ако бедниятъ не стане приятель на царя, не е разбралъ любовта; ако царьтъ не стане приятель на бедния, и той не е разбралъ любовта. Бедниятъ да стане добъръ приятель на царя, да не гледа на него като на по-високо стоящъ. Царьтъ да се радва, че има за приятель беденъ човѣкъ. Царьтъ да разбира бедния, и бедниятъ да разбира царя.

Казвамъ: Господъ ни разбира, а ние не Го разбираме. Така ние влизаме въ стълкновение съ Него. Запитватъ: Кой е създалъ Бога? — Никой не Го е създалъ. Оня, Който Го е създалъ, Той е самъ Богъ. Оня, Който създава, това е Богъ. Ако други могатъ да Го създадатъ, Той не е Богъ. Понѣкога въ човѣка се явява мисълта, че никой не го е създалъ. Все едно възрастниятъ да отрече, че нѣкога е билъ малко дете, въ пригрѣдкитѣ на майка си. Той се страхува, да не би, като признае, че е излѣзълъ отъ Бога, да се разкае Богъ и да си вземе всичко, което му е далъ.

Човѣкъ се страхува, да не би Богъ простре ржката си и вземе всичкото благо, което му е далъ. Въ това се заключава погрѣшката на хората. Въ сжщностъ, Богъ се радва и на по-

грѣшкитѣ, и на добродетелитѣ имѣ. Ако Той страда за нашитѣ погрѣшки, ние сме по силни отъ Него. Който те е наскърбилъ, е по-силенъ отъ тебе. Ако не може да те наскърби, ти си по-силенъ отъ него. Като любишъ, ти си силенъ; като не любишъ, ти си слабъ. Когато двама се любятъ, тѣ сж еднакво силни. Щомъ не вѣрвашъ, слабъ си; щомъ се обезнадеждишъ, слабъ си; щомъ просишъ, слабъ си; щомъ не искашъ да се учишъ, слабъ си. Ако не искашъ да просишъ отъ хората, ти трѣбва да направишъ нѣщо за тѣхъ. Богъ е създалъ свѣта, оставилъ ни е да се ползуваме отъ Неговитѣ блага, слуша нашитѣ философии и теории за създаването на свѣта, но нищо не казва. За да опитаме своитѣ теории, Той ги туря на гърба ни. Трѣбва да имаме прави възгледи. Всѣко нѣщо трѣбва да е направено на време и добре. Цигуларътъ трѣбва да свири добре. Който има езикъ, трѣбва да говори добре; който има очи, трѣбва да вижда добре; който има уши, трѣбва да слуша добре. Всички дарби, дадени отъ Бога, трѣбва да проявимъ въ тѣхнитѣ съвършени качества.

Помнете: Който люби, е свободенъ; който люби, знание има; който люби, животъ има. Който не люби, не е свободенъ; който не люби, знание нѣма; който не люби, животъ нѣма. Това, което ви казвамъ, е за васъ, а не за свѣта. Ние трѣбва да измѣнимъ свѣта. — Какъ ще го измѣнимъ? Нѣкои турилъ було на очитѣ

си, спъва се, не вижда. Дойда при него, хвана булото и го сваля. Той може да вика, колкото ще, свалямъ булото и казвамъ: Гледай сега! Всички була и заблуждения трѣбва да се махнатъ отъ очитѣ на хората. Първо трѣбва да се махнатъ вашитѣ була и заблуждения. Казвашъ: Никой не ме обича, самотенъ съмъ. Самотата е качество на Бога, а не на хората. Единствениятъ самотенъ, това е Богъ. Отъ наше гледище, нѣма по-хубаво нѣщо отъ самотата. И нѣма по-страшно нѣщо отъ самотата. По-красиво нѣщо отъ самотата нѣма, но и по-грозно отъ самотата нѣма. Това трѣбва да се приеме съ вѣра.

Като дойдохме отъ хижата до полянката, всички вървѣхме въ едно направление, но по различни пѣтеки. Всѣки върви по особенъ пѣтъ. Двама души даже не вървятъ по единъ пѣтъ. Не е добре да се върви по единъ и сжщъ пѣтъ. Като живѣе добре, човѣкъ върви по свой пѣтъ. Щомъ разбирашъ единъ човѣкъ, щомъ и той те разбира, и двамата вървите по единъ и сжщъ пѣтъ. На какво се дължатъ раздвояването и противоположноститѣ въ живота? Ако си се нахранилъ добре и срещнешъ човѣкъ, който казва „гладенъ съмъ“, тия думи нѣматъ еднакво значение за тебе и за него. Трѣбва да влѣзешъ въ положението му, да го нахранишъ; тогава думитѣ „гладенъ съмъ“ иматъ еднакво значение и за двамата. Ти носишъ хлѣбъ — задоволи глада му; носишъ плодове — дай му

една круша или ябълка. Отъ услугата, която му правишъ, и ти се ползувашъ. — За мене нищо нѣма да остане. — Не мисли за това, другъ ще се погрижи за тебе.

Турете доброто за основа на своя животъ. То ще ви освободи отъ противоречията. Преди нѣколко деня имаше голѣма буря. Тя показваше мисълта на хората — мислѣха да бомбардиратъ София, но работитѣ се уредиха, и Божественото взе надмощие. Днешниятъ день показва това. Утре може да бѣде облачно, после пакъ да се изясни. Промѣнитѣ, които ставатъ съ хората, хвърлятъ сѣнка върху цѣлия животъ, както и върху природата. Какво е вашето състояние? Какво чувствувате? Вие очаквате да се подобри животътъ. Дойде единъ добъръ цигуларъ. Отивате да го слушате, но сте глухи. Какво ще чуете? Нищо нѣма да чуете — причината е въ васъ. Салонътъ е добре отопленъ, цигуларътъ има добри условия да свири, но вие не чувате и не разбирате, какво свири.

Днесъ се дава единъ концертъ. Свѣтътъ се оправя. Азъ виждамъ, че хората събиратъ багажитѣ си. Отъ осемъ хищяди години всички управници събиратъ багажитѣ си и ги турятъ въ автомобили. Тѣ си отиватъ вече. Станали сме неутрални. Злото ще обезоржимъ, да си върви. Съ никоя отъ воюващитѣ страни нѣма да се биемъ. Ние сме въ съгласие съ небето. Ония, които идатъ отгоре да ни освободятъ,

това сж Бѣлитѣ Братя. Тѣ не искатѣ да воюваме съ никого. Доста сме ходили по чужди умове, съ чужда философия. Да скжсаме съ тѣхъ! Нѣкои ще поплачатѣ за разрушенитѣ си кжщи и апартаменти. Не слушайте никого. Простете се съ апартаментитѣ си. Нито косѣмъ отъ старото! Каквото е останало отъ старото, да си върви! Бѣлитѣ Братя, които идатѣ, носятѣ всичко ново: и кревати, и обувки, и шапки, и тенджери, и чинии. Всичко старо навѣнъ! Нѣма защо да плачемъ за свѣта. Досега сме били въ свѣта на чернитѣ братя, на лъжата. Стига вече лъжи!

Единственото нѣщо, което можемъ да направимъ, е да проявимъ любовъ къмъ Бога, любовъ къмъ ближния, любовъ къмъ всички братя и сестри, любовъ къмъ майки и бащи. Любовъ къмъ най-малкото растение и бръмбарче. Всички сж братя, приели различни форми, за да свършатѣ нѣкаква работа. И тѣ сж наши братя и сестри. Подъ „братъ“ разбирамъ всѣко сжщество, което, въ даденъ случай, може да ти услужи. Кравата е твоя сестра; ябълката е сжщо твоя сестра. Малко хора познаватѣ своитѣ братя и сестри, които имъ слугуватѣ. Свѣтлината, която слиза отгоре, е нашъ братъ, топлината — наша сестра. Тѣй гледамъ азъ на нѣщата.

Станете и вдигнете бѣлото знаме. Любовта се посрѣща съ бѣло знаме. Кое е онова оржие, което може да превърне всичко на

прахъ и пепель и да донесе мира? — Бѣлото знаме. Когато решимъ да изпълнимъ Божиата воля, знамето е вдигнато. Ако всички народи решатъ да служатъ на Бога, да изпълнятъ Неговата воля и да вдигнатъ бѣлото знаме, мирътъ ще дойде и навсѣкжде ще се възстанови редъ и порядъкъ.

Така, насѣдали върху боровитѣ трупи, тѣ ви казватъ: Отъ нашето неразбиране дойдохме до това положение, да седите върху насъ. Ако и вие не разбирате, и върху васъ ще седатъ. Ние вече разбираме нѣщата и заедно съ васъ ще възкръснемъ.

„Това е живогъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратилъ“.

Това е животъ вѣченъ, да позная истинската любовъ, която носи животъ.

Това е животъ вѣченъ, да позная Бога и всички блага, които Той изпраща въ свѣта.

Това е животъ вѣченъ!

*

9. Беседа отъ Учителя, държана на 28 августъ, понеделникъ, 6 ч с., 1944 г., надъ хижа „Еделвайсъ“, Витоша.

ЗОВЪТЪ НА НОВОТО

Съвременниятъ свѣтъ е обединѣлъ. Най-бедниятъ свѣтъ, който нѣкога е сжществувалъ на земята, е сегашниятъ. Той е свѣтъ на безправие, а свѣтътъ се нуждае отъ правда. Тя е външната страна на живота. За да изпълнимъ Божията воля, нужна е правда. Вътрешното съдържание на живота се изразява чрезъ стиха: „Всѣкога бжди вѣренъ и истиненъ“. Въ това Богъ благоволява.

Сжществуватъ два вида хора: красиви и грозни. Човѣкъ самъ става красивъ, и самъ става грозенъ. Когато изпълнишъ най-малката заповѣдь или най-малкия потикъ, който се явява въ твоя умъ, сърдце или душа, ти чъртаешъ красивитѣ линии на лицето си. Човѣкъ става красивъ, здравъ, когато изпълнява Божията воля. Когато не я изпълнява, той погрознява. Следователно, грозотата е признакъ на неизпълняване на Божията воля. Необходимо е човѣкъ да бжде красивъ. Такива, каквито сте сега, не може да се говори за красота. Като гледамъ животнитѣ, виждамъ, колко сж останали назадъ. Казвате, че животнитѣ сж добри. Ни най-малко не сж добри. Тѣ сж най-голѣмитѣ егоисти. Турете малко житце на една кокошка и вижте, колко е благородна. Дайте малко храна

на едно животно, да видите, какъвъ егоизъмъ съществува въ него. Животното мисли само за себе си. Не искамъ да питате, защо е така. Така е, защото сами сте направили това. Ти виждашъ грозотата, но Богъ не те кара да я виждашъ, Ти виждашъ това, което си. Което виждашъ, това си ти. Добриятъ човѣкъ вижда добритѣ работи, лошиятъ вижда лошитѣ работи. Болниятъ се занимава съ болестъта си, здравиятъ — съ здравето си. Умниятъ се занимава съ своята разумность, глупавиятъ — съ своята глупость.

Единствената етика, съ която трѣбва да започнете, е правдата. Справедливи трѣбва да бъдете! По какво се отличава майката-птичка? — По своята справедливость. Тя изпълнява Божията воля. Цѣлъ день тича, ходи, търси храна за своитѣ малки и туря въ устата имъ. Щомъ ги отгледа, малкитѣ изхвъркватъ отъ гнѣздото; майката вече не търси храна за тѣхъ, не туря въ устата имъ. Тя казва: По-нататкъ не е моя работа. Тѣ могатъ вече да хвърчатъ, и сами да търсятъ храната си. По-неже сте още деца, затова сте несправедливи. Възрастниятъ човѣкъ е справедливъ. Ако накарате детето да отиде на работа, нѣма да ви послуша. То не се подчинява. Погрѣшката е въ майката. Когато малкото дете, като птиченцето, се научи да хвърчи, трѣбва да слуша майка си. Когато майка му каже да отиде на работа, то трѣбва да изпълни желанието ѝ. Всички

трѣбва да хвъркнемъ. Научете се да хвърчите. Вие още не сте научили това изкуство. Човѣкъ, който с несправедливъ, е още въ гнѣздото си. Човѣкъ, който не е вѣренъ и истиненъ, е още въ гнѣздото си. Когато придобиеите тия добродетели, вие излизате отъ гнѣздото.

Сега, дали вѣрвате въ Христа, или не, азъ оставямъ въпроса настрана. Другъ въпросъ е важенъ: въ гнѣздото ли си, или вънъ отъ него. Ако си въ гнѣздото, ще пазишъ мѣстото си, ще чакашъ майка си да ти донесе храна. Като се нахранишъ, ще се оттеглишъ, ще отстѣпишъ мѣстото си на другитѣ. Така се проявява справедливостъта. Понеже имашъ нѣколко братчета и сестричета, ще дадешъ мѣсто и на тѣхъ. Така ще учишъ урока си. Първитѣ уроци се предаватъ отъ майката и бащата. Тѣ ни учатъ, какъ да постѣпваме, за да приготвимъ своето бждеще. Ако постѣпваме споредъ съветитѣ имъ, ще живѣемъ добре. Обширенъ е тоя въпросъ.

Справедливостъта има голѣмо приложение въ живота. Ако си музикантъ, какъ ще проявишъ справедливостъта? Трѣбва да знаешъ да пѣешъ и да свиришъ, да взимашъ всѣки тонъ безпогрѣшно. Мнозина знаятъ да пѣятъ и свирятъ, но не сж справедливи. Когато разглеждамъ справедливостъта въ музиката, друго нѣщо разбирамъ. Трѣбва да вземешъ правилно основния тонъ на една пѣсенъ. Отъ тоя тонъ

зависи отношението на другитѣ тонове. Ако основниятъ тонъ на една пѣсенъ е „до“, правилно трѣбва да го вземешъ. Когато взимашъ тона „до“, въ моя умъ седи идеята за посѣване на едно сѣме. Като посадишъ сѣмето въ земята, върху него ще туришъ малко прѣстъ и тогава ще пѣешъ. Значи, основниятъ тонъ „до“ показва, че си посѣлъ нѣщо. Не може да пѣешъ, ако не си сѣлъ. Щомъ посѣешъ сѣмето, ще вземешъ вѣренъ тонъ. Ако пѣешъ, безъ да си сѣлъ, тонътъ е неправиленъ. Вториятъ основенъ тонъ, който трѣбва да вземешъ, е „ре“. Какво означава тоя тонъ? — Че сѣмето трѣбва да изникне. Ако вземешъ основния тонъ „ре“ и нищо не е изникнало, не си пѣлъ, както трѣбва. Ти си посадилъ сѣмето на суха земя, не си го полѣлъ, слънцето не го е огрѣвало. При тия условия, сѣмето не може да израсте. Ако израсте, тонътъ „ре“ е вѣрно взетъ. Сѣмето може да израсте, но трѣбва да си намѣри пжтъ. Затова е казано: „Азъ съмъ пжтътъ, истината и животътъ“. Пжтътъ на израсналото растение е къмъ слънцето. Тоя пжтъ наричаме пжтъ на живота — тонътъ „ми“. Не можешъ да намѣришъ своя пжтъ, ако не вземешъ вѣрно тона „ми“. Следъ това се оформява цѣлото дърво — тонътъ „фа“.

Като вземешъ четиритѣ тона вѣрно, растението се оформява вече. Оставатъ още три тона, които показватъ вътрешното съдържание на

растението. Една мисъл, или едно чувство не могат да цъвнатъ, ако не вземешъ върно тона „солъ“, ако въ душата ти нѣма любовъ. Да имашъ любовъ, това значи, да се облѣчешъ въ най-хубавитѣ дрехи, въ най-хубавитѣ мисли и въ най-хубавитѣ чувства. При любовта никаква грозота не съществува. Станешъ ли красивъ, устнитѣ ти не сж вече тънки, ржцетѣ ти не сж свити на юмрукъ, не си прегърбенъ, очитѣ ти не сж ококорени, всичко въ тебе придобива хармонични линии.

Често хората се обезсърдчаватъ, правятъ усилия, но намиратъ, че работитѣ имъ не вървятъ добре. При какъвто цигуларъ да отидете, той първо ще ви научи да нагласявате цигулката — отношение има между четиритѣ струни. Има известни закони, по които тѣ се нагласяватъ. На цигулката първо е поставенъ основниятъ тонъ „солъ“, следъ него иде „ре“, после „ла“ и най-после „ми“. Ще нагласите струнитѣ по възходящата линия на четиритѣ тона и тогава ще свирите. Нагласяването е външната страна на живота, върху която трѣбва да мислите. Какъвъ е основниятъ тонъ на вашата мисълъ? Вие искате да любите, но не знаете, какъвъ е основниятъ тонъ на вашето чувство. Искате да постъпвате добре. Какъвъ е основниятъ тонъ на вашата постъпка? Отсега нататкъ вие трѣбва да се занимавате съ основния тонъ на нѣщата.

Основенъ тонъ има и въ яденето. Когато

ядешъ, езикътъ не трѣбва да бжде нараненъ. Той не трѣбва да страда отъ нищо. А ти седнешъ да ядешъ и намирашъ недостатъци, казвашъ: Това не е хубаво, онова не е хубаво. Така не се яде. Като седнешъ предъ масата, едно ядене ще имашъ предъ себе си: сутринъ едно ядене, на обѣдъ едно и вечеръ едно — три яденета презъ цѣлия день. При това, разнообразие трѣбва да има въ яденето: външно разнообразие, а вътрешно единство. Езикътъ трѣбва да бжде справедливъ. Кой е справедливиятъ езикъ? — Който не се мъчи. Напримѣръ, когато дойде длъжникътъ при тебе, да плати дълга си, той не се мъчи, защото има пари. Който нѣма пари, вдига раменетъ си, върти се натукъ-натамъ — мъчи се. Така постъпва ученикътъ, когато не си знае урока. Учителътъ го изпитва, а той се криви, гърчи се. Оня, който знае урока си, той е свободенъ, самостоятеленъ, добре мисли. Много ученици съмъ срѣщалъ, разговарялъ съмъ се съ тѣхъ. Нѣкой ми казва: Не зная, какъ да живѣя. Кажете ли ми така, азъ го завеждамъ при крушата и му казвамъ: Попитай крушата, какъ е живѣла и какъ живѣе, тя ще ти отговори, ще ти предаде единъ урокъ.

Какво ще ти каже крушата, ако те заведе при нея презъ зимата? Никакъвъ урокъ не може да ти предаде. Вънъ е студено, тя не преподава уроци. Крушата е професоръ, който не е разположенъ да говори — зима е.

Трѣбва да чакашъ седмици или месеци, докато той пожелае да ти предаде урока. Въ кого е погрѣшката? Азъ трѣбваше да те заведе презъ лѣтото или есенъта, когато крушитъ зрѣятъ. Тогава ще посещавашъ нѣколко дни наредъ крушата, и тя ще ти покаже, какъ трѣбва да живѣешъ. Отивашъ при крушата, откъсвашъ единъ зрѣлъ плодъ. Казвамъ: Изяжъ тоя плодъ! Харесва ли ти? — Хубавъ, сладкъ е плодътъ. — Бжди и ти такъвъ! Ето първиятъ урокъ. И ти ще бждешъ сладкъ като крушата. Казвамъ: Когато живѣемъ добре, това е сладкиятъ плодъ — сладкиятъ животъ; когато живѣемъ зле, това е горчивиятъ плодъ — горчивиятъ животъ. Що е горчевината? Понѣкога и крушата ражда горчиви плодове. Тя е научила това отъ хората. Първоначално, крушата се е учила отъ ангелитъ, затова плодоветъ ѝ били сладки. Всички сладки плодове на дърветата сж учени отъ ангелитъ. Никога ти не можешъ да бждешъ сладкъ, ако не мислишъ за ангелитъ.

Какво внася красотата въ човѣка? — Радостъ. Наистина, когато се приближавашъ при красотата на живота, ти се радвашъ. Затова казвамъ: Обичай красиви хора. Красотата е Божествено благо. Тя носи здраве. Щомъ се разболѣешъ, ти не си красивъ. Щомъ се разгнѣвишъ, не си красивъ. Сърдишъ ли се, дразнишъ ли се отъ най-малката причина, не си красивъ. Децата се сърдятъ, че чинията

имъ не е пълна съ ядене, както на голѣмитѣ братя и сестри. Малкото дете иска да сипятъ въ чинията му толкова ядене, колкото и на голѣмитѣ. Ако малкото дете може да изяде толкова ядене, колкото и голѣмиятъ братъ, то трѣбва да е готово да работи като брата си. Който много работи, много яде; който малко работи, малко яде. Ако нѣкой много яде, а малко работи, той грѣши.

Единъ день прочутата пѣвица Аделина Пати посетила за прѣвъ пжтъ Нью-Йоркъ. Случило се, че трѣбвало да изтегли 25 хиляди долари отъ пощата. Отишла да вземе паритѣ си, но нѣмала препоржчително писмо, нѣмала и познати. Чиновникътъ ѝ казалъ: Не можемъ да ви дадемъ паритѣ, не ви познаваме. Тогава тя застанала въ срѣдата на салона и започнала да пѣе. Като чулъ гласа ѝ, касиерътъ казалъ: Това е пѣвицата Аделина Пати. Дайте ѝ веднага паритѣ. И вие, като Аделина Пати, запѣйте първата пѣсень на любовта. Като отидете на пощата и не ви даватъ паритѣ, изпѣйте една пѣсень на любовта. Ако получите паритѣ си, добре сте пѣли; ако не ги получите, ще търсите нѣкой познатъ отвънъ, той да ви препоржча. Докато хората ни препоржчватъ отвънъ, ние не пѣемъ добре. Когато нашето пѣене ни препоржчва, ние сме добри пѣвци.

Новата епоха изисква всѣки самъ да се препоржча. — Съ какво? — Съ пѣенето си. Когато се пѣе вѣрно, всички познаватъ; когато

не се пѣе вѣрно, пакъ се познава. Усѣтъ има въ човѣка. Невѣрниятъ тонъ предизвиква дразнене — това не е музикално пѣене. Когато човѣкъ пѣе добре, той не позволява на другитѣ неправилно да пѣятъ. Ако не пѣе добре, нека мълчи. Давайте ухо да слушате оня, който пѣе хубаво. Отъ него ще се учите. Оня, който пѣе добре, той е учителъ, отъ него всѣки може да се учи. Въ България има много славеи. Тѣ сж добри пѣвци. Даватъ добри уроци. Тѣ пѣятъ отъ ранна сутринъ, изливатъ пѣсенъта си въ трели. Ако хората слушаха раннитѣ пѣсни на славеитѣ, животътъ имъ щѣше да бжде по-добъръ, отколкото е сега. Лошото е, че когато славеитѣ пѣятъ, тѣ спятъ. Малко внимание обръщатъ на славеитѣ. Казватъ: Славеитѣ нѣматъ работа, затова пѣятъ. Не, славеятъ пѣе, когато върши най-важната работа. Презъ останалото време той не пѣе. Славсятъ пѣе презъ май, когато мжти яйцата си. Следователно, и човѣкъ трѣбва да пѣе, когато върши най-важната работа.

Азъ взимамъ пѣенето въ широкъ смисълъ. Човѣкъ, на когото мисълъта е чиста, не прави погрѣшки. Човѣкъ, на когото чувството е чисто, не прави погрѣшки. Човѣкъ, на когото постѣпката е чиста, не прави погрѣшки. Тогава той пѣе. Когато мисли, човѣкъ пѣе; когато чувствува, той пѣе; когато постѣпва добре, той пѣе. Добрата мисълъ, доброто чувство и добрата постѣпка се придружаватъ съ

пѣне. Когато сте недоволни отъ себе си, вие не пѣте. Ако ядете отъ най-хубавото ядене и сте недоволни отъ него, причината е или въ вашия стомахъ, или нѣкъде въ тѣлото ви. Ако ядете хубава храна и сте доволни отъ нея, вие сте здрави. Здравето произвежда радостъ и веселие.

Ще ви приведа единъ примѣръ за нѣколко ханѣмки и една бѣлгарка чорбаджийка. Примѣрътъ е отъ времето, когато бѣлгаритѣ били подъ турско робство. Ханѣмкитѣ посетили чорбаджийката. За да покаже гостоприемството си, тя ги почерпила съ сладко вино-хардалия. Като пили, тѣ се развеселили и започнали да играятъ. Върнали се у дома си и разправили на бея, че чорбаджийката имъ дала нѣкакво питие, което развеселява човѣка. Беятъ отишълъ при чорбаджията и му казалъ: Чорбаджи, дай и на мене отъ онова, което развеселява хората и ги кара да играятъ. И азъ искамъ да го опитамъ. Като пилъ, беятъ се развеселилъ и започналъ да вика, да играе. Той казалъ на чорбаджията: Искан ми се да викамъ. — Викай! — Искан ми се да играя. — Играй! Така и той опиталъ хардалията. Това, което ни кара добре да говоримъ, добре да пѣемъ, добре да играемъ и се веселимъ, е хубавото вино въ живота. Това сж хубавитѣ чувства и хубавитѣ постѣпки.

Какво ви занимава днесъ? Вие се интересувате отъ новинитѣ. Съвременниятъ свѣтъ

минава презъ такива изпитания, каквито не е мислилъ. Въ цѣлия свѣтъ има бой. Хората се биятъ едни-други, че не сж се учили добре. И днесъ виждаме осакатени хора: кому кракъ счупень, кому ржка, кому глава пукната. Миллиони хора се биятъ, защото не сж се научили добре да мислятъ, добре да пѣятъ, добре да постѣпватъ. На кого се дължи това? На ония, които отхвърлиха Божия законъ и туриха своя законъ. Тѣ създадоха сегашната война. Днесъ навсѣкжде се прокарватъ човѣшки закони, навсѣкжде цари личниятъ егоизъмъ. Всички мислятъ, че свѣтътъ е създаденъ само за тѣхъ, да е добре на тѣхъ. Свѣтътъ е училище, въ което всѣки има право да употрѣбява пособията, които сж създадени за всички. Никой нѣма право да усвоява нѣщата като своя собственостъ.

Слънцето не може да бжде собствеността, да имашъ тапия за него. Звездитѣ не могатъ да бждагъ твоя собственостъ, да имашъ тапия за тѣхъ. Рѣкитѣ, които текатъ, не могатъ да бждатъ твоя собственостъ. Моретата не могатъ да бждатъ твоя собственостъ. Това сж общи нѣща, които трѣбва да се при тежаватъ отъ всички. Ти си пѣтникъ, минавашъ презъ океана. Какво ще бжде положението ти, ако океанътъ единъ день се разиграе? Океанътъ не може да не играе. Ако не играе, той ще престане да сжществува. Океанътъ е живъ, когато играе и се вълнува. Ако си въ

параходъ и наблюдавашъ вълнитѣ, ще кажешъ : Буренъ е океанътъ, голѣми вълни има. Океанътъ играе като турски бей, който се развеселилъ отъ сладкото вино. Когато вѣтрътъ утихне, и слънцето изгрѣе, океанътъ се успокоява. Ако играешъ не на време, като турския бей, ще те нарекатъ лудъ. — Кой човѣкъ е лудъ ? — Който не може да намѣри пжтя си.

Единъ българинъ объркалъ пжтя си въ една гора и, като се луталъ между дракитѣ, изпокжсалъ дрехитѣ си. Ако не бѣше объркалъ пжтя си, нѣмаше да скжса дрехитѣ си. Следователно, когато хората се оплакватъ отъ живота си и го намиратъ лошъ, причина за това сж дракитѣ. Тѣ попадатъ между драки, които кжсатъ дрехитѣ имъ. Преди години, въ Варненско нѣкъде, се явили двама просеци, отъ Битолско. Единиятъ отъ тѣхъ билъ слѣпъ, а другиятъ го придружавалъ, като свирѣлъ на гадулка. Отишли при единъ богатъ селянинъ да просятъ. Той ги запиталъ : Защо не работите ? Идете на нѣкоя нива да копаете ! Ядосалъ се той, взелъ една тояга и ги погналъ. Слѣпиятъ прѣвъ хукналъ да бѣга, а следъ него гадуларътъ. Селянинътъ се засмѣлъ, отишълъ въ кръчмата, да разкаже на своитѣ съселяни, какво е направилъ. Той казалъ : За прѣвъ пжтъ въ живота си отворихъ очитѣ на едниъ слѣпецъ. Съ една тояга накарахъ слѣпъ човѣкъ да прогледа. Що е тоягата ? Стрдание, жоето въ ржката на сприхавия българинъ, за-

ставя слѣпия да прогледа. Нѣкой туря восѣкъ на очитѣ си, да мине за слѣпъ, но като дойде страданието, восѣкътъ пада отъ очитѣ му, и той прогледва. Нѣкой казва, че не може да направи това, или онова. Щомъ сме дошли на земята, всичко можемъ да направимъ. Подъ „всичко“ разбирамъ онова, за което сме създадени. Като се упражнява, цигуларътъ може да свири и най-мѣжнитѣ работи. Стремежътъ на всѣки цигуларъ е да свири най-мѣжни, най-хубави парчета. Всѣки се стреми да стане красивъ, добъръ, уменъ човѣкъ.

Отъ какво зависи красотата? — Отъ надеждата. Тя има отношение къмъ физическия свѣтъ. Тя се занимава съ малкитѣ величини. Не можешъ да бждешъ красивъ, да имашъ красиво лице, красиви рѣце и крака, ако не си въ състояние да направишъ най-малкото добро. Казватъ за нѣкого, че е оптимистъ. Добре е да бждешъ оптимистъ. Въ оптимизма надеждата е силно развита. Ако не си оптимистъ, слаба е надеждата ти. Ако искашъ да усилишъ надеждата си, трѣбва да правишъ такива малки добрини, на които никой не обръща внимание.

Въ единъ отъ вестниците, които излизали въ Ню Йоркъ, било писано, че богатъ банкеръ търси младъ, честенъ човѣкъ за касиеръ. Явили се много младежи, все съ препорѣчителни писма. Директорътъ на банката прочиталъ писмата и на всѣкиго отговарялъ: Ще те имамъ предъ видъ. Най-после се явилъ младъ, спрет-

натъ момъкъ, безъ никаква препоръка. Той се поклонилъ почтително и казалъ: Четохъ въ вестника, че търсите касиеръ на банката. Азъ нѣмамъ никаква препоръка, но съмъ свободенъ, мога да върша работа. Съ влизането си още, той видѣлъ на земята хвърлена книжка. Веднага се навелъ, взелъ книжката и я турилъ на масата. Директорътъ го погледналъ любезно и му казалъ: Вие носите най-добрата препоръка въ себе си. Вие ще бъдете касиеръ на нашата банка.

Питамъ: Какво по-голѣмо благо очаквате отъ това, да служите на Бога съ любовъ? Не трѣбва да се плашите отъ Бога, но да Му служите. Какво ще изпиташъ, ако ти дадатъ билетъ да слушашъ концерта на единъ великъ музикантъ или пѣвецъ? Ще изпиташъ голѣма радостъ. Като служишъ на Бога, ще научишъ най-хубавитѣ нѣща, които съществуватъ въ свѣта. При Бога не можемъ да идемъ, ако не мислимъ добре, ако не чувствуваме добре, ако не постѣпваме добре. Единственото нѣщо, съ което човѣкъ може да се приближи къмъ Бога, това е красивата мисълъ, красивото чувство и красивата постѣпка. Другояче казано: Ако не мислишъ съ любовъ, ако не чувствувашъ съ любовъ и ако не постѣпвашъ съ любовъ, не можешъ да отидешъ при Бога. Любовта е езикъ на Бога. Всѣки езикъ си има своя азбука, своя граматика, своя читанка, своя литература, своя музика и поезия.

Често ме запитватъ, кога ще се свърши войната. Има ли нѣщо лошо въ нея? Отъ гледището на Божествения свѣтъ, войната е музикаленъ хоръ, въ който хората не знаятъ да пѣятъ, затова се биятъ. Всѣки пѣе, както му попадне, и казва: Така не се пѣе. Пѣвцитѣ на тоя хоръ не знаятъ още да пѣятъ. Когато диригентътъ на хора дойде, ще каже на пѣвцитѣ да спратъ; ще имъ предаде първия урокъ, да видятъ, какъ трѣбва да пѣятъ. Мислите ли, че той не може да застави пѣвцитѣ да млъкнатъ? Какво ще стане, ако земята се разиграе, и хората започнатъ да подскачатъ четири-петъ метра на височина? Ще се биятъ ли? Какво ще правятъ воюващитѣ, ако започнатъ да хвърчатъ изъ въздуха? Ще престанатъ да воюватъ. Но, да не се дохожда до това. Господъ разполага съ всички сръдства да спре войната. Има ли човѣкъ въ свѣта, който да не е гласувалъ за войната? Има ли мжжъ, който да не е гласувалъ за войната? Има ли жена, която да не е гласувала за войната? Има ли дете, което да не е гласувало за войната? Има ли животно, което да не е гласувало за войната? Има ли растение, което да не е гласувало за войната? Всичко живо е гласувало за войната. Хубаво нѣщо е войната, но да се биятъ хората едни-други, това не е война. Казватъ, че и доброто воюва. Така е, има война на доброто, но за какво воюва то? Да освободи затворенитѣ, да даде свобода на ония, които сж вързани отъ

хиляди години. Всичко, което създава безпорядъкъ въ свѣта, се дължи все на затворени хора. Да освободимъ всички ония, които отъ хиляди години очакватъ да дойде нѣкой да имъ каже една сладка дума.

Казвате: Да проповѣдваме на хората! Какъ ще проповѣдвашъ Христа по новъ начинъ? Какъ ще проповѣдвашъ на болния? Нѣма да му кажешъ, че Господъ ще го изцѣри, но ще кажешъ, че си изпратенъ отъ Господа да му помогнешъ. Ще възприемешъ Божията любовъ и въ нейно име ще кажешъ на болния: Братко, стани, ела у дома на гости. Ще го заведешъ въ дома си, ще го нагостишъ и следъ това двамата ще отидете на нивата да работите. Това е проповѣдь. Кажешъ ли на болния, че ще се молишъ за него, той нѣма да оздравѣе. Съ думи само не се лѣкува. Кажешъ ли нѣщо, веднага трѣбва да го направишъ. Нѣкои хора лѣкуватъ само на думи, но резултатътъ е сжщиятъ, какъвто билъ съ болния отъ 38 години. Той посещавалъ кжпалнята цѣли 38 години, но нѣмало кой да го пусне въ водата. Трѣбваше да дойде Христосъ и да му каже: „Стани, вдигни одѣра си и ходи!“ Отъ тоя часъ болниятъ станалъ и отишълъ на рабѣта. Той се евакуиралъ съ леглото си. Все трѣбва да носи човѣкъ нѣкакъвъ товаръ — безъ товаръ не може.

Казвамъ: Препоржката на пѣвеца е въ неговия ларинксъ. Препоржката на цигулара

е въ неговата цигулка. Препоржката на пианиста е въ неговото пиано. Препоржката на оратора е въ неговия езикъ. Езикътъ на добрия човѣкъ е красивъ; той знае, какъ да говори. Устройството на свѣта зависи отъ хората. Както тѣ говорятъ, мислятъ, чувствуватъ и постѣпватъ, така и свѣтътъ ще се устрои. Какъвто е животътъ на хората, такива сж и растенията. Направете опитъ. Посадете едно дърво и започнете да се грижите за него, да го поливате съ любовь, да отправяте добри мисли и чувства къмъ него, да видите, какво хубаво дърво ще израсте. Ако животътъ ви не е хармониченъ, ако мислитѣ и чувствата ви не сж хармонични и ако постѣпкитѣ ви не сж хармонични, дървото, което отглеждате, ще се осакати. Това и българитѣ знаятъ. Тѣ казватъ, че вълкътъ не напада стадото на добрия овчарь. Единъ български овчарь казваше, че 30 години пасълъ овце, но нито единъ вълкъ не нападналъ стадото му. Добъръ човѣкъ бѣше тоя овчарь. Ако овчарьтъ е лошъ, и вълци, и мечки ще нападатъ овцетѣ му. Мнозина се оплакватъ отъ изкушения. Изкушението не е нищо друго, освенъ вълкъ, който напада стадото. Причината е въ самитѣ васъ. Ако боледувате, причината сте вие; ако сте сиромаси, причината сте вие; ако сте невежи и глупави, причината сте пакъ вие. Ще кажете, че причината е въ майка ви и баща ви. И тѣ сж причина за нѣщо, но тѣхната вина е второстепенна.

Богъ създаде човѣка по образъ и подобие свое и му показа, какъ трѣбва да живѣе. Впоследствие човѣкъ самъ се отклони отъ закона на любовта и създаде неразбрания животъ. Повечето хора се стремятъ да прилагатъ закона на любовта. Ония, които не го прилагатъ, изпитватъ последствията на непослушанието си. Тѣ се наказватъ днесъ, даватъ имъ се първитѣ уроци. Преди войната и бомбардировкитѣ, хората не вѣрваха въ закона на самоотричането и не искаха да го прилагатъ. Но като дойдоха бомбардировкитѣ, оставиха богатствата си, имотитѣ си, и всички се разбѣгаха, кой кждето очитѣ му виждатъ. По-рано не бѣха готови да приложатъ Христовото учение, но бомбардировкитѣ ги заставиха да го приложатъ. Само че това е насилие, не доброволно. Съ насилие всички изпълниха Божията воля, но дето е насилието, тамъ нѣма хармония.

Едно е нужно на сегашнитѣ хора — обхода. Намирамъ, че хората нѣматъ обхода. Ако нѣкой срещне на улицата едно дете, той не е готовъ да се отбие, да му направи пътъ да мине. Разумниятъ човѣкъ е готовъ да отстъпва на всички. Като върви, той не ходи по права линия, но се отбива, на всички прави пътъ — на млади и на стари. Не чакай хората да ти правятъ пътъ. Всички страдатъ отъ това, че не ги почитатъ, не имъ правятъ пътъ. Бжди готовъ ти да отстъпвашъ на всички. Отстъпи на другитѣ, а за себе си избири новъ пътъ.

Ако всички вървят по единъ и сѣщъ пѣтъ, неизбежно ще се сблъскатъ. Умниятъ и добъръ човѣкъ върви по новъ пѣтъ, по който никой не е минавалъ.

Казвашъ, че хората сѣ невъзпитани, не знаятъ да говорятъ. Кой те заставя да ги слушашъ? Ако не искашъ да слушашъ и да гледашъ, какво правятъ хората, стани невидимъ — никой нѣма да те безпокои. Биятъ се двама души — стани невидимъ. Следъ всички недоразумения и спорове, нѣкой ще каже, че ходи по закона на любовта. Богъ е Любовь. Можешъ ли да следвашъ закона на любовта, ако Богъ не е съ тебе? Можешъ ли да ходишъ по пѣтя на слънцето, ако то не е изгрѣло? Можешъ ли да ходишъ по земята, ако тя не е организирана? Казвашъ, че пѣтъ трѣбва да има, за да вървишъ по нея. Какъвъ пѣтъ има птицата? Какъвъ пѣтъ има свѣтлината? Тя иде отъ 150 милиона километра разстояние отъ слънцето, и сама си прави пѣтъ.

Сега на васъ казвамъ: Ако приемете любовта, ще влѣзете въ Божествения свѣтъ. Щомъ сте съ любовта, и въ неорганизиранъ свѣтъ да влѣзете, той веднага ще се преобрази. Свѣтътъ, въ който ние живѣемъ, е тъменъ, защото Богъ още не е слѣзълъ на земята. Неговото слънце още не е изгрѣло за насъ. Христосъ дойде на земята, но хората Го хванаха и разпнаха. Той, въ сравнение съ Бога, бѣше звезда, а не слънце. Когато Господъ дойде на земята,

ще може ли да Го хване нѣкой? Той е слънцето на живота, който изгрѣва. Кое растение се противи на слънцето? Когато слънцето изгрѣва, всичко живо покълва, израства, цвѣти и плодъ дава. Всичко скрито въ земята излиза навънъ. Залѣзе ли слънцето, всичко се прибира. Бждете готови! Слънцето на живота изгрѣва. Всѣки трѣбва да го използва.

Често цитирате, какво съмъ казалъ. Всички искате да знаете, какво казва Учителътъ. Искамъ всички да пѣте добре, да запѣте основната пѣсенъ на живота. Искамъ всички да проявите своята мекота. Кой е основниятъ тонъ на мекотата? — Солъ. Азъ говорихъ само за четиритѣ основни тона. Българинътъ взима най-точно тона „фа.“ Дали пѣе, или плаче, той взима тона „фа.“ Дали мисли за нивицата си, за кжщата си, или за облѣклото си, той взима все тона „фа.“

Нова епоха иде въ свѣта! Вие не трѣбва да чакате да дойде второто пришествие и тогава да започнете работата си. Сега е сждба на свѣта. По-голѣма отъ тая сждба не може да има — второто пришествие: война въ въздуха, война на сушата — навсѣкжде война. И задушливи газове има. Остава само едно: цѣлата земя да се запали, и всичко да изгори. Не чакайте да дойде второто пришествие, да изгори всичко. Какво ще стане тогава съ хората? Рудата ще се тури на огъня, сгорията ще се изхвърли навънъ, а златото ще се стопи и из-

ползува. Не предизвиквайте Господа, както въ Стария заветъ. Ако Божиятъ гнѣвъ се прояви, всички ще се разбѣгатъ, ще се скриятъ въ скривалища, ще бѣгатъ по гори и планини. Като престане падането на бомбитѣ, ще излѣзатъ отъ скривалището си. Когато дойде Богъ въ свѣта, всичко ще превърне на добро. Азъ виждамъ, че Господъ е започналъ вече да говори на хората. Ако Богъ не бѣше на земята, главитѣ на нашитѣ шумци, които слѣзоха отъ планинитѣ, щѣха да хвъркнатъ. Той е съ тѣхъ, Той е съ всички.

Новото учение ще тури редъ и порядъкъ въ свѣта. Всички сте шумци. Ще слѣзете отъ планинитѣ, ще излѣзете отъ горитѣ и нѣма да рѣжете главитѣ на хората. Ще кажете: Прощава ви се всичко. Нѣма да търсите своитѣ неприятели, да ги преследвате, но ще имъ простите. Първото нѣщо: Прощавайте на всички за погрѣшкитѣ, които правятъ. Не дръжете смѣтка за чуждитѣ погрѣшки. Законъ е: Бжди всѣкога вѣренъ и истиненъ! Това е смисълътъ на живота. Бжди всѣкога справедливъ! Това е външната страна на живота. Името на Бога да осветимъ съ правда и спрavedливостъ! Да призовемъ Бога, да тури редъ и порядъкъ въ свѣта! Днесъ правдата може да уреди свѣта, да заживѣятъ хората добре. Безъ вѣрностъ и истинностъ нищо не се постига. Истината носи свободата. Всѣки човѣкъ, който не е свободенъ,

не познава истината. Всѣки човѣкъ, който не е вѣренъ, нѣма права мисълъ.

Всички хора иматъ желание да бждатъ обичани. Крушата обичатъ заради плода ѝ. Готвача обичатъ за вкусното готвене. Поета обичатъ за хубавата поезия. Пѣвеца обичатъ за хубавото пѣене, здравия — за силата, която носи. Тогава, за какво трѣбва да ни обичатъ хората? Днесъ, ако ви обичатъ, е зле; ако не ви обичатъ, пакъ зле. Кое трѣбва да бжде? Казвате, че нѣкой прекалява въ любовтъта си. Не, въ любовта нѣма прекаляване. Тя не позволява това. Като отидете на чешмата за вода, напълнете стомната си и се отдалечете. Не стойте съ пълна стомна при чешмата.

Сега очакватъ второто пришествие, да дойде Христосъ съ ангелитѣ. Христосъ е дошълъ вече. Въ цѣла Европа и навсѣкжде по свѣта ангелитѣ косятъ. Казано е въ Писанието: „Когато Синъ Човѣчески дойде на земята, ще намѣри ли достатъчно вѣра?“ Това е важно! Ще намѣри ли Христосъ отворени сърдца да възприематъ любовта? Сега се говори за войната, за числото на избититѣ и раненитѣ, за победата. Това е външното идване на Христа. Това е гнѣвътъ Божи, който се излива, за да се възстанови Божията правда. Ако любовта не дойде, какъ ще престане сегашната война? Какъ ще се опознаятъ хората? Какъ ще съзнаятъ, че това, което вършатъ, е престѣпление? Когато народитѣ воюватъ, нѣма законъ, който

да ги сжди. Че избили хиляди и милиони хора, нѣма сждѣ. Колко милиони хора сж избити въ Русия! Колко милиони хора сж избити въ Англия, въ Германия, въ Америка!

Господъ да оправи свѣта! Ако Господъ оправи свѣта, а ние не сме оправени, какво се постига? Ако Христосъ дойде сега, какъ ще ни намѣри? Ако дойде Христосъ сега, както хората Го разбиратъ, ще има рѣзване на глави, убийства, спорове. Но ако дойде Христосъ на любовта, Той ще каже: „Не сждете, за да не бждете сждени. Любете враговетѣ си“. Готови ли сте за това? Трѣбва да дадемъ мѣсто на Бога да се прояви чрезъ насъ. Ако домакинята знае, какъ да накладе огъня, какъ да сготви яденето, защо да не знае, какъ да обича? Гледамъ, дойде нѣкой, обиколи дърветата, откъсне си една круша. Ако иде съ любовъ, той ще погледне къмъ крушата, ще благодари на Бога, че я научилъ да ражда хубави плодове, и ще мине — заминe, безъ да си откъсне круша. Той ще каже: Господи, можешъ ли да ми дадешъ една отъ тѣзи хубави круши, да се науча и азъ да живѣя каго нея? Като получи позволение, ще си откъсне една круша и ще благодари. Защо ще пълни джобоветѣ си съ круши? Като срещна единъ човѣкъ, азъ го погледна въ очитѣ, искамъ да видя, какъвъ погледъ има той, каква свѣтлина излиза отъ очитѣ му, какви плодове носи въ себе си. Ако той е добъръ, ще вземе страданието ми, ще ми свѣтне,

ще облекчи положението ми. Така можемъ да си помагаме едни на други. На тебе ще помагатъ, и ти ще помагашъ. Докато си боленъ, има смисълъ да ти помагатъ; щомъ оздравѣешъ, и ти трѣбва да помагашъ. Когато пѣешъ, не питатъ, какъвъ си, дали си богатъ или беденъ, но слушатъ какъ пѣешъ.

Три нѣща се изискватъ отъ насъ: да мислимъ добре, да чувствуваме добре и да постъпваме добре. Нуждни сж хора, които иматъ красиви мисли, красиви чувства и красиви постъпки. Това сж хора безъ никакъвъ недостатъкъ. Като гледамъ сегашнитѣ хора, виждамъ, на едного носътъ не е на мѣсто, на другъ очитѣ не сж на мѣсто, веждитѣ не сж на мѣсто. Мжчно е да срещнешъ красивъ човѣкъ. Казвате: На бждещето поколѣние се надяваме. — Бждещето поколѣние ще излѣзе отъ настоящето. Ще станете пѣвци, ако пѣете добре.

Казва се, че свѣтътъ е лошъ. Не, свѣтътъ, който хората създаватъ, има свои недъзи. Божиятъ свѣтъ е добъръ. Той се изявява чрезъ хлѣба, който ядемъ; чрезъ водата, която приемъ; чрезъ въздуха, който дишаме; чрезъ свѣтлината, която възприемаме. Да благодаримъ на Бога за тоя свѣтъ. Да благодаримъ на Бога за свѣтлината, която прониква въ нашия умъ. Да благодаримъ на Бога за чувствата, които проникватъ въ нашето сърдце. Да благодаримъ на Бога за всѣка постъпка. Да е пълненъ живо-

тѣтъ ни съ благодарностъ за великата любовъ, която всѣки день се излива върху насъ.

Когато изучавате любовта, всѣкога взимайте последно мѣсто. Погрѣшката на хората се заключава въ това, че взиматъ първо мѣсто. Не можешъ да разберешъ любовта, ако не вземешъ последно мѣсто. Две нѣща сж важни: Великото голѣмо и Великото малко. Богъ е и въ дветѣ нѣща. Великото голѣмо слиза надолу и се смалява. То не може да остане голѣмо. Въ Великото малко стремежътъ е нагоре, то възлиза. Великото малко се стреми къмъ Великото голѣмо, и Велпкото голѣмо се стреми къмъ Великото малко. Ние живѣемъ въ Великото малко, но се стремимъ къмъ Бога, а Богъ се стреми къмъ насъ, да ни повдигне. Какъ трѣбва да се изявява Великото малко? Като малки, вие се стремите нагоре, къмъ Бога, искате да станете голѣми, да управлявате свѣта. Това сж задачи на Бога. Самъ човѣкъ не може да изпълни всички задачи на живота. Ако е учителъ, и иска да направи нѣщо, въ помощъ ще му дойдатъ всички учители и заедно ще изпълнятъ задачата. Министъръ издава нѣкаква заповѣдь до учителитѣ. Всички учители, като разумни сжщества, ще приематъ заповѣдта и ще намѣрятъ начинъ, какъ да я изпълнятъ. Така и Богъ изпраща своята мисль къмъ насъ, и ние, всички заедно, трѣбва да знаемъ, какъ да я възприемемъ и предадемъ. Ако всѣки само цитира заповѣдта на министра, ще сгрѣши.

Всички заедно ще приематъ и предадатъ заповѣдта правилно.

Дава се, напимѣръ, песѣнь. Не е достатъчно да се препише — трѣбва да се изпѣе. Така ще се изпълни правилно. Това е подобно на заповѣдта на министра. Преписва се тая пѣсенъ и се пѣе. Всѣки учителъ изпѣва пѣсенъта, т. е. изпълнява дадената заповѣдъ. Като говоримъ за любовта, казвамъ: Който люби, ще изпѣе песѣньта, ще покаже на хората, какво е любовъ. Има едно малко лицемѣрие въ човѣшката любовъ, малка лакомия. Лицемѣрието и лакомията сж две крайности. На какво се дължи това? — На неправилно възприемане и предаване пѣсенъта на любовта. Младата мома затваря очитѣ си, иска да покаже, че не мисли за никого, че никого не гледа. Въ сжщностъ, не е така. Тя гледа много момци, но иска да покаже, че само единъ гледа. Законъ е: Една мисль трѣбва да имашъ въ ума си. Момата трѣбва да каже: Единъ момъкъ имамъ на сърдцето си — най-красивиятъ. Той е моятъ избранникъ. Това е идеалътъ на разумната мома. Ако каже, че и грозенъ може да люби, тя нѣма идеалъ.

Какви сж услвията за проява на любовта? — Отлична мисль, отлично чувство, отлична постѣпка. Безъ отлична мисль любовта не може да се прояви; безъ отлично чувство любовта не може да се прояви; безъ отлична постѣпка любовта не може да се прояви. Ако

тѣлото не е здраво, любовта не може да се прояви! Ако ржката не е нѣжна, т. е. нѣма качеството на мекотата, любовта не може да се прояви. Ако краката не сж изразители на добродетелитѣ, любовта не може да се прояви. Любовта не търпи болки въ краката, въ ржцетѣ, въ тѣлото. Ако служишъ на Бога, пѣсенъ трѣбва да излиза отъ тебе: краката ти да пѣятъ, ржцетѣ ти да пѣятъ, сърдцето ти да пѣе, умътъ ти да пѣе — навсѣкжде музика да се чува. Отъ единия до другия край на свѣта трѣбва да се чува само пѣсенъ за изпълнението на Божията любовъ. Кажешъ ли, че те боли главата, ти си въ неорганизирания свѣтъ.

Иде новото въ свѣта! Новото е въ гласа, новото е въ пѣсенъта. Новото, което иде въ свѣта, е въ мисълта. Новото, което иде въ свѣта, е въ сърдцето. Новото, което иде въ свѣта, е въ душата. Новото, което иде въ свѣта, е въ духа. Всѣки трѣбва да слуша своя умъ; всѣки трѣбва да слуша своето сърдце; всѣки трѣбва да слуша своята душа; всѣки да слуша своя духъ. Това е езикътъ на Бога. Това е зовътъ, който се отправя сега къмъ всички хора въ свѣта.

*

10. Беседа отъ Учителя, държана на 24 септември, недѣля, 5 ч с. 1944 г. с. Мърчаево, Софийско.

СЪДЪРЖАНИЕ

	стр.
1. Пребждане	3
2. Новото въ живота	20
3. Най-красивиятъ день	44
4. Разбрана и неразбрана любовъ	66
5. Той иде	84
6. Поливане	114
7. Сиромашъ и богатъ	137
8. Ценното	149
9. Сѣнка и реалность	152
10. Заветътъ на новото	167
